

Giới thiệu Lang Nha

Lang Nha của tác giả Neleta là câu chuyện giang hồ xoay quanh hai người bạn họ và những tình tiết gay cấn khi họ phải đối đầu nhau...

Bảy năm trước, Trác Như Sơ vì cứu mạng hân mà phải hao tổn công lực, mái tóc biến thành màu bạc và không màng đến chuyện quá khứ. Bảy năm sau, hân trở thành một Đế Vương và gặp lại Trác Như Sơ, hân thật sự muốn người phải luôn ở bên cạnh hân ngay từ lúc này...

Cái gì ? Người chỉ dám xem ta là người dung à ? Hân tức giận khi trái tim của mình như bị một đàn sói cắn vào. Hân dùng sức cắn vào môi Trác Như Sơ xem như là một hình phạt của kẻ phản bội!!

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đệ nhất chương

“Không! Không cần! Như Sơ! Người dám! Người dám! Đừng làm cho ta hận người! Đừng làm cho ta hận người!”

Trong phòng ở trên giường, thiếu niên cả người là máu không để ý đã thương đầy người cùng khoe miệng không ngừng chảy xuống máu, vùng vẫy muốn theo trong tay hai người bắt lấy hân giãy thoát ra, nhưng có dùng hết sức lực để vùng vẫy hân cũng dễ dàng bị hai người kia đặt ở trên giường.

Mà chỗ cách giường không xa, một thiếu niên khác tuổi xấp xỉ hân thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng đứng ở nơi đó, khuôn mặt dị thường trắng bệch không có biểu tình gì, trên mặt còn mang theo vài đạo vết máu nhìn thấy ghê người. Dù vậy, y vẫn tuân nệ làm cho tim người khác đập loạn, nhưng đậm mực giữa hai đầu lông mày lại làm người ta không dám tùy ý khinh nhờn.

Tóc thiếu niên rối bời, trên y sam thuần bạch loang lổ vết máu, trên xiêm y cũng có một vết máu lớn, nhìn qua so với người trên giường bị thương còn muốn nặng vài phần. Nhưng mặc dù là như vậy, đôi mắt người gào thét trên giường, y vẫn là đậm mực trầm mặc.

“Như Sơ, không cần, không cần.” Nhìn đến thâm ý trong mắt y, thiếu niên suy yếu nhin không được cầu xin, trong mắt thậm chí chảy ra nước mắt.

“Như Sơ. . . . Cầu người. . . . Không cần. . . . Ta sẽ hận người, sẽ hận người. . . .” Chưa bao giờ hận quá, hận quá sự bất lực của mình.

Người nọ tiến lên từng bước, mở miệng: “Điểm huyết đạo của hân.”

“Như Sơ! Không!”

Lời của hân còn chưa nói hết, đã bị hai người đè nặng hân điểm đại huyết quanh thân, hân không thể nói chuyện chỉ có thể gặt gao trừng lớn hai mắt, khẩn cầu người nọ không cần làm như vậy, ánh mắt đỏ bừng tựa hồ sẽ chảy xuống huyết lệ.

“Như Sơ, người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Trong phòng, một lão giả thần sắc ngưng trọng hỏi.

Người nọ không chút do dự gật đầu, đối hai người bên giường nói: “Sư huynh, các người đi ra ngoài đi.”

Hai người kia há miệng thở dốc, cuối cùng chính là thật sâu thở dài. Lo lắng nhìn y một cái, hai người đối sư phụ gật gật đầu, đi ra ngoài.

Trên giường, thiếu niên tại người kia tiếp cận hốc mắt muốn nứt, một giọt nước mắt theo khoe mắt của hân chảy xuống, sau đó hân nhìn đến người nọ đưa tay qua, che kín ánh mắt của hân.

Lạnh lẽo, liền như tim của y.

Tê Phong sơn xanh ngắt, một trong tứ đại môn phái của giang hồ — Tê Phong môn liền ở chỗ này.

Không giống với các môn phái giang hồ quảng chiêu môn đồ khác, môn chủ Tả Bách Chu của Tê Phong môn cũng chỉ có ba tên đệ tử, ở bảy năm trước càng là đối với ngoại tuyến bố cuộc đời này không thu thêm đệ tử. Mấy năm qua, Tê Phong môn dần dần rời xa giang hồ thị phi, Tả Bách Chu cũng không có tái hồi tới chuyện giang hồ, cùng Tê Phong môn của hân một đạo cùng thể ngoại ngăn cách.

Mà một ngày, một phụ nhân thân phận cực kỳ tôn quý đi tới Tê Phong môn, nàng đến phá tan yên tĩnh của Tê Phong môn cùng Tả Bách Chu. Tại biết được vị phụ nhân này muốn tới, phản ứng của Tả Bách Chu là thở dài, đối với đại đệ tử cùng nhị đệ tử của hân nói câu: “Nên đến vẫn phải đến.”

Trong quán trà, Tả Bách Chu vừa mới năm mươi bốn vẫn là một đầu tóc đen, nếp nhăn ở khoe mắt lại hàm chứa vài phần u buồn.

Cung kính vì quý phụ nhân ngồi ở bên cạnh hân châm một ly trà sau, hân hỏi: “Tê Phong môn đã không hồi thế sự nhiều năm, không biết Thái Hậu tiến đến lần này, vì chuyện gì?”

Nâng lên chung trà, Linh Thái Hậu khẽ nhấp một cái, trên khuôn mặt lộ vẻ bình thường là cơ trí cùng thông tuệ nhiều năm lắng đọng lại. Thị tòng cùng các cung nhân theo tới toàn bộ bị nàng đuổi lui ở ngoài quán trà.

Linh Thái Hậu nhìn về rừng trúc phía trước, buồn bã nói: “Sur huynh, ai gia lần này không phải lấy thân phận Thái Hậu, mà là lấy thân phận sư muội tiến đến khẩn cầu sư huynh giúp ai gia một việc.”

“Thái Hậu nương nương nói quá lời, thảo dân sợ hãi.” Tà Bách Chu mi tâm nhú lại, lại rất nhanh bằng phẳng.

Linh Thái Hậu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía sư huynh, nói: “Hành động mấy năm nay của Dạ nhi, nói vậy sư huynh có nghe thấy, trước kia, hẳn còn có thể nghe lời ai gia người mẹ này, nhưng vài năm nay, hẳn nhưng là một câu đều không nghe. Sư huynh, ai gia sợ a, còn như vậy đi xuống, không nói Văn Xương hội trở nên như thế nào, nhưng Dạ nhi hẳn. . . .”

Linh Thái Hậu hít một hơi thật dài, lo lắng nói, “Ai gia sợ hẳn, không thể chết yên lành a.”

Tà Bách Chu cúi mắt uống trà, cũng là không lên tiếng.

Linh Thái Hậu nhìn hẳn trong chốc lát, lại quay đầu nhìn về phía trước, nói tiếp: “Sư huynh, ai gia nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có 『y』 có thể cứu được Dạ nhi.”

“Thái Hậu, ” Tà Bách Chu buông chung trà, “Vương gia sớm đã quên 『y』, nghiệt duyên của hai người cũng đã đứt sạch sẽ, Thái Hậu chẳng lẽ không sợ sao?”

Linh Thái Hậu không có trả lời ngay, trong rừng trúc phát ra tiếng ào ào càng lộ ra yên lặng trong quán trà.

Hồi lâu sau, Linh Thái Hậu nói: “Không có gì so với kia càng tệ hơn. Ai gia không nghĩ nghe đến những lời mắng chửi Dạ nhi, càng không muốn nhìn đến hẳn chết không chỗ táng thân, nếu lúc trước ai gia một lòng làm cho hẳn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, có thể hẳn cũng sẽ không biến thành cái dạng hiện tại này.”

Tà Bách Chu gợn tay lên, hai ngón tay kẹp lấy một mảnh lá trúc theo gió thổi tới, đặt ở bên cạnh chung trà của Thái Hậu, thần nhiên nói: “Nếu Thái Hậu là người như vậy, liền cũng không phải Thái Hậu.”

Trên mặt Linh Thái Hậu khó được lộ ra một nụ cười, vãn về tấm lá trúc kia, mỉm cười biến thành cười khổ: “Nhưng là trừ bỏ sư huynh, không ai tin tưởng ai gia.”

Tà Bách Chu đem chung trà uống xong, nhìn lá trúc không ngừng rơi xuống nói: “Chuyện này, thảo dân chỉ có thể đáp ứng Thái Hậu làm hết sức. 『y』 có nguyện ý hay không, thảo dân cũng không nắm chắc.”

Linh Thái Hậu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ai gia muốn chính là những lời này của sư huynh.”

Nàng tin tưởng “Y” Hội nguyện ý.

Đứng ở cửa, nhìn theo mã xa của Thái Hậu chạy nhanh rời chân núi, đại đồ đệ Bao Chi cùng nhị đồ đệ Tà Vu Yển của Tà Bách Chu ở phía sau hẳn trầm miệng một lời hỏi: “Sư phụ, ngài sẽ đi tìm sư đệ sao?”

Tà Bách Chu chấp tay sau lưng, sau một lúc lâu trả lời: “Để cho Như Sở tự mình quyết định đi.”

Bao Chi cùng Tà Vu Yển nhìn xem lẫn nhau, trong mắt có lo lắng, cũng có một chút kỳ vọng.

Đỉnh núi Tê Phong sơn chính là cấm địa của Tê Phong môn, nói là cấm địa, cũng bắt quá là đối ngoại nhân nói. Tê Phong môn nay chỉ có Tà Bách Chu cùng hai tên đồ đệ của hẳn, trong ngày thường sẽ có người đứng giờ lên núi vì bọn họ đưa đồ ăn quét tước, Bao Chi cùng Tà Vu Yển cũng sẽ đứng giờ xuống núi mua chút vật thiết yếu.

Tà Bách Chu hàng tháng sẽ đi tới đỉnh núi vài lần, Bao Chi cùng Tà Vu Yển còn lại là thay phiên đến đỉnh núi vì sư đệ Trác Như Sở đưa cơm. Bảy năm trước Trác Như Sở dọn đến đỉnh núi sau, liền chưa từng hạ sơn qua.

Ở đỉnh núi có một gian nhà gỗ, đó là chỗ ở của Trác Như Sở.

Tà Bách Chu còn chưa đi đến đỉnh núi, liền nghe được kiếm thanh gọn gàng linh hoạt. Bước trên bậc thang cuối cùng, kiếm thanh ngừng, Tà Bách Chu tiếp tục đi về phía trước, ngay sau đó, một đạo bóng người màu trắng phiêu nhiên tới —— bạch y, bạch phát (tóc trắng), ngay cả sắc mặt đều là tái nhợt không có một chút huyết sắc.

“Sư phụ.” Người tới mặt không thay đổi gọi một tiếng.

Tà Bách Chu đối với y mỉm cười, nói: “Sư phụ quấy rầy người.”

“Không có.” Thu kiếm, Trác Như Sở nghiêng người nhường đường.

Tà Bách Chu cũng không vì đối phương lạnh nhạt mà không vui, đồ nhi này tính tình trời sinh như thế. Tiến vào nhà gỗ của Trác Như Sơ, Tà Bách Chu nói thẳng: “Thái Hậu vừa mới xuống núi.”

Trác Như Sơ thần sắc không thay đổi, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nâng hạ xuống, giống như không biết Thái Hậu là ai.

Tà Bách Chu nói tiếp: “Thái Hậu muốn cho ngươi xuống núi.”

Trác Như Sơ giương mắt nhìn.

“Dạ Lô gây thù nhiều lắm, Thái Hậu hi vọng ngươi có thể bảo vệ hần bình an.”

Trác Như Sơ cúi mắt, nhìn kiểm trong tay mình, biểu tình giống nhau không hề có biến hóa.

“Chuyện này vì sư cũng không có đáp ứng Thái Hậu cái gì, tất cả đều xem ý tứ của ngươi.”

“Bất quá, mấy năm nay sát tính của Dạ Lô càng ngày càng nặng, nếu bỏ mặc như vậy, hậu quả cũng dự đoán được. Nhưng là vì sư cũng không nguyện miễn cưỡng ngươi, hần đã quên ngươi, cho dù ngươi đi, cũng chưa chắc có thể thay đổi hần, hơn nữa khả năng cho ngươi đưa tới họa sát thân. Ngươi nghĩ kỹ đi, Thái Hậu bên kia cũng không có thúc giục.”

Trác Như Sơ vẫn là nhìn kiểm của mình.

Tà Bách Chu không tái nhiều lời, nói: “Vi sư đi trở về.”

“Sư phụ đi thông thả.” Trác Như Sơ đưa sư phụ đi ra ngoài.

Ở sau khi sư phụ xuống núi, Trác Như Sơ trở về chỗ mình vừa rồi luyện kiếm, rút kiếm ra. Ngân quang ở trong rừng càng không ngừng hiện lên, lá cây bị gió thổi sau khi hạ xuống lại thành mảnh nhỏ. Thân ảnh màu trắng ở trong rừng lưu lại một đạo tàn ảnh, nếu có người ở đây, chắc chắn kinh diễm kiếm thể trác tuyệt của người này.

Ban đêm, hết thảy đều yên lặng rơi xuống.

Trác Như Sơ đã muốn đi ngủ ở trên giường trở mình hai cái, sau đó theo chỗ cổ áo lấy ra một cái dây bạc, phía dưới dây bạc xuyên hai khóa răng nanh động vật nào đó, nhìn chăm chăm hai khóa răng nanh kia, đôi mắt bình thản không có sóng của Trác Như Sơ lướt qua gọn sóng.

“Như Sơ, cấp.” Một người tay cầm dây bạc, một bộ dạng lấy lòng.

Cái gì? Y lấy ánh mắt hỏi.

Người nọ cầm theo vòng trang sức, giờ cao, hai khóa răng trắng ở trước mặt hần lác lư. “Đây là răng sói. Lần trước ta trở về thì đúng lúc thu săn, phụ hoàng săn một con sói, ta cùng phụ hoàng đòi lấy răng sói này, làm cho ngươi vòng trang sức này. Ngươi đeo được không?”

Trong mắt là khát vọng.

Y nhú mày, y không thích nhất là tàn sát động vật, chứ nói chi là bảo y mang cái gì răng sói. Quay đầu, không để ý tới.

Tựa hồ hiểu được điểm này, người nọ vội vàng chuyển tới trước mặt y nói: “Như Sơ, ta chính là một đầu thú săn đều không có giết. Chính là nghe người ta nói sói đôi một nửa khác tôi trung thành, cả đôi chỉ biết yêu một nửa khác của nó.

“Như Sơ, ta liền cùng sói giống nhau, đôi này chỉ biết thích ngươi một người, răng sói này chính là tín vật ta đưa cho ngươi. Về sau nếu ta vi phạm lời thề, ngươi hay dùng hai khóa răng sói này đâm chết ta.”

“Quá ngắn, đâm không chết người.” Y vô tình cự tuyệt.

“Như Sơ.” Người nọ cầu xin, “Ngươi đeo được không?”

Nhìn chăm chăm hai khóa răng sói trắng bóc kia hồi lâu, y không cam nguyện xoay người: “Về sau đừng tái cấp ta cái răng gì.”

“Hảo hảo, ngươi chỉ cần đeo này là được.” Sơ sau một khắc y liền đổi ý, người nọ nhanh đeo cho y, còn dặn dò, “Nhất định không thể lấy xuống nha.”

“Ân.”

Hai tháng sau, người nọ thường thường ở thời điểm hôn y hoặc chạm vào y mới kêu y lấy ra, mỗi lần nhìn đến y đeo, người nọ đều cười đến rất ngốc. Chính là, người nọ đã sớm quên y. Mỗi lần y muốn đem hai khóa răng này lấy xuống, trước mắt sẽ hiện lên một màn đêm đó —

“Như Sơ, đừng làm cho ta hận ngươi! Đừng làm cho ta hận ngươi!”

Đem răng sói nhét lại vào vật áo, Trác Như Sơ chớp mắt ngủ.

Hận, hoặc là thích, đều đã là việc trước kia, cùng y không có quan hệ.

Trên đường phố ngựa xe như nước, tiếng rao hàng chung quanh nối liền không dứt. Ở Văn Xương quốc Đô thành phồn hoa nhất — quốc đô Hoài Ấp, trường hợp như vậy sớm làm người ta tập mãi thành thói quen.

Tuy nói Văn Xương quốc bởi vì quốc quân Văn Linh Đế tiền nhiệm nhiều năm nằm trên giường dưỡng bệnh, đã không phồn hoa bằng hai mươi năm trước, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cơ nghiệp hơn hai trăm năm của Văn Xương quốc còn tại đó, cho dù tân quân yếu đuối vô năng, cũng tạm thời không tổn hao gì uy danh thiên hạ đệ nhất đại quốc của Văn Xương quốc.

Con phố này là náo nhiệt nhất ở kinh thành, hai bên ngã tư đường từ lâu san sát, nhóm tiểu thương tiểu贩 làm các loại nghề nghiệp kéo cổ họng rao hàng, ở phía trước từng quán đều có không ít người nghỉ chân chọn lựa vật phẩm chính mình vừa lòng.

Lúc này, ngã tư đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh, không biết là ai hô một tiếng: “Đình Vương đến đây!” Chỉ thấy trên đường những người đi đường đều tránh né, đám lái buôn nhanh chân đẩy xe chạy lấy người, đem gian hàng lấy chiếu phủ, hướng dưới đất quý xuống, toàn bộ ngã tư đường trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, lộn xộn không chịu nổi.

Muốn nói nhóm bách tính kinh thành khả năng không biết hoàng đế của bọn họ là ai, nhưng tuyệt đối sẽ không có người không biết Đình Vương là ai. Mọi người nói “Dưới một người trên vạn người”, mà Đình Vương Ô Dạ Lôi cũng là nhân thượng nhân so với hoàng đế đương triều còn muốn uy phong.

Hoàng đế đăng cơ bảy năm, nếu không phải là có Đình Vương ở, đã sớm không biết bị huynh đệ nào của hắn làm thịt. Thái tử Ô Mạc Cát yếu đuối vô năng ở dưới Đình Vương phụ tá, thoát khỏi vận mệnh bị bãi truất hoặc bị giết, sau khi đi lên ngôi vị hoàng đế, từ đó liên tục kỳ tin cậy vị hoàng đế này.

Ô Dạ Lôi nguyên bản trên tay còn có binh quyền ở Văn Huy đế đăng cơ bảy năm đến lại cầm giữ triều đình đại quyền, trong triều hai phần ba quan viên cơ hồ đều nghe lệnh hắn, mặt khác một phần ba căn bản không có gan không nghe. Muốn nói hoàng đế chân chính Văn Xương quốc là ai, kia chính là Ô Dạ Lôi.

Bọn quan binh dọc theo hai bên đường phố đem nhóm bách tính đuổi tới chỗ chân tường, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một người cười ở trên con ngựa cao to, một bang hộ vệ sát khí đầy người chậm rãi đi theo phía sau.

Nhóm bách tính không kịp tránh né quý trên mặt đất đại khí không dám ra, cũng chính là mấy ngày trước đây, có vị nam tử bởi vì chặn đường Đình Vương bị Đình Vương hạ lệnh đang sống đánh chết. Đình Vương này chính là người so với Diêm La Vương còn muốn đáng sợ hơn, bách tính trong kinh là “Nghe thấy Đình Vương mà biến sắc.”

Đừng nói là bách tính trong kinh, sau khi tiền đế băng hà có người nhân cơ hội cử binh tác loạn, tân hoàng phái Đình Vương tiến đến trấn áp, thủ đoạn của Đình Vương mặc dù là cách nhiều năm như vậy, nhưng làm cho người nhớ tới đều là kinh hồn táng đảm, mao cốt tưng nhiên.

Chẳng phân biệt được nữ nhân cùng đứa nhỏ, chỉ cần cùng bọn phản loạn có chút điểm quan hệ, Đình Vương đều dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn đem đối phương tra tấn chí tử, thậm chí còn làm cho người ta vậy xem.

Tuy nói đều do người này áp chế nổi loạn, nhưng đối bách tính Văn Xương quốc mà nói, có một vị Vương gia bạo ngược tâm ngoan thủ lạt như vậy, cuộc sống của bọn hắn cũng không tốt quá.

Nhất là hai năm qua, Ô Dạ Lôi hung ác là càng phát ra trầm trọng thêm. Cũng bởi vậy, hai năm qua người ám sát hắn là càng đến càng nhiều, từ đó làm cho thủ đoạn trấn áp của Ô Dạ Lôi cũng càng thêm tàn nhẫn.

Con ngựa cao to ở cửa một nhà tửu lâu dừng lại, lập tức có người tiến lên vì Ô Dạ Lôi dẫn ngựa. Tiếp theo một người ở bên chân ngựa quý xuống, một đôi giày ở hai bên yên ngựa gắn trên châu mã nào đập xuống người đó.

Một cước dẫm nát trên lưng người nọ, chân còn lại của Ô Dạ Lôi vòng qua lưng ngựa, rơi xuống đất. Đem roi ném cho tùy thị, Ô Dạ Lôi đi vào tửu lâu.

Trong tửu lâu trống trơn không người, lão bản được báo tin trước tiên tự nhiên không dám ở trước khi Đình Vương đến mà chiêu hô khách nhân. Bọn thị vệ đi theo Ô Dạ Lôi tiến vào tửu lâu, lập tức phân tán ở các vị trí của tửu lâu, bảo hộ an toàn của hắn.

Sau khi Ô Dạ Lôi ngồi xuống, rượu và thức ăn nhanh chóng dựa theo phân phó trước đó nhất nhất mang lên bàn. Tiếp theo, vũ cơ nhạc sư lên sân khấu, tiếng đàn tỳ bà vang lên, vũ cơ dung mạo xinh đẹp lắc lư vòng eo nhỏ nhắn, khăn thiết nhảy múa.

Ô Dạ Lôi một tay chấp ly rượu, một tay ở trên vai Mỹ Cơ bên cạnh vuốt ve. Mỹ Cơ gấp lên một đạo đồ ăn dút vào miệng Ô Dạ Lôi, cho dù trên mặt nàng tươi cười tràn đầy quyến rũ, nhưng đáy mắt cũng không ngừng hiện lên khẩn trương. Hầu hạ Đình Vương không phải chuyện thoải mái, hơi không cẩn thận sẽ gặp bị trách phạt, người càng thân cận càng gặp lãng ngược đến tàn nhẫn, sống không bằng chết.

Ô Dạ Lôi bán mị suy nghĩ, tựa hồ say mê tại trong không khí kiều diễm. Hắn nhìn chăm bầu ngực như ẩn như hiện của vũ cơ, trong mắt lại không một chút dâm ý, ngược lại là thanh tịnh tàn ngược.

Lúc này, Mỹ Cơ lại dút tới một muôi canh cá, Ô Dạ Lôi há mồm ngậm xuống, ngay sau đó, hắn lại đẩy mạnh Mỹ Cơ ra, thân mình hướng lên về phía sau.

“Suru!” một tiếng, một mũi tên hiểm hiểm theo chớp mũi Ô Dạ Lôi sát qua, cắm vào trong ngực vị Mỹ Cơ kia.

“Thích khách! Bảo hộ Vương gia!”

Thiếp thân thị vệ Đại Thiên cùng Tiểu Thiên bên người Ô Dạ Lôi rút kiếm ra che ở trước mặt của hắn. Mặc kệ Mỹ Cơ sống chết, Ô Dạ Lôi một cước đá văng nàng ra, từ trên ghế vọt lên, xoay hai vòng rơi xuống đất. Bọn thị vệ nghiêm chỉnh huấn luyện đã đem hắn tầng tầng bảo vệ.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi của mọi người, ở bên trong đao quang kiếm ảnh, một đám người theo ngoài cửa sổ nhảy vào, nhắm thẳng vào Ô Dạ Lôi.

Ô Dạ Lôi mặt không đổi sắc lạnh lùng phun ra một chữ: “Giết.”

Nhất thời, trong tửu lâu một mảnh tiếng chém giết.

Hơn nửa canh giờ sau, Đại Thiên quỳ trên mặt đất bẩm báo: “Vương gia, thích khách trừ bỏ đã chết ra còn đầu toàn bộ bị bắt, thỉnh Vương gia xử trí.”

“Bắt sống mấy người?” Ô Dạ Lôi một lần nữa ngồi ở bên cạnh bàn kẹp lên một khối thịt bò, để vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt.

“Hồi bẩm Vương gia, bắt sống được bốn người, ba nam một nữ.”

“Đã chết, móc tim, cắt tứ chi, treo ở trên tường thành; sống mang về, muốn xử trí như thế nào.” Ô Dạ Lôi cầm đũa ở trên người heo sữa quay, “Còn cần bản vương phân phó sao?”

“Thuộc hạ hiểu được.” Đại Thiên đứng lên, bước nhanh rồi đi xuống lầu phân phó.

Ô Dạ Lôi nhìn sang nhạc sư cùng vũ cơ co rúm lại ở góc, chậm rãi mở miệng: “Chướng mắt gì đó, toàn bộ giết.”

Năm tên thị vệ vọt tới, những người đó còn không kịp cầu xin tha thứ liền bị giết. Cũng không thèm nhìn tới huyết tinh cùng thi thể đầy đất, Ô Dạ Lôi uống rượu xong, ăn tám phần no lúc này mới đứng dậy hạ lệnh hồi phủ.

Bọn thị vệ vây quanh hắn rồi đi tửu lâu, chướng quày nom nớp lo sợ ở cửa cung tiền Vương gia rồi đi. Khi Ô Dạ Lôi mang theo bọn thị vệ rời đi, chướng quày cùng tiểu nhị tửu lâu bùm bùm toàn bộ ngồi trên mặt đất.

Trở lại Đình Vương Phủ, Ô Dạ Lôi thẳng đến “Túy Tiên Trì” so với “Tĩnh Quang Trì” của hoàng cung còn muốn xa hoa gấp mấy lần. Ngâm mình ở trong hồ, hắn nhắm mắt dưỡng thần, bốn Mỹ Cơ trần trụi tiểu tâm dục dục ở bên cạnh hắn hầu hạ.

Đình Vương Phủ của Ô Dạ Lôi cùng hoàng cung một cái đông một cái tây. Theo lý thuyết đông vi tôn, Ô Dạ Lôi đem Vương Phủ đóng tại phía đông hoàng cung không khác muốn chết. Nhưng sinh ra đã được phong làm Đình Vương, lại tay cầm quyền cao, hắn căn bản không cần đi xem sắc mặt hoàng thượng, trong Đình Vương phủ xa hoa tuyệt đối có thể cùng hoàng cung so sánh.

Quý phủ của Ô Dạ Lôi có thật nhiều Mỹ Cơ, không một danh thị thiếp, này đó Mỹ Cơ toàn bộ ở tại trong bốn lầu Xuân, Hạ, Thu Đông hậu hoa viên Đình Vương phủ, trong ngày thường không có Ô Dạ Lôi triệu gọi, ai cũng không thể rời đi trong lầu nửa bước. Ô Dạ Lôi cũng không ở chỗ Túc Phong Đường mình ở triệu tẩm.

Phía đông bốn lầu xuyên qua một hành lang đó là Ánh Nguyệt Trì diện tích lớn nhất bên trong phủ, trong trì có một tòa Tiểu Lâu hai tầng phá lệ xa hoa viết “Trục Phụng Các”, nơi đó chính là chỗ Ô Dạ Lôi cho đòi Mỹ Cơ thị tẩm, cũng là ác mộng của nhóm Mỹ Cơ nơi đi vào người không chết cũng sẽ đi nửa cái mạng.

Túy Tiên Trì xây ở mặt sau Túc Phong Đường, lân cận Túc Phong Đường. Có thể là nguyên nhân giết người, tâm tình Ô Dạ Lôi có vẻ phá lệ hảo, khó được không có làm khó nhóm mỹ cơ hầu hạ hắn, ngâm xong hắn khiến cho người đem các nàng tặng trở về, hắn thì trở về Túc Phong Đường.

Từ Tiểu Thiên vì hắn lau khô tóc, mặc xiêm y, Ô Dạ Lôi cước bộ thảnh thơi ra Túc Phong Đường, một chút cũng không có bị ám sát trôi qua phần nô cùng kinh hách, tương phản, hắn thực hưởng thụ bọn thích khách ở sau khi thất bại lộ ra không cam cùng tuyệt vọng. Những người đó dám đến giết hắn, sẽ chuẩn bị làm tốt thừa nhận lửa giận của hắn.

Chỗ ở của Ô Dạ Lôi tên là “Sơ Phong Viện”, ở sườn đông tiền viện Vương Phủ. Viện từ phía nam là “Thị Uyển”, là chỗ ở thiếp thân thị vệ tinh nhuệ nhất của hắn.

“Thị Uyển” cùng “Túc Phong Đường” ở giữa là “Nghị Hợp Trai” thư phòng của Ô Dạ Lôi, tả hữu hai bên Nghị Hợp Trai mỗi bên một đạo công vòm, có thể vào Túc Phong Đường. Nơi này cũng là địa phương thủ vệ sâm nghiêm nhất toàn bộ Vương Phủ. Bốn góc phân biệt có một Vọng Lâu, người chưa truyền gọi tiến vào nơi này, bọn thị vệ không cần hỏi, trực tiếp giết chết.

Tiền viện, trung bộ từ nam chí bắc theo thứ tự là Luyện Võ Trường, Mãn An Đường là nơi Ô Dạ Lôi tiếp kiến bách quan cùng bộ hạ, còn chỗ Tế Tự là Chính Viên Đường.

Cùng Sơ Phong viện xa xa tương đối, Tĩnh An viện tọa lạc ở phía tây còn lại là địa phương phong cảnh đẹp nhất Tiền viện, Ô Dạ Lôi ngày thường luyện công ở chỗ này, Cầm Uyển hắn nuôi dưỡng chim quý thú lạ cũng ở nơi đây.

Mà trong Tĩnh An viện nhìn qua tối lịch sự tao nhã, xinh đẹp nhất là Phong Nhĩ Đường. Bên ngoài đường hoa tươi giống như gấm, cây xanh che âm, thính thoàng có Điểu Nhi dùng ở nóc nhà phơi nắng mặt trời, sơ sơ lông chim.

Nhưng là cùng bên ngoài Phong Nhã Đường hoàn toàn bất đồng, bên trong Phong Nhã Đường cũng là âm trầm đáng sợ, tùy ý có thể thấy được hình cụ đỉnh đây vết máu cùng người đã muốn tắt thở.

Trong Phong Nhã Đường, chuyện xảy ra cùng tên của nó không tương xứng chút nào. Đại Thiên đứng ở góc, nhìn hình tấn thị vệ dụng hình đối với bốn người mới vừa bắt về kia, hai đợt hình phạt còn không có xuống dưới, bốn người đã là gần chết.

“Vương gia giá lâm ——”

Theo thanh âm truyền báo, bọn thị vệ đang ở hành hình ngừng lại, tại đôi giày minh hoàng kia bước qua cửa, bọn họ đồng thanh hô lớn: “Cung nghênh Vương gia.”

Đi đến ngai vàng chuyên chúc của mình ngồi xuống, Ô Dạ Lô lạnh nhạt liếc mắt nhìn bốn gã thích khách thương tích đầy mình, nhắc tay một cái, mọi người đứng lên.

Ô Dạ Lô nhìn về phía Đại Thiên: “Có hỏi ra được gì hay không?”

Đại Thiên đi tới khom người kề tai lỗ tai nói: “Hỏi bẩm Vương gia, hỏi được rồi. Trước mắt giống vài lần trước, đều là chút giang hồ giặc cỏ, bất quá. . . .”

“Cái gì?”

Đại Thiên do dự một lát, nhỏ giọng nói: “Chính là có một tên thích khác là người Thiên Lai cốc.”

“Thiên Lai cốc?” Ô Dạ Lô nhíu mày, “Thì tính sao? Bốn vương cùng Thiên Lai cốc có giao tình sao?”

Đại Thiên nhắc nhở: “Cốc chủ Thiên Lai cốc là bạn tri kỷ của sư phụ Vương gia ngài.”

“Tê Phong môn?” Ô Dạ Lô không chút do dự nào lạnh nhạt nói: “Kia bất quá đều là người bên ngoài nói, bốn vương cũng không nhớ rõ ở Tê Phong môn bái qua sư.”

Đại Thiên nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, Tiểu Thiên tiếp theo nhắc nhở: “Vương gia, Thái Hậu bên kia. . . .” Thái Hậu nhưng là từ Tê Phong môn ra tới.

Ô Dạ Lô lạnh lùng cười: “Bốn vương chẳng lẽ còn là đứa trẻ bú sữa sao? Làm cái gì còn cần xem sắc mặt mẫu hậu? Chọc giận bốn vương, bốn vương ngay cả Tê Phong môn cũng diệt!”

Thân mẫu đương kim Thánh Thượng Ô Mạc Cát chết sớm, tiên hoàng đem hắc làm con thừa tự cho phi tử Linh Phi sủng ái nhất, cũng chính là mẹ ruột của Ô Dạ Lô. Sau khi tiên hoàng băng hà, Linh Phi thuận lý thành chương thành Thái Hậu, Ô Dạ Lô từ bằng mẫu quý, hơn nữa thủ đoạn, trên thực tế hoàng đế của Văn Xương quốc không phải người trong cung kia, mà là trong Đình Vương phủ này.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đầy mắt đồng thời hiện lên lo lắng, Đại Thiên đầu óc xoay chuyển mau, lập tức nói: “Vương gia, thuộc hạ cảm thấy hay là nên cấp Thái Hậu lưu cái tình cảm, nếu không Vương gia ngài cấp Tê Phong môn gửi phong thư, gọi bọn hắc không được nhúng tay việc này, sau đó lại đem toàn bộ người của Thiên Lai cốc chộp tới, phán bọn họ tội ý đồ mưu phản.”

“Thiên Lai cốc ở trên giang hồ có một chút danh vọng, diệt Thiên Lai cốc, giang hồ lỗ mãng hẳn là hội an sinh một thời gian.”

Ô Dạ Lô nghĩ nghĩ, cảm thấy cái chủ ý này không sai, gật đầu nói: “Cứ làm như thế. Bất quá Tê Phong môn còn chưa tới phiên bốn vương tự mình viết thư, người phái cá nhân đi truyền tin, gọi bọn hắc tự giải quyết cho tốt, về phần người Thiên Lai cốc, cho dù là Thái Hậu ra mặt cũng không được. Mấy người bọn hắc trước lưu trữ, chờ bắt được người Thiên Lai cốc, bốn vương có chỗ dùng.”

“Dạ” Đại Thiên cùng Tiểu Thiên có thâm ý khác nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái.

“Sư phụ! Sư phụ! Không xong!” Bao Chi tay cầm thư tín, vội vã chạy tiến phòng sư phụ, “Đình Vương đem toàn bộ người Thiên Lai cốc bắt hết, nói bọn họ ý đồ mưu phản! Người đã bị mang đi kinh thành rồi!”

“Cái gì? !” Tả Bách Chu một phen đoạt lấy thư, sau khi xem xong, sắc mặt hắc trắng bệch nói: “Ta đi tìm sư đệ ngươi, chúng ta lập tức vào kinh!”

“Ta đi tìm Vu Yên!”

Bao Chi kích động chạy, Tả Bách Chu nhìn lại thư một lần nữa, thư là Đại Thiên viết, dặn dò hắc không cần nhúng tay việc này, bằng không Đình Vương sẽ đem Tê Phong môn cùng Thiên Lai cốc một đạo trị tội.

Hắn nhắm mắt lại, cầm thư bước nhanh ra ngoài.

Ngồi xếp bằng ở vách đá, đón gió núi mát mẻ, Trác Như Sơ chậm rãi thổ tức, một chu thiên sau chân khí cuối cùng hạ xuống đan điền.

Đan điền từng rỗng tuếch nay lại lần nữa tràn đầy nội tức thuần khiết, Trác Như Sơ dùng sáu năm thời gian bổ hồi hai mươi ba năm công lực mà mình đã

mất.

Làm kỳ tài võ học trăm năm khó gặp trên đời, Trác Như Sơ yêu võ thành si, thất tình lục dục trong có lục tình ngũ dục đều ở trên võ học, còn lại là nhất tình nhất dục là ăn cơm ngủ cộng thêm sư phụ cùng hai vị sư huynh.

Nguyên bản còn có một người, bắt quạ ở sau khi người kia quên y, Trác Như Sơ liền đem người nọ ném ra nhất tình nhất dục của y, ném đến gọn gàng, không lưu luyến chút nào.

Mười ba tuổi, Trác Như Sơ đã luyện tập nội công tâm pháp cùng kiếm thuật của Tả Bách Chu, từ mười năm sau Tả Bách Chu đã không còn cái gì có thể truyền thụ cho y. Trác Như Sơ cũng không có nghĩ tới báỉ người khác làm sư, sư phụ dạy y không được, y liền chính mình cân nhắc, tự suy nghĩ ra kiếm thuật tâm pháp thuộc loại chính y.

Chính là Tả Bách Chu, từ lâu đã không phải là đối thủ của Trác Như Sơ.

Nếu không phải bảy năm trước phát sinh sự kiện kia làm nội công hai ba năm của Trác Như Sơ mất hết, khiến cho y không thể không một lần nữa tu luyện nội công, Trác Như Sơ đã sớm thành võ lâm thiên hạ đệ nhất.

Tháng sáu thời tiết nóng trên chân núi biến mất không còn thấy bóng dáng tấm hơi. Năm nay mới ba mươi nhưng Trác Như Sơ cũng là đầu đầy sợi bạc, nhưng dù vậy, cũng không có ai sẽ tin tưởng y đứng tuổi, chỉ cho y vẫn là thiếu niên chưa đến hai mươi. Dung mạo của y, tính tình của y, thích hợp tại đỉnh Tê Phong sơn rồi xa trần thế trải qua cuộc sống phiêu miểu của tiên nhân.

Một trận tiếng bước chân dồn dập cắt đứt Trác Như Sơ luyện công, người đến là cô ý phát ra âm thanh, nói cho y biết có người tiến đến. Người luyện võ ở khi tu luyện tâm pháp thực dễ dàng vì ngoại vật ảnh hưởng, tẩu hỏa nhập ma, cho nên khi Tả Bách Chu đi tới phía sau Trác Như Sơ, Trác Như Sơ đã muốn thổ nạp xong.

“Như Sơ, sư phụ cầu ngươi, xuống núi.”

Trác Như Sơ nhíu mày, đứng dậy, xoay người, trong mắt là hỏi. Chuyện gì cần sư phụ dùng đến chữ “Cầu”?

Tả Bách Chu trực tiếp đem thư đưa cho y, sắc mặt đồng dạng tái nhợt, ngón tay vẽ một góc thư, Trác Như Sơ liền từ tay sư phụ xem xong thư. Mi tâm so với trước liền nhíu chặt một phần, y buông thư ra, mở miệng: “Ta xuống núi.”

“Như Sơ, sư phụ. Thực xin lỗi ngươi.” Nếu không phải bạn tốt gặp nạn, hẳn tuyệt sẽ không ép đồ nhi này. Tuy rằng Ổ Dạ Lôi cũng là đồ đệ của hắn, nhưng là Tả Bách Chu cũng không hi vọng Trác Như Sơ tái cùng Ổ Dạ Lôi có bất kỳ liên quan.

Mi tâm lại nhíu chặt một phần, Trác Như Sơ vòng qua sư phụ hướng nhà gỗ đi đến, lưu lại một câu: “Giáo huấn hắn xong ta liền trở về.”

Tả Bách Chu há miệng, lúc này tựa hồ nói cái gì đều là dư thừa, cuối cùng chỉ hóa thành năm chữ: “Nhất định phải cẩn thận.”

Trác Như Sơ không có trả lời, y tiến vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đệ nhị chương

Hậu viện Đình Vương phủ, Xuân Hạ Thu Đông bốn lâu làm thành một cái đường cong, trung gian có một trảng tử * hình tròn, trảng tử sâu ước chừng ba thước, bên ngoài trảng tử cùng bốn lâu đối lập nhau là một đài quan sát địa thể tương đối cao, trên đài đặt giường trải da sói trắng mà Ổ Dạ Lôi yêu thích nhất.

*trảng tử: một vùng đất trống.

Lúc này, Ổ Dạ Lôi liền nằm ở nơi đó, một bên hướng thụ Mỹ Cơ hầu hạ, một bên có chút hăng hái nhìn trong trảng tử một lão giả đang bị một con Hắc Hùng (gấu đen) hung mãnh đuổi giết.

Nhóm mỹ cơ bốn lâu phụng mệnh toàn bộ đứng ở trên lầu quan khán, cứ việc trong lòng đã muốn sợ đến chết, các nàng vẫn là phải giả bộ hưng phấn.

Ổ lão giả kia bị hùng chương (bàn tay gấu) nặng nề mà đảo qua, trên người da tróc thịt bong, các nàng vỗ tay hoan hô, miễn cưỡng cười vui tiếp tục xem tiếp. Một khi có ai không đành lòng nghiêng đầu đi, đều sẽ bị thị vệ đứng ở phía sau các nàng mang vút xuống Đẩu Thú Trảng trở thành bữa ăn ngon hôm nay của Hắc Hùng.

Bên cạnh Đẩu Thú trảng, người Thiên Lai cốc bị bắt tới hộc mắt muốn nứt nhìn sư phụ trong trảng lại bị một móng vuốt của Hắc Hùng trào thương. Nếu ánh mắt có thể giết người..., bọn họ nhất định phải đem bạo quân trên khán đài kia lăng trì xử tử. Nhưng là, nếu muốn mạng sống của sư phụ, bọn họ

chỉ có thể đóng chặt miệng, tuyệt đối không thể hướng người nọ cầu xin tha thứ. Một khi mở miệng, tình cảnh của sư phụ chỉ biết càng tệ hơn.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn người Thiên Lai cốc một cái, Ô Dạ Lôi phát tay xuống. Rất nhanh, thị vệ đem một nam tử cả người là máu, trên người không có một chỗ thịt hoàn hảo kéo lại đây, vứt xuống bên chân Ô Dạ Lôi.

Ô Dạ Lôi há mồm ngậm xuống nhô Mỹ Cơ đứt tởi, sau khi nuốt xong đem hạt nho phun đến trên mặt người nọ, mở miệng: “Ngẩng đầu lên.”

Người nọ cũng là không nhúc nhích, thị vệ bắt lấy tóc người nọ đem đầu hất giơ lên, kêu hân thấy rõ ràng tất cả trong tràng.

Người nọ hai tròng mắt hỗn độn qua hồi lâu sau chậm rãi thanh minh, khi hân thấy rõ ràng lão giả trong tràng bị một chương của Hắc Hùng trao qua, thân thể hân co rúm vài cái, trong cổ phát ra thanh âm tê tê, hai mắt đã tuôn ra nước mắt.

“Thấy rõ ràng chưa?”

Ô Dạ Lôi thực hưởng thụ người này thống khổ, một cước dẫm lên trên lưng của hân, chậm rãi dùng sức, nghe đối phương phát ra tiếng kêu thảm thiết, hân mang cười nói: “Bốn vương đã muốn hạ lệnh, chỉ cần sư phụ ngươi có thể đem tất cả mảnh thú nơi này của bốn vương giết chết, bốn vương sẽ tha cho ngươi cùng các sư huynh sư tỷ này của ngươi; Nếu sư phụ ngươi làm không được.”

Hân nhìn về phía một nữ tử bị trói ở trên cây cột cách đó không xa, “Đem tứ chi nàng phế đi đưa đến kỹ viện tốt, vẫn là đưa đến quân kỹ tốt? Nếu không làm cho nàng hầu hạ tất cả thị vệ của bốn vương?”

“Thả! Thả, bọn họ! Khụ khụ.” Nam tử ho ra vài búng máu, gầy dựa, “Một người làm việc, một người chịu, ngươi, giết ta! Giết ta!”

Dưới chân Ô Dạ Lôi dùng sức, ánh mắt rét lạnh: “Đây là giọng điệu ngươi khẩn cầu bốn vương sao?”

Giữa tràng phát ra tiếng rống giận của Hắc Hùng, bị hạ lệnh không được dùng bất kỳ vũ khí nào, không được vận công, Thiên Lai Cốc cốc chủ chỉ có thể chặt vật trốn tránh Hắc Hùng tập kích, áo bào tro trên người đã sớm loang lổ vết máu.

Nam tử nhìn không được nước mắt chảy xuống, khàn giọng khẩn cầu: “Vương gia. Cầu ngài, ngài giết ta. Giết ta đi. Việc này, cùng sư phụ bọn họ, không quan hệ.”

“Ha ha a, ha ha ha ha.” Ô Dạ Lôi cuồng tiếu, tiếp theo lại sắc mặt lạnh lùng, một cái tát quăng vào trên mặt nam tử, hung ác nham hiểm nói: “Ngươi kêu bốn vương giết bốn vương liền giết? Ngươi xem ta là cái gì!”

Một cước đá văng nam tử ra, Ô Dạ Lôi thoáng khom người, hạ thấp thanh âm: “Ngươi liền nhìn xem sư phụ ngươi chết như thế nào đi. Bốn vương cho ngươi trước khi chết còn có thể tạm biệt sư phụ ngươi một mặt, ngươi nên cảm kích bốn vương mới đúng. Bốn vương đáp ứng ngươi, nhất định khiến ngươi còn sống nhìn sư tỷ ngươi hầu hạ nam nhân như thế nào.”

“Súc sinh! Súc sinh! Ngươi không được ngó ngó ngó.”

Đại Thiên đứng lúc bụng kín miệng nam tử, phòng ngừa hân nói ra lời không muốn sống. Bất quá tiếng mắng của hân vẫn là chọc giận Ô Dạ Lôi.

Ô Dạ Lôi ngồi thẳng lên, hạ lệnh: “Đem mấy nữ nhân đây xuống.”

“Ngó ngó ngó!” Nam tử không thể nhúc nhích khỏe mắt nứt toác.

“Không cần!” Đang ở cùng Hắc Hùng triển đấu, Tiểu cốc chủ khàn cả giọng hô to, mắt thấy một gã thị vệ đem nữ đồ đệ của mình kéo dài tới bên tràng.

“Ngó ngó ngó!”

“Sư tỷ!”

“Sư muội!”

Toàn bộ hậu viện Vương Phủ, người Thiên Lai Cốc bị thương vang vọng. Chẳng quan tâm an nguy của mình, Tiểu cốc chủ chạy đến phía dưới vườn song chương muốn tiếp được đồ đệ, cũng bởi vậy đem toàn bộ lưng lộ ở trước mặt Hắc Hùng. Hắc Hùng hung tính đại phát giơ lên hai móng vuốt, mở ra miệng to như chậu máu đối với đầu Tiểu cốc chủ nhào đến.

“Sư phụ!”

Tại thời điểm ngàn quân nguy kịch, “Sư sư” hai cục đá xẹt qua phía trên Đấu Thú tràng, một viên đánh ở tại trên chân trái Hắc Hùng, một viên đánh ở tại trên người thị vệ đang muốn đẩy người. Tiếp theo lại là hai cục đá bay tới, Hắc Hùng phát ra gầm rú thống khổ, thân mình quơ quơ đặt móng ngồi trên mặt đất, mà thị vệ kéo hai nữ đồ đệ của Tiểu cốc chủ cũng bị định ở ngay tại chỗ.

Biến hóa này tới quá đột ngột, thị vệ của Ô Dạ Lôi đều sửng sốt.

“Bảo hộ Vương gia!”

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đồng thời hô lên, trên trăm tên thị vệ lúc này mới giật mình tỉnh lại, đem Ô Dạ Lô bao bọc vây quanh.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên rút ra kiếm bên hông, trong đôi mắt khẩn trương mang theo một chút chờ mong. Mà người của Thiên Lai cốc còn lại là mắt đầy nước mắt nhìn chằm chằm phương hướng cục đá bay tới.

Ô Dạ Lô theo trên giường đứng lên, hai mắt bốc hỏa, người nào dám lớn mật như thế chạy đến trong phủ hấn tác loạn!

“Đem thích khách tìm ra cho bản vương!”

Hắn muốn khoét sống y!

Còn không đợi bọn thị vệ của Ô Dạ Lô có điều động tác, một người theo đường nhỏ bên cạnh Xuân lâu chậm rãi đã đi tới. Khi người nọ xuất hiện ở trước mắt mọi người, đồng tử Ô Dạ Lô nhảy mắt co rút nhanh, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên trong mắt lại lướt qua kích động cùng vui sướng. Về phần một đám Thiên Lai cốc còn lại là hi vọng nhĩ khắp* , coi như thấy được Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

*vui mừng mà khóc.

“Là Như Sơ. . . . Sur phụ! Là Như Sơ!” Nữ tử thiếu chút nữa bị đẩy xuống kia đối với sự phụ khóc hô.

Tiểu cốc chủ nhìn không tới người đến nhưng vừa nghe người đến là ai, dưới chân mềm nhũn ngồi xuống trên đất, miệng thì thảo nhấc lại: “Đến đây, y vẫn phải tới. . . .” Khóc mất, có ướt át.

Ô Dạ Lô cũng nghe đến tiếng la của nữ tử đó, tên người nọ như một cây đao hung hăng đâm vào trái tim của hắn.

Bỏ qua toàn tâm co rút đau đớn, hắn khó thở rống to: “Còn không bắt y cho bản vương!”

Đại Thiên quay đầu, khó xử nói: “Vương gia, đó là. . . . Đó là Tam sư huynh của ngài.”

“Quản hắn khi gió cái gì đồ bỏ sư huynh! Bản vương không có sư huynh! Bắt hắn cho bản vương!” Tâm thật giống như bị người nắm gắt gao, Ô Dạ Lô hôn hên dẫn theo một phần suy yếu ngay cả chính hắn đều không có phát hiện.

Tiểu Thiên không để lại dấu vết đầy đầy Đại Thiên, Đại Thiên nắm chặt kiếm, đối thị vệ quanh mình hạ lệnh: “Bắt lấy y!” Bọn thị vệ hồng một tiếng hướng người nọ phóng đi.

Chưa từng có cảm thấy màu trắng nhưng lại sẽ làm người ta kinh diễm như vậy, làm người ta mê muội, tựa hồ người nọ trời sinh là vì màu trắng mà sinh, chẳng sợ người nọ có một đầu bạc có thể so với lão ông, cũng sẽ không gọi người cảm thấy đột ngột, ngược lại sẽ cảm thấy như vậy đẹp hơn một ít.

Mọi cử động của người nọ mang theo tiên khí câu nhân tâm hồn, từng cái tư thế đều là tuyệt đẹp như vậy, không có nửa điểm dư thừa.

Chỉ bạc thật dài theo động tác người nọ tung bay, bóng dáng màu trắng nhanh đến cơ hồ khiến người không thể bắt giữ, xuyên qua thị vệ vây công y, Ô Dạ Lô bị bọn thị vệ ngăn trở nhiều lần thiếu chút nữa rống ra: “Hết thầy cấp bản vương tránh ra! Bản vương nhìn không tới!”

Khi hắn nhận thấy được chính mình thế nhưng nhìn ngây ngốc, hắn mới ảo não cảm qua kiếm của mình, đẩy ra Đại Thiên cùng Tiểu Thiên, rống giận: “Nhiều người như vậy đều không bắt được y, đều cấp bản vương cắt ngay!” Vừa dứt lời, bóng dáng Ô Dạ Lô đã vụt ra ngoài.

“Bảo hộ Vương gia!” Đại Thiên cùng Tiểu Thiên cùng nhau hô một tiếng, nhưng không có lập tức đuổi theo, tay hai người cầm kiếm đều ở phát run, người nọ, rốt cục vẫn phải đến đây.

Cơ hồ là dùng chân đá văng thị vệ vây quanh “Thích khách” ra, Ô Dạ Lô hướng trước mặt “Thích khách” vọt tới.

“Thích khách” ở sau khi hắn hạ xuống, kiếm khí tản ra, một vòng thị vệ cách hắn gần nhất toàn bộ bị điểm trúng huyết đạo. Theo sau, người nọ liền đứng lại ở trước mặt Ô Dạ Lô, thần sắc bình tĩnh đến lạnh lùng nhìn hắn.

“Người tới là ai?” Tay cầm kiếm của Ô Dạ Lô run rẩy không hiểu, trong mắt là thị huyết, là bắt giữ, là đủ loại phức tạp không nói rõ, cũng có một loại xúc động hung hăng đánh người này một chút.

“Thích khách” ở trên mặt Ô Dạ Lô quét một vòng, không có gặp lại vui sướng, ngược lại mi tâm nhíu lại, tựa hồ rất không hài lòng diện mạo của Ô Dạ Lô, qua loa nhìn sau đó quay mặt, y nhìn về phía Đẩu Thủ trắng nói: “Đem người đầu thả.”

“Người thật to gan.” Kiếm trong tay Ô Dạ Lô vừa muốn hoạt động, một mặt băng hàn gác ở trên cổ của hắn, nhanh đến Ô Dạ Lô căn bản không có nhìn đến đối phương ra tay như thế nào!

“Vương gia!”

Bọn thị vệ hướng phía trước dũng mãnh lao tới, thích khách đậm mặc nhìn lướt qua thị vệ tiến lên, trên tay dùng sức. Trên cổ Ô Dạ Lô nhiều hơn một đạo huyết khẩu, bọn thị vệ không thể không lui về phía sau vài bước.

“Lá gan của ngươi quả thật rất lớn.” Không có kinh sợ, trong mắt Ô Dạ Lô dâng lên phần nộ cùng tàn bạo, còn có rất nhiều cảm xúc ngay cả chính hắn

cũng đều không hiểu, người này dám dẫm thương hân!

Liếc Ô Dạ Lô một cái, trên tay Trác Như Sơ lại dùng sức, máu loãng dọc theo thân kiếm chảy xuống. “Thả bọn họ.”

“Người tới.” Ô Dạ Lô liếm liếm khoe miệng, cũng là nẩy sinh ác độc nói: “Đem tứ chi bọn họ. . . .” hai chữ chặt xuống ngạnh sinh sinh bị người tạt ở tại trong cổ họng, nháy mắt mặt Ô Dạ Lô đỏ lên, tức giận.

Đem tứ chi bọn họ như thế nào? Bọn thị vệ nhìn xem lẫn nhau, không biết nên làm thế nào.

Trác Như Sơ đến gần hai bước, thu lại kiếm, nhìn về phía Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đứng ở phía sau Ô Dạ Lô: “Đem Tiểu cốc chủ dẫn tới, đem người đều thả. Đầu Hùng kia chân bị gãy, tìm người cấp nó trị thương.”

Các người dám! Ô Dạ Lô ở trong lòng rống giận, không động được cũng không thể nói chuyện, trông mắt hân chuyển không đến sau đầu, cho nên không thể mệnh lệnh Đại Thiên cùng Tiểu Thiên.

Bất quá Đại Thiên cùng Tiểu Thiên cũng rất khó xử, liếc mắt cái ót của Vương gia, bọn họ không dám nhận làm.

Trác Như Sơ mi tâm lại chặt một phần, kiếm vào vỏ, đúng là hướng Đầu Thú Trảng đi tới. Thị vệ muốn ngăn y lại không biết như thế nào toàn bộ bị y điểm huyết đạo, mặt khác một ít thị vệ nhìn đến ánh mắt của Đại Thiên cùng Tiểu Thiên, đều tránh đường.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên thừa dịp Trác Như Sơ rời đi, chạy nhanh cấp Vương gia giải huyết, nhưng hai người giải nửa ngày, giải đến Ô Dạ Lô đều bị hai người trạc đau, bọn họ cũng không thể cời bỏ.

Đại Thiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng theo Vương gia nhà hân thì thầm: “Vương gia, thủ pháp của Trác thiếu gia thực kỳ lạ, chỉ có Trác thiếu gia mới có thể giải huyết đạo của ngài.”

Ngu xuẩn! Ô Dạ Lô giận dữ, thủ giải huyết đạo cho mình, lớn như vậy hân còn chưa bao giờ uất ức quá như thế! Hân nhất định phải dùng các loại biện pháp tra tấn người nọ, gọi y sống không bằng chết!

Không chút nào lo lắng Ô Dạ Lô tự giải huyết đạo, Trác Như Sơ nhảy xuống Đầu Thú trảng, đem Tiểu cốc chủ dẫn đi lên, sau đó lại cời bỏ sợi dây trên người những người khác, cuối cùng lại đem mấy người bị thương nặng dẫn theo tới.

Toàn bộ bọn thị vệ hậu viện Vương Phủ liền như vậy nhìn người thích khách này tự tại ở hậu viện tùy ý đi lại, không có mệnh lệnh của Vương gia, bọn họ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bỏ qua người này công phu cao thâm không nói, người này hình như là sư huynh của Vương gia, hơn nữa Vương gia còn bị người này điểm huyết không giải được, bọn thị vệ có thể làm đúng là đem Vương gia không thể động nhà hân vây lại kỹ càng, phòng ngừa thích khách lại ra tay.

“Như Sơ, người. . . . Lần này, may mà có người.” Tiểu cốc chủ biết Trác Như Sơ cùng Ô Dạ Lô có qua lại nghĩ mang áy náy nói. Lần này đều là đệ tử lỗ mãng, bằng không cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này.

Trác Như Sơ cấp ba người bị thương nặng đứt thuốc, miệng bình thân nói: “Sư phụ cùng nhóm sư huynh ở bên ngoài chờ, ngài dẫn bọn hân rời đi đi.”

“Còn người?” Tiểu cốc chủ lo lắng.

Trác Như Sơ không muốn nhiều lời, thúc giục: “Ngài đi nhanh đi, sư phụ sợ là chờ sốt ruột.”

“A, hảo.” Từ đệ tử đỡ dậy, Tiểu cốc chủ lo lắng nhìn Trác Như Sơ mấy lần, đối các đệ tử ý bảo, một đám người chậm rãi đi xa.

Tiểu cốc chủ lo lắng quay đầu lại nhìn mặt bóng dáng màu trắng liếc mắt một cái, chỉ thấy y nhảy vào trong Đầu Thú trảng. Tiểu cốc chủ cảm thấy bất an, người nọ đã muốn quên Trác Như Sơ, hi vọng lần này chính mình không cần làm liên lụy y.

Không được đi! Đem bọn họ bắt trở lại! Ô Dạ Lô ở trong lòng oán hận kêu to, nê hà như thế nào cũng không giải được huyết đạo.

Không có mệnh lệnh của hân, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên lại không lên tiếng, bọn thị vệ không dám tùy tiện động. Ô Dạ Lô liền như vậy trơ mắt nhìn một đám người Thiên Lai Cốc bị bắt tới “Nghênh ngang” trốn ra phủ. Đây là người kia! Tuyệt không dễ dàng tha thứ!

Hân tuyệt không dễ dàng tha thứ!

Càng không ngừng cùng huyết đạo bị điểm của mình chiến đấu hăng hái, lửa giận trong mắt Ô Dạ Lô thiếu chút nữa đốt cháy Đại Thiên cùng Tiểu Thiên ở trên người hân trạc đến trạc đi, hai người cũng là vạn phần ủy khuất, thủ pháp của người kia cho tới bây giờ từ trước đến nay chỉ có người nọ mới có thể cời bỏ.

Cho nên, khi Trác Như Sơ xử lý tốt dẫm thương trên người Hắc Hùng bị hân đánh một trận sau trở nên cực kỳ thành thật, trở lại trước mặt Ô Dạ Lô, đã qua hơn nửa canh giờ, Ô Dạ Lô vẫn như lão tăng nhập định đứng ở tại chỗ, không chuyển quá địa phương.

“Bình tĩnh sao?” Trác Như Sơ hỏi.

Ồ Dạ Lôi che lại thị huyết, nháy mắt mấy cái. Trong vô thức, hấn cho rằng nên làm như vậy.

Quả nhiên, hấn nhìn đến tay Trác Như Sơ nâng lên, vài đạo chi phong điểm trên người hấn, tay chân Ô Dạ Lôi nhất thời có thể động.

Ngay sau đó, hấn đoạt lấy kiếm trong tay Đại Thiên, chiếu người nọ liền đâm tới: “Đem y —”

Tiếng hô đột nhiên đình chỉ, động tác của Ô Dạ Lôi nháy mắt dừng lại, hấn giơ cao kiếm, ánh mắt trùng trùng, lửa giận phun mạnh mẽ ra. Chẳng qua Trác Như Sơ đối với lửa giận của hấn làm như không thấy, phối hợp nói câu: “Xem ra ngươi còn chưa bình tĩnh, cho ngươi thêm một canh giờ.”

Nói như vậy, Trác Như Sơ lướt qua Ô Dạ Lôi hướng trên khán đài đi đến, tất cả mọi người tự động nhường đường cho y.

Đi vào chỗ Ô Dạ Lôi vừa ngồi, Trác Như Sơ đem da sói trắng trên giường hấn xóc xuống dưới, gấp hảo phóng tới một bên, sau đó mới ngồi xuống.

Liếc mắt nhìn nữ tử núp ở một bên bị sợ phá hủ, Trác Như Sơ hướng Tiểu Thiên vẫy tay. Tiểu Thiên lập tức hiểu được chạy tới, nói: “Trác thiếu gia, ta đây liền mang nạng trở về, Vương gia chỗ kia.”

“Chờ hấn bình tĩnh nói sau.” Trác Như Sơ thoát giày, ngồi xếp bằng ở trên giường, một bộ tư thế muốn luyện công.

Tiểu Thiên vội vàng cầu tình: “Trác thiếu gia, Vương gia như vậy hội mệt, người xem.”

Trác Như Sơ giương mắt, bàn tay nhẹ vẫy, kiếm trong tay Ô Dạ Lôi rơi trên mặt đất, cánh tay rũ xuống.

Không hề nhìn hấn, Trác Như Sơ nhắm mắt lại, vì thăng nhải này, hơn mười ngày nay y đều vội vàng chạy đi, đều không có luyện công.

Vừa thấy y như vậy, Tiểu Thiên không dám lên tiếng quấy rầy nữa, tự mình nâng dậy nữ tử kia gọi người đem nạng đuổi về Hạ lâu. Mỹ Cơ bốn lâu ở Trác Như Sơ xuất hiện liền trốn vào trong lâu, không nhìn tới một màn Vương gia mất mặt, bất quá Mỹ Cơ kia sau khi trở về lại quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ, nạng là tuyệt đối mất mạng sống.

Nào biết, Tiểu Thiên lại nói: “Yên tâm đi, Trác thiếu gia đến đây, Vương gia hội tốt.”

Đúng vậy a, người nọ đến đây, “Bệnh” Vương gia, hội tốt.

Vừa vặn một canh giờ qua đi, Trác Như Sơ mở to mắt, xuống giường, mang giày. Bọn thị vệ cũng không dám thừa dịp thời điểm y luyện công công kích y, một là Đại Thiên cùng Tiểu Thiên không cho; hai là thủ vệ Tiền viện toàn bộ bị người này điểm huyết không thể động đậy. Võ công của người này cực cao, bọn họ phải cẩn thận.

Đi đến trước mặt Ô Dạ Lôi sắc mặt tái xanh, Trác Như Sơ hỏi: “Bình tĩnh sao?”

Ô Dạ Lôi nháy mắt mấy cái, ngay sau đó, tay chân đã muốn ma rưng của hấn có thể động.

Hoạt động hoạt động tứ chi, trông mắt Ô Dạ Lôi nhìn chăm chăm tay người này tái nhợt lại cực kỳ xinh đẹp, trong lòng suy nghĩ đem đôi tay kia trói đến đầu giường chà đạp như thế nào. Đôi tay chân hết tê rần, hấn giương mắt, hai mắt bởi vì lửa giận công tâm mà tràn đầy tơ máu.

“Ngươi là ai?” Hấn khàn giọng hỏi. Á huyết bị điểm lâu như vậy, không ách mới là lạ!

“Trác Như Sơ.” Không muốn xem khuôn mặt so với trong trí nhớ xấu rất nhiều, Trác Như Sơ nghiêng người, ánh mắt dừng ở trên một cây cột.

Không để ý tới trái tim đau đớn vào giờ khắc này, Ô Dạ Lôi hoàn mỹ che dấu sát ý ở nội tâm, hỏi: “Ngươi là sư huynh của bốn vương?”

“Không phải.” Trác Như Sơ trả lời làm Đại Thiên cùng Tiểu Thiên giật mình, tiếp theo hai người chột nghe đến một câu làm cho bọn họ học máu, “Ta không biết ngươi, chính là sư phụ muốn ta tới.”

“Vậy ngươi còn chưa cút!”

Không thể giải thích tức giận đột nhiên tới, chường phong của Ô Dạ Lôi lập tức quét ra. Trác Như Sơ dễ dàng tránh đi, nhú mày: “Xem ra ngươi còn chưa bình tĩnh.”

“Có bản lĩnh ngươi không cần điểm huyết đạo của bốn vương!” Cầm một cây đao không biết là của ai, Ô Dạ Lôi không lưu tình chút nào bỏ về phía Trác Như Sơ, “Đánh bại bốn vương rồi tới cùng bốn vương nói chuyện!”

Trác Như Sơ kiếm còn đang trong vỏ, tả hữu tránh thoát Ô Dạ Lôi công kích, y còn nói ra một câu tức chết người không đền mạng: “Ngươi đánh không lại ta.”

“Thúi lắm!” Ô Dạ Lôi đem sở học công phu đời này ra hết, đầu thềm tư thế có đẹp hay không.

Thân ảnh màu trắng thành thạo tránh đi Đạo Phong hướng trên người y tiếp đón, mãi đến khi Ô Dạ Lôi thờ hồng hộc, y lại hỏi: “Bình tĩnh sao?”

“Ai có thể bắt lấy y, bốn vương!” Bốn chữ thật mạnh có thường lại một lần ngạnh sinh sinh bị người đè ép trở về, đao trong tay Ô Dạ Lôi rơi trên mặt

đất, một cước lẳng không, ngừng đầu cúi người định ở tại nơi đó, giống Kim Kê Độc Lập.

Trác Như Sơ đem cánh tay hần kéo xuống, đem chân hần buông xuống, một tay nhéo vạt áo của hần đem hần hướng một gian phòng gần nhất tha đi, còn không đợi bọn thị vệ đem Vương gia hần cứu, “Phanh” một tiếng, cửa đã đóng lại.

“Đại Thiên tổng quản, làm sao bây giờ?” Đầu lĩnh thị vệ Vương Phủ hỏi.

Đại Thiên mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Trác thiếu gia là sư huynh của Vương gia, hơn nữa võ công không ai bằng, hiện tại Vương gia ở trên tay y chúng ta có thể làm sao? Ở trong này coi chừng đi.”

“Nhưng là thị vệ tiền viện đều bị điểm huyết, vạn nhất có thích khách”

Đại Thiên trừng mắt liếc hần một cái: “Đều nói Trác thiếu gia là sư huynh của Vương gia rồi, ngươi còn lo lắng cái gì? Phải một số người đi Tiền viện, nhiều nhất tiếp qua một canh giờ huyết đạo của những người đó sẽ tự hành coi bỏ, đừng làm cho bọn họ không công chết.”

“Dạ” đầu lĩnh thị vệ yên tâm, dẫn theo những người này đến Tiền viện.

Trong phòng, Trác Như Sơ cùng Ô Dạ Lôi mặt đối mặt ngồi, nhóm các cô nương trên lầu nom nớp lo sợ đều tự tránh ở trong phòng không dám ra, lại nhanh bịt tai sợ nghe được cái gì không nên nghe bị mất tánh mạng.

Trác Như Sơ vẫn là không lấy con mắt xem Ô Dạ Lôi, nhìn kiếm của mình xuất thần, xong lại nhìn đến cái giường dưới mông Ô Dạ Lôi ngồi lên, dù sao chính là không nhìn hần.

Ô Dạ Lôi đối mặt y không hề có lực hoàn thù, lần lượt bị điểm huyết không nói, còn giống như phế vật bị quăng tại trên giường. Hần cắn răng nanh, thề muốn đem phần khuất nhục này trả lại gấp bội cho đối phương.

Trác Như Sơ dù tri vận thế nào, ánh mắt hần không thể giết y của Ô Dạ Lôi y cũng cảm giác được. Đối với người này cố chấp có phiền chán, y đứng dậy đi đến bên người Ô Dạ Lôi ngồi xuống, nhìn về phía trước nói: “Ta coi bỏ á huyết của ngươi, ngươi không cần lại rống.”

Dám nói bốn vương rống? ! Ô Dạ Lôi nháy nháy mắt, phần gáy buông lỏng, hần ho khan vài tiếng, tốt lắm.

“Đừng rống, hãy nghe ta nói.” Không nghĩ tới lỗ tai lại bị đau, Trác Như Sơ ở trước khi Ô Dạ Lôi mở miệng ra tiếng, “Người Thiên Lai cốc từng đã cứu mạng ngươi, hành động của ngươi chính là lấy oán trả ơn. Ngươi đã quên, đây không phải là lấy oán trả ơn.”

Đề nặng con tức, Ô Dạ Lôi hoàng thanh nói: “Bốn vương không nhớ rõ. Nếu đã cứu mạng bốn vương, lại vì sao phải giết bốn vương? !” Hần không nhớ rõ, hần cái gì cũng không nhớ rõ! Theo tám tuổi đến mười tám tuổi cái đoạn trí nhớ kia, hần quên mất không còn một mảnh.

“Đó là ngươi xứng đáng.”

“Ngươi làm càn!”

Trác Như Sơ quay đầu, khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo vài phần nghiêm khắc đem Ô Dạ Lôi sắp xuất khẩu mắng bức cho trở về. Chính mình thế nhưng hội sợ người này, trong lòng Ô Dạ Lôi vô cùng căm tức, ngũ quan đều bóp méo.

“Bóp.” Bàn tay lạnh lẽo ở trên má phải của Ô Dạ Lôi không có gì lực nhẹ nhàng tát qua, Ô Dạ Lôi giật mình sững sờ, tiếp theo là lửa giận ngập trời. “Ngươi dám đánh bốn vương? ! Ngươi dám đánh mặt của bốn vương!”

“Bóp.” Lại là một cái tát, đánh lên bên má khác.

“Ngươi dám!”

“Bóp.”

Cơ hồ không tính là tát, lực đạo kia nhẹ nhàng giống như là huynh trưởng ở giáo huấn đệ đệ bốc đồng, nhưng đối với Ô Dạ Lôi mà nói đã là vô cùng nhục nhã.

Lại một cái tát dừng ở trên mặt Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ thân nhiên mở miệng: “Ngươi thực xấu.”

Ô Dạ Lôi sững sờ, tiếp theo là càng vô cùng phẫn nộ, người này cư nhiên dám nói hần xấu!

Trác Như Sơ cầm qua gương đồng giơ lên trước mặt Ô Dạ Lôi: “Ngươi nhìn một cái chính ngươi, xấu muốn chết.”

Trong gương đồng, là hé ra khuôn mặt bị phẫn nộ vặn vẹo, hai mắt đỏ bừng hợp với sắc mặt xanh trắng, quả thực chính là một ác quỷ. Nhiều năm hung ác ở trên mặt Ô Dạ Lôi để lại dấu vết, càng làm cho hần thoát nhìn diện mục khả tăng, đúng là rất xấu.

Đây là chính mình? Ô Dạ Lôi không thể tin.

Trác Như Sơ lấy ra gương đồng, đối mặt người lộ ra kinh ngạc nói: “Cho nên nói, đáng đời ngươi bị người giết.”

“Ngươi!” Ô Dạ Lôi muốn phát hỏa, nhưng nhớ tới khuôn mặt chính mình vừa rồi xem qua, áp chế cơn tức, “Ngươi đến cùng có phải là sư huynh của bốn vương hay không?”

“Không phải.”

Ô Dạ Lôi vừa nghe, lửa giận không hiểu lại xông lên, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên sẽ không lừa hắn, người này dám phủ nhận!

Một lần nữa ở bên người Ô Dạ Lôi ngồi xuống, Trác Như Sơ như trước đậm mạc nói: “Thời điểm ngươi ở trên núi, ta nhận biết ngươi; Ngươi xuống núi, ta liền không nhận biết ngươi.”

Bảy năm, y không có xuống núi, xuống núi mới biết được người này biến thành bộ dạng xấu xí này. Y nên sớm một chút xuống núi giáo huấn hắn, bắt quả bây giờ cũng không muộn.

Ân? Lời này là ý gì? Lửa giận của Ô Dạ Lôi nháy mắt đi xuống, đầu duy nhất năng động xoay đi qua, trong lòng có một loại vui sướng kỳ quái, người này quả thực nhận biết hắn!

Nhưng là làm Ô Dạ Lôi thất vọng là Trác Như Sơ không có giải thích, mà là hỏi: “Ngươi bình tĩnh sao?”

Ô Dạ Lôi tâm tư đi lòng vòng, chiếu trước mắt đến xem, mình không phải là đối thủ của người này, không thể cùng y cứng đối cứng, tìm cơ hội bắt y mới thành. Rũ mắt xuống, Ô Dạ Lôi thanh âm buồn bực nói: “Bình tĩnh.”

“Nói dối.”

Không nhìn Ô Dạ Lôi phẫn nộ, Trác Như Sơ xếp bằng hảo, nhắm mắt luyện công.

“Cởi bỏ huyết đạo của ta!”

“Chờ ngươi bình tĩnh.”

Chỉ phong xẹt qua, miệng Ô Dạ Lôi không nhúc nhích được.

“Như Sơ! Ngươi có thể nào đem áo lông hồ ta đưa cho ngươi cho Bao Chi! Đó là ta tặng cho ngươi!”

Người đang luyện kiếm không thể không dừng lại, xoay người đối mặt người hướng y nổi giận đùng đùng đi tới. Người nọ đến gần sau đó một phát bắt được y, chất vấn: “Vì sao cho Bao Chi?!”

Chẳng lẽ người này thích nhưng thật ra là Bao Chi? Không! Không được! Tuyệt đối không được! Như Sơ là của hắn!

thiếu niên mười năm tuổi lực tay cũng không nhỏ, Trác Như Sơ bị nắm đau hơi chút dùng sức liền gãy mở ra, lui ra phía sau hai bước nói: “Ta lại không thích, cũng không mặc đến.”

Thiếu niên vừa nghe sắc mặt đại biến, trong mắt lộ ra ngoan ý: “Ngươi không thích có thể trả lại cho ta a! Vì sao cho Bao Chi!” Hắn để ý là thâm ý dưới hành động của người này.

Trác Như Sơ phiền, đại sư huynh cả ngày chạy lên núi xuống núi, cản vật chống nạnh, y không thích, cho đại sư huynh lại có ngại gì? Người này còn thiếu một kiện áo lông hồ sao? Nhưng thấy thiếu niên rất là tức giận, y khó được nhẫn nại tính tình giải thích: “Ta không thích trên người khoác da hồ lỵ. Đại sư huynh vừa vận cân, ta liền cho hắn.”

“Ngươi đây là đau lòng hắn!” Thiếu niên mất đi lý trí bởi vì chính mình đoán ánh mắt đều khí đỏ, “Trong lòng ngươi căn bản cũng không có ta! Chi có Bao Chi cùng Tả Vu Yên! Ta biết ngươi chê ta là trời buộc! Chê ta không tiền đồ! Ta hôm nay liền đi xuống núi, ta muốn đoạt vương vị! Ta muốn đem ngươi giam lại! Vĩnh viễn không cho ngươi gặp người!”

“Bốp!” Trên mặt đã trúng một cái tát nhẹ, lần đầu tiên bị người này đánh thiếu niên sững sờ, còn không đợi hắn ra tiếng, hắn đã bị đối phương điểm đại huyết quanh thân, không thể động đậy.

“Chờ ngươi bình tĩnh lại nói chuyện với ta.” Người rất ít khi tức giận làm như vậy đủ để thuyết minh y tức giận. Không hề xem thiếu niên cổ tình gây sự, Trác Như Sơ đưa lưng về phía thiếu niên tiếp tục chuyện tình chính mình vừa mới bị cắt đứt.

Kiểm hoa rối loạn mắt người, mặt bóng dáng xinh đẹp kia lại rối loạn tâm thiếu niên. Chính là dần dần, một chiều kia nhất thức tựa hồ cũng mang theo trong trẻo nhưng lạnh lùng trần an lòng người, thiếu niên mất đi lý trí hai trông mắt dần dần thanh minh lên.

Luyện xong một lần, Trác Như Sơ đi đến trước mặt thiếu niên, hỏi: “Bình tĩnh sao?”

Thiếu niên nháy mắt mấy cái, huyết đạo trên người được cởi bỏ, hắn lập tức ôm lấy đối phương, ngửa đầu hỏi: “Như Sơ, ngươi đem áo lông hồ cho Bao Chi không phải bởi vì thích hắn?”

Trác Như Sơ mi tâm nhủ một phần, “Đại sư huynh so với ta cần, ta không thích trên người có mùi động vật, học công phu không phải là vì khi dễ nhỏ

yếu, áo bông cũng có thể chống lạnh.”

Trong lòng thiếu niên an tâm một chút, lại hỏi: “Kia nếu ta đưa ngươi những thứ khác, không phải động vật, ngươi sẽ muốn sao?”

“Đừng đưa ta phế vật.”

Thiếu niên dùng sức, kéo xuống đầu của y hôn khỏe miệng của y: “Ngươi sẽ làm cho Bao Chi đối ngươi như vậy sao?”

Kiểm ra khỏi vỏ.

Thiếu niên vội vàng ôm chặt y cầu xin tha thứ: “Ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi, ta nghĩ đến người trong lòng ngươi là Bao Chi, cho nên mới mất lý trí. Như Sơ, Như Sơ. Ta ai cũng có thể không cần, nhưng chính là không thể không có ngươi, không có ngươi ta sẽ điên mất, sẽ trở thành ma. Như Sơ, trong lòng ngươi chỉ có thể có ta, chỉ có thể có ta.”

“Không được tái nói những lời này.” Trác Như Sơ mặc đối phương làm càn ở trên môi y.

“Ta tuyệt đối sẽ không nói nữa, Như Sơ chỉ có thể là của ta.” Thả lỏng mặc cho người này tùy ý, thiếu niên kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai y nói, “Như Sơ, sang năm ta liền sẽ cùng ngươi cao giống nhau, ta sẽ trở nên so với Bao Chi cùng Tả Vu Yên đều lợi hại.” Cho ngươi rốt cuộc chứng mất bọn họ!

Trác Như Sơ bị thiếu niên ngậm vành tai choáng váng vụng hồ hồ mà nghĩ: lợi hại lại có thể thế nào? Vẫn đánh không lại ta.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đệ tam chương

Ngày đó, thẳng đến trời tối muộn, Ô Dạ Lôi miễn cưỡng bị Trác Như Sơ cho rằng là tỉnh táo lại mới từ trong Đông lâu đi ra, khi đi ra hần cước bộ không xong, môi khô nứt, còn kém hơi thở mong manh.

Cơ hồ đối bụng một ngày, chuyện thứ nhất hần làm chính là gọi người đem đồ ăn đưa đến Túc Phong Đường. Trác Như Sơ xa xa theo phía sau hần, luôn luôn tại do dự muốn hay không đi theo, trong đáy lòng y cũng không muốn cùng Ô Dạ Lôi đã quên y lại có cái gì liên quan, không có người này tại bên người trong bảy năm, vô công của y tính tiền thật sự mau.

Thấy được cửa Sơ Phong viện, Trác Như Sơ ngừng lại, y nghĩ trở về trên núi, nơi này quá nóng, hơn nữa người cũng nhiều, không bằng trên núi thanh tĩnh.

Ô Dạ Lôi đi ở phía trước, cái ót tựa hồ có mắt, hần xoay người, vừa thấy trên mặt Trác Như Sơ rõ ràng là không nguyện, hần khí lại không đánh một chỗ tới.

"Như thế nào, sợ bốn vương ăn ngươi? Ngươi không phải võ nghệ cao cường sao?"

Hiển nhiên, phép khích tướng của Ô Dạ Lôi đối Trác Như Sơ vô dụng, Trác Như Sơ cũng không thèm nhìn hần, mạnh phi thân lên, ở trong một mảnh tiếng kinh hô biến mất ở tại Vương Phủ to như vậy.

Ô Dạ Lôi hiển nhiên không nghĩ tới Trác Như Sơ sẽ làm như vậy, kinh sửng qua đi, trong vương phủ vang lên tiếng hần rống giận: "Còn sững sờ cái gì! Dem người cấp bốn vương tìm trở về!" Cái ánh mắt kia là cái gì! Chẳng lẽ chỗ ở của hần là miếu đồ nát sao? !

Ở trong phòng ngủ chờ đã lâu, chờ tin tức trở về đúng là tìm không thấy Trác Như Sơ. Ô Dạ Lôi bị một ngày uất khí, bạo ngược trong cơ thể mãnh liệt mà ra, một phen giật xuống màn, hần đỏ hồng mắt cắn răng: "Đi từ viện chọn mấy người phụ nhân lại đây."

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên vừa thấy sắc mặt của vương gia, không dám chần chờ, lập tức lui ra.

Nắm chặt tay phát ra tiếng khanh khách, Ô Dạ Lôi liếm liếm đôi môi trở nên đỏ sẫm như mả quỷ, đem nữ nhân sắp bị hần trừng phạt đổi thành mặt Trác Như Sơ, ngay sau đó, tàn ngược trên mặt hần biến thành kinh ngạc.

Khiếp sợ nhìn địa phương lom lom giữa hai chân mình, Ô Dạ Lôi cho là mình bị tức ra ảo giác. Thật lâu, giống như sợ kinh động bộ vị này, hần tiểu tâm dục dục đưa tay qua sờ.

Nhị huynh đệ từ khi hần bị thương nặng tỉnh lại sau cũng chưa từng đứng lên, thế nhưng đáng trào phúng đứng lên!

Ô Dạ Lôi cảm thấy kinh hãi, kèm theo là mừng như điên cùng luống cuống theo nhau mà đến.

Trong phòng ngủ phát ra tiếng bình bốp, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên không dám đi vào, Vương gia lại phát cuồng. Chẳng qua lúc này, hai người không

có kích động như dĩ vãng, tại người kia xuất hiện sau, nếu Vương gia không phát cuồng mới là lạ.

Khi thanh âm trong phòng dần dần nhỏ lại, Đại Thiên thăm dò đi vào, thấp giọng: "Vương gia?"

"Tiến vào." Ô Dạ Lô phát tiết qua đi thanh âm cũng khôi phục bình thường.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên chạy nhanh đi vào, không cần xem cũng biết phòng trong không còn gì lành lặn.

"Đem nữ nhân đưa đến Túy Tiên Trì đi." Liếc mắt nhìn gương đồng duy nhất hoàn hảo trong phòng, Ô Dạ Lô chỉnh chỉnh biểu tình trên mặt, nhắc chân đi ra ngoài.

Ngắm mình ở trong nước nóng, trong lòng Ô Dạ Lô cũng không có buồn bực như vậy nữa. Lão Nhị giữa hai chân lại rút trở về, nghĩ đến chính mình khôi phục bình thường, hẳn không khỏi nóng lòng muốn thử.

Hắn nuôi nữ nhân trong phủ là không ít, nhưng chỉ nhìn được mà không ăn được thì có cái rắm dùng! Cũng không biết chính mình lúc trước trúng là quái độc gì, không chỉ có đánh mất trí nhớ mười năm, còn làm cho hắn thành phế nhân bất lực.

Sự kiện kia ai cũng chưa từng cùng hắn đề cập qua, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên cũng không biết khi đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có lẽ Trác Như Sơ kia rõ ràng, Vừa nghĩ tới người nọ, trong lòng Ô Dạ Lô lại phiền muộn, tốt nhất y đừng dừng ở trong tay của mình, bằng không sẽ làm cho y sống không bằng chết!

"Vương gia, người mang đến." Tiểu Thiên tại bên ngoài bẩm báo một tiếng, sau đó mang theo năm nữ nhân lạnh run đi đến.

Ô Dạ Lô đầu chưa quay lại nói: "Thoát xiêm y, tiến vào."

Tiểu Thiên đi đến góc sáng sủa đứng, hắn là thị vệ thiếp thân của Vương gia, chẳng sợ Vương gia đang ở cho đòi người thị tẩm, hắn cũng phải đứng ở chỗ có thể bảo hộ Vương gia. Theo Ô Dạ Lô gần hai mươi năm, Tiểu Thiên định lực rất mạnh.

Năm Mỹ Cơ cố gắng lộ ra miệng cười, ngón tay phát run thoát xiêm y, trần trụi vào bể. Ô Dạ Lô tùy tay kéo qua một người liền hôn đi qua, một tay kia ở bộ ngực đầy đặn của đối phương vuốt ve. Cũng mặc kệ hắn sờ như thế nào, huynh đệ của hắn chính là cứng rắn không dậy nổi.

Ô Dạ Lô càng sờ càng khí, quát: "Kêu! Không học qua hầu hạ nam nhân như thế nào sao?"

"A, a." Nữ nhân giả bộ thoải mái mà kêu lên, nhưng thân mình phát run, nước mắt trào ra lại chỉ hội tăng thêm Ô Dạ Lô hung ác.

Một chương quảng tại trên mặt nữ nhân, Ô Dạ Lô trực tiếp đem đầu nữ nhân ấn vào trong nước.

Một ngọn gió từ bên ngoài thổi qua, thân mình Ô Dạ Lô đang ở tàn bạo mạnh căng chặt, bất động. Nữ nhân bị ấn vào trong nước nhân cơ hội gây khỏi sự kiềm chế của hắn, ngẩng đầu lên.

"Khụ khụ khụ. Ô."

Thiếu chút nữa bị chết đuối, nữ nhân một bên khụ một bên khóc, bốn Mỹ Cơ khác cũng làm thành một đoàn, cổ nén nước mắt.

"Người thật sự là không có thuốc nào cứu được." Thanh âm không linh truyền đến, Tiểu Thiên hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy một đạo bóng dáng màu trắng đưa lưng về phía hắn đứng ở nơi đó.

"Tiểu Thiên, lại đây."

Tiểu Thiên khăn trương nuốt nuốt nước miếng, bước chân ra. Mới vừa đi ra đi, thấy hoa mắt, trên mặt của hắn nặng nề trúng một bàn tay, hắn không dám chần chờ quỳ xuống.

"Trợ Trụ vi ngược*." Người đưa lưng về phía bể mi tâm chưa bao giờ nhú chặt như vậy. Y nắm chặt kiếm trong tay, cũng không thèm nhìn tới Tiểu Thiên, nói: "Đi tìm ma ma đem các nàng đều đưa trở về."

*Trợ Trụ vi ngược: nghĩa như giúp người xấu làm điều ác.

Tiểu Thiên một tiếng cũng không dám kêu, đứng dậy chạy.

Trác Như Sơ rất không muốn gặp Ô Dạ Lô, nếu không phải y nhớ tới lời nói của sư phụ lo lắng trở lại, y sẽ không nghĩ tới Ô Dạ Lô đã đến mức không có thuốc nào cứu được.

Tâm có loại thần nhiên không thoải mái, Trác Như Sơ không biết này có tính thất vọng hay không. Người nọ mặt xấu, tâm cũng xấu, Ô Dạ Lô mất trí nhớ không còn là người mà y nhận thức, người nọ ngay cả cảm thú cũng không giết, càng sẽ không đối đãi với nữ nhân không có sức phản kháng như vậy.

Tiếng bước chân truyền đến, Tiểu Thiên đã quay lại mang đến một vị ma ma.

Không dám tùy tiện loạn nghiêng mắt nhìn, ma ma được phân phó cúi đầu đi vào đem các nữ nhân bị kinh hách dẫn theo đi ra.

Trác Như Sơ lạnh lùng, không có chút cảm tình nào nhìn chằm chằm Tiểu Thiên, Tiểu Thiên ở y nhìn chằm chằm chậm rãi quỳ xuống. Không có vì chính mình biện giải, hần mang theo khóc nức nở nói: "Thiếu gia, ngài vì sao hiện tại mới đến?"

"Đi ra ngoài." Tay cầm kiếm của Trác Như Sơ lại nắm chặt thêm.

"Thiếu gia." Trên mặt Tiểu Thiên là nước mắt, "Ngài, không cần Vương gia sao?"

Trác Như Sơ nâng tay lên, thân mình Tiểu Thiên như người cỏ bay ra ngoài, tiếp theo cửa đóng lại, roi khóa. Trước mắt lại hiện ra ánh mắt khản cầu đêm đó của người nọ, khuôn mặt thống khổ, Trác Như Sơ mi tâm thoáng mở ra, tiếp theo lại nhú chặt.

"Như Sơ, loại độc này dị thường ác độc, người nếu vì hần giải độc, người có lẽ, sẽ chết, vì sư không thể cam đoan Ô Dạ Lôi có thể sống sót hay không."

"Giải độc."

"Như Sơ! Không cần! Không cần!"

"Như Sơ, người đã suy xét kỹ sao?"

"Bắt đầu đi."

"Như Sơ! Không cần! Người để cho ta từ! Ta vô dụng, người để cho ta từ!"

"Sư huynh, ngăn chặn hần."

"Như Sơ! Đừng để cho ta hận người! Đừng để cho ta hận người! Người chết ta sẽ lấy người trong thiên hạ đến chôn cất!"

"Điểm huyết của hần."

"Như Sơ Cầu người. Ta sẽ hận người. Sẽ hận người!"

Chuyện cũ hóa thành một tiếng than nhẹ, Trác Như Sơ xoay người, nắm kiếm đi vào dục trì. Trong dục trì người bị y điểm huyết đạo vẫn đang duy trì tư thế tàn bạo vừa rồi, một bên dục trì, trong miệng hồ phun ra nước ấm làm cả gian dục trì phiêu khởi một tầng sương trắng nhân nhật.

Trác Như Sơ đứng ở bên cạnh trì nhìn hần, hỏi: "Bình tĩnh sao?"

Ô Dạ Lôi nháy mắt mấy cái, trên người giải khai huyết đạo . Ngửa đầu cảm tức nhìn Trác Như Sơ sắc mặt bình tĩnh, Ô Dạ Lôi rất muốn đem đấm mạt trên mặt đối phương xé toang. Người này lần lượt nhục nhã hần, lại một bộ phong khinh vân đạm, càng sấn ra hần xấu xí, chẳng lẽ mỗi một lần đều phải bị người này áp chế không thể nhúc nhích?

Khỏe mắt Ô Dạ Lôi nhìn đến khăn tắm trôi trên mặt dục trì, hần lấy tới, trong mắt hiện lên tà ác.

Ngẩng đầu, hần giơ lên khăn tắm: "Người đuổi đi thị tỳ của bốn vương, người phải cấp bốn vương sát người."

Trác Như Sơ nhìn chằm chằm khối khăn tắm kia, mi tâm hơi hơi chau lên một phần. Không phải là không có cấp người này sát qua thân, quá khứ hai người còn thường thường cùng tắm rửa, nhưng là hiện tại người này biến dạng, y không muốn động thủ.

"Nhanh chút! Bằng không bốn vương tìm nữ nhân tới!" Đem khăn vải vứt xuống bên cạnh trì, Ô Dạ Lôi dựa vào vách trì nằm xuống, tựa hồ biết Trác Như Sơ hội thỏa hiệp.

Cao thấp quét mắt một lần thân thể khỏe mạnh của Ô Dạ Lôi, tầm mắt Trác Như Sơ dừng lại trên từng đạo vết roi không lớn rõ ràng trong chốc lát, vết roi như vậy trên người y cũng có. Không tiếng động thờ dài, mi tâm mở ra, Trác Như Sơ dẫn theo ba phần miễn cưỡng thoát giày, ngồi xổm người xuống, đem kiểm đều không rời người đặt ở bên cạnh trì, hạ thủy.

"Người mặc quần áo?" Ô Dạ Lôi không vừa lòng, "Bốn vương chính là cái gì cũng không mặc." Chẳng biết tại sao, hần rất muốn nhìn Trác Như Sơ lỏa thân, hay không giống dung mạo của y mê người như vậy.

Không đúng! Hần không phải muốn xem Trác Như Sơ lỏa thân, hần là muốn thừa dịp thời điểm người này trần trụi ra tay, không thể luôn làm cho người này chiếm thượng phong! Áp chế trong lòng tà niệm, Ô Dạ Lôi thúc giục: "Nhanh chút, chẳng lẽ người sợ bốn vương ăn người?"

Bốn vương cũng không phải là đối thủ của người."

Cũng đúng, dù sao người này đánh không lại y. Không ngại trần trụi ở trước mặt Ô Dạ Lôi, hoặc là nói từng đã muốn thực thói quen trần trụi ở trước mặt người này, Trác Như Sơ cởi bỏ vạt áo, tự nhiên hào phóng.

Ô Dạ Lôi giống như không chút để ý nhìn Trác Như Sơ thoát quần áo, trong lòng tính toán như thế nào chế phục y, sau đó hung hăng làm nhục y. Nhưng

khi thân thể của Trác Như Sơ dần dần lộ ra, tính kế trong mắt Ô Dạ Lôi biến thành ngu si.

Hắn ngơ ngác nhìn Trác Như Sơ dần dần lộ ra thân thể gầy gò lại tái nhợt; ngơ ngác nhìn chỉ bạc phi tã ở sau người Trác Như Sơ phiêu tán trong nước; ngơ ngác nhìn Trác Như Sơ còi quăn, tiết khô ứ đọng đầm ản ản hiện ra bên trong tinh xảo.

Ô Dạ Lôi chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trừng lớn hai mắt chờ đối phương đem tiết khô kia lộ ra, kết quả lại nhìn đến một cái tay trắng nõn cầm lên khăn vải!

Ô Dạ Lôi nổi giận, ngẩng đầu liền muốn chất vấn đối phương vì sao không cời sạch, ngay sau đó, tầm mắt của hắn rơi vào trên hai khóa răng động vật nào đó Trác Như Sơ đeo ở trên cổ, loại cảm giác quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở nơi nào.

"Không cần làm khó nữ nhân, như vậy rất xấu." Không nhìn phân thân dần dần trưởng lên ở giữa hai chân Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ thông dong nâng lên một cánh tay của Ô Dạ Lôi, sát tẩy cho hắn.

"Đây là cái gì?" Tay Ô Dạ Lôi cầm lên hai khóa răng ở cổ Trác Như Sơ, đầu ngón tay thuận tiện cọ qua làn da hơi có vẻ lạnh lẽo của đối phương, xúc cảm giống như không sai.

Trác Như Sơ sắc mặt bình tĩnh trả lời: "Răng sói."

Trái tim một trận đau đớn, Ô Dạ Lôi không thoải mái nhũ lông mày, tầm mắt theo xuống phía dưới, hắn phát hiện vết roi trên người Trác Như Sơ rõ ràng so với hắn còn nhiều hơn, song đồng hắn chợt co rút, trong đầu hiện lên vài hình ảnh mơ hồ, lại nháy mắt tiêu thất. Theo bản năng đi bắt giữ hình ảnh này, Ô Dạ Lôi nhìn chăm chăm vết roi trên người Trác Như Sơ xuất thần.

Bà vai bị người vỗ vỗ, hắn hoàn hồn, chợt nghe Trác Như Sơ nói: "Xoay người sang chỗ khác."

Ô Dạ Lôi ngoan ngoãn xoay người, không chút nghĩ ngợi xuất khẩu: "Đã thương trên người của ngươi là thế nào đến?"

Trác Như Sơ không trả lời, trầm mặc chà lưng cho hắn, thủ pháp thành thạo.

Nhìn không tới Trác Như Sơ, cảm quan Ô Dạ Lôi liền càng thêm rõ ràng, đôi tay lạnh lẽo ở trên người hắn sát qua, nghĩ đến vừa mới nhìn qua hai mặt hồng nhĩ trước ngực Trác Như Sơ, còn có hai khóa răng sói đang đưa theo động tác của y, Ô Dạ Lôi lại một lần nữa phát hiện Lão Nhị cao cao vênh lên giữa hai chân. Vừa rồi chỉ lo xem Trác Như Sơ, đều đã quên chuyện này!

Bên tai là tiếng tim đập mãnh liệt của mình, Ô Dạ Lôi liếm liếm đôi môi phát khô, lửa giận đối người phía sau toàn bộ biến thành dục hỏa phóng mạnh về giữa hai chân. Không chế hồ hấp, hắn xoay người, người đang ở chà lưng cho hắn không hiểu ngẩng đầu lên.

"Rầm" một tiếng, Trác Như Sơ đang do dự muốn hay không tiếp tục chà sát bị Ô Dạ Lôi vẩy ở song chướng.

Dán chặt lấy vách trì, tay Trác Như Sơ cầm khăn vải che ở trước người Ô Dạ Lôi, cự tuyệt hắn nhích lại gần mình, nói: "Còn lại chính ngươi tẩy."

Ô Dạ Lôi để sát vào, ở bên tai Trác Như Sơ hỏi: "Ngươi vì sao đến?"

Người duy nhất làm chính mình sinh ra dục vọng rốt cuộc là ai? Vì sao nhìn đến hai khóa răng sói kia, trong lòng hắn sẽ rất không thoải mái? Vì sao phía sau hắn không nghĩ lãng nhịch y, mà là ôm lấy y? Đầu Ô Dạ Lôi có điểm choáng váng, hơn nữa là bối rối đối Trác Như Sơ không thể nắm trong tay.

Không biết là nước quá nóng vẫn là Ô Dạ Lôi dựa vào quá gần, Trác Như Sơ cũng có chút choáng váng đầu, cứng rắn chống đỡ ở bụng y lại gọi y cố gắng lui về phía sau, nê hà đã là lui không thể lui. Tay Trác Như Sơ trượt đến bụng Ô Dạ Lôi, dùng sức đẩy hắn ra. Không biết, động tác này của y lại làm tiểu huynh đệ bảy năm đến lần thứ hai có ý thức của Ô Dạ Lôi nháy mắt trưởng sinh đau.

Kéo ra tay của Trác Như Sơ, Ô Dạ Lôi càng chặt gần sát y, lại hỏi: "Ngươi vì sao đến?"

Không được, muốn, nghĩ muốn điên cuồng mà tiến vào thân mình người này. Tay trái mang theo vài phần quen thuộc sờ lên eo Trác Như Sơ, Ô Dạ Lôi cơ hồ có thể khẳng định nơi này là chỗ ẩn cảm của Trác Như Sơ. Lập tức, hắn liền xác minh suy đoán của mình, hồ hấp của Trác Như Sơ nháy mắt hỗn loạn.

Chế trụ tay Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ nghiêng đầu, thành thực trả lời: "Bởi vì ngươi đáng đánh đòn."

"Vén vẹn là vì này?" Nói không ra vì sao tức giận, thân thể Ô Dạ Lôi cùng Trác Như Sơ không hề khe hở dán tại cùng nhau, phân thân cứng rắn cách tiết khô ác liệt cọ xát mềm mại giữa hai chân Trác Như Sơ, Ô Dạ Lôi thở gấp gấp lên.

Ngậm vành tai Trác Như Sơ, hắn cường ngạnh nói: "Hầu hạ bốn vương, bốn vương liền phóng nữ nhân bốn lâu." Giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là đem người này đặt ở dưới thân, làm cho hắn khoe ra uy phong của nam nhân.

Trác Như Sơ đi đứng như nhũn ra bị lời của hắn bùng tỉnh, cổ tay dễ dàng gãy, đẩy ra Ô Dạ Lôi, y xoay người lên bờ. Nhặt lên xiêm y ướt cùng kiềng, y đem khăn vải ném vào trong nước: "Ta vừa rồi đã muốn hầu hạ ngươi." Sau đó nhấc chân liền đi.

"Ngươi nếu dám đi, bốn vương lập tức hạ lệnh đem những nữ nhân kia đưa đến quân kỳ! Làm cho các nàng không ngừng tiếp khách cho đến chết!" Ô Dạ Lôi khí cấp bại phôi đứng ở trong hồ rỗng, hắn mau bị nhện chết rồi, người này cư nhiên cứ như vậy bỏ lại hắn đi?!

Trác Như Sơ trở lại, mi tâm nhú lại: "Ngươi còn muốn bị ta điểm huyết sao?"

Ồ Dạ Lôi đang ở hạ phong không thể nhìn được nữa rống to: "Bốn vương bảy năm không chạm qua ngươi! Ngươi muốn bốn vương bị chôn sống nhìn chết sao? !" Hắn chia chia hạ thân của mình, cái trán đã là gân xanh nổi lên.

Trác Như Sơ nhếch miệng, y tự nhiên không phải đồng nam đương nhiên hiểu được kia có ý nghĩa như thế nào. Xoay người, không nhìn.

"Ta làm cho Tiểu Thiên tìm người cho ngươi."

"Ngươi trở lại cho ta!"Ồ Dạ Lôi lên bờ, cắn răng, " Lão Nhị của bốn vương đối với ngươi có tình thân, đối với những người khác căn bản là cứng rắn không đứng dậy! Ngươi cho là bốn vương không muốn sao? Bốn vương này bảy năm đến căn bản chính là cái phế vật!"

Quần áo trong tay Trác Như Sơ cùng kiếm rơi trên mặt đất, đôi mắt hơi mờ. Ngay tại y giật mình, lưng của y bị một khối thân thể lửa nóng dán lên, thất lưng cũng rơi vào trong song chường của đối phương.

"Cho ta, cho ta, ta muốn bị nhìn chết rồi, cho ta!"Ồ Dạ Lôi cả đầu đâm niêm cũng chẳng quan tâm lại xưng cái gì bốn vương. Kéo Trác Như Sơ đi vào bên nhuyển thấp, hắn trực tiếp đem người quăng đi lên, tiếp theo thân mình ép xuống, vội vàng xoay động giật xuống tiết khớp còn sót lại trên người Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôi thô suyền tách ra hai chân của y không chút nghĩ ngợi liền muốn xông vào.

Đưa tay ngăn lạiỒ Dạ Lôi, Trác Như Sơ bình tĩnh nói: "Như vậy ta và ngươi đều đã bị thương."

Lời này nghe vào trong taiỒ Dạ Lôi như một tiếng sấm vang, hắn bắt lấy hai đầu vai Trác Như Sơ giận dữ hỏi: "Ngươi đã cùng người làm? ! Với ai? !"

Thị Huyết tàn bạo trào ra, người này nhưng lại không phải xử nữ! Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ người chạm qua hắn! Trong ócỒ Dạ Lôi hỗn loạn cực kỳ, hoàn toàn không thể khống chế tâm tình của mình, càng không có nhận thấy được sự khác thường của mình. Hắn dựa vào cái gì không cho người khác chạm vào Trác Như Sơ?

Một cước đá văng raỒ Dạ Lôi, Trác Như Sơ xoa bả vai xanh tím đứng lên, ở đối phương nhào lên phía trước chỉ phong của y bắn ra, thân hình khỏe mạnh nhất thời định ở tại nơi đó. "Đến hỏi Đại Thiên hoặc Tiểu Thiên."

Phi một đầu tóc ẩm ướt, Trác Như Sơ trần truồng nhặt lên kiếm của mình, cầm qua một thân dục bào sạch sẽ trong tủ treo quần áo bên giường củaỒ Dạ Lôi choàng lên, chân trần đi, cũng không cần cặp giày mới khi xuống núi sư phụ cho y.

"Đại thiên! Tiểu Thiên!" Không có bị điểm á huyếtỒ Dạ Lôi một bộ tư thế nhanh như hổ đói vỗ mồi, Lão Nhị giữa háng phá lệ chấn hưng.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên chạy nhanh chạy tiến vào, vừa thấy Vương gia tư thế quái dị đứng ở nơi đó, hai người cảm thấy kêu rên, Trác thiếu gia lại điểm huyết vương gia.

Hai người chạy đến trước mặt Vương gia, vừa muốn lên tiếng, liền sững sốt. Thân là thân tín củaỒ Dạ Lôi, bọn họ tự nhiên biết chuyện hắn bắt lực, nhưng lúc này huynh đệ giữa háng Vương gia nhưng là thẳng tắp ngẩng đầu! Trong óc xuy lạp một thanh âm vang lên, hai người vội vàng tránh mắt nói: "Vương gia, có gì phân phó?"

Ồ Dạ Lôi xấu mặt hôm nay sớm vứt xuống chân trời cũng không nhìn bộ dáng hiện tại của mình khó coi cỡ nào, trực tiếp hỏi: "Ai chạm qua Trác Như Sơ?"

Hai người kinh sợ, Tiểu Thiên liếc mắt nhìn Đại Thiên, không biết trả lời thế nào.

Ồ Dạ Lôi hỏi trắng ra: "Nam nhân của Trác Như Sơ là ai? ! Ai chạm qua thân thể y!"

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai người tiểu tâm dục dục nhìn Vương gia, dạ vâng trả lời: "Chính là, là, Vương gia ngài."

"Bốn vương?"Huynh đệ giữa hai chânỒ Dạ Lôi có dấu hiệu nhuyển xuống. Nói không rõ trong lòng là cái tư vị gì, giống như mừng như điên nhiều một chút, hắn đảo đảo tròn mắt, làm cho hai người thấu lại đây một chút. Đại Thiên cùng Tiểu Thiên chạy nhanh một tả một hữu đứng ở bên cạnh hắn.

"Nói cho bốn vương, bốn vương cùng Trác Như Sơ trong lúc đó rốt cuộc phát sinh quá chuyện gì?"

Đại Thiên nhìn về phía Tiểu Thiên, Tiểu Thiên nhếch miệng, lại nhìn về phía Đại Thiên, Đại Thiên thở dài, nói: "Vương gia ngài tám tuổi bá Tả Bách Chu làm sư, một năm chỉ có hai tháng hội quay về kinh, mãi cho đến mười tám tuổi ngài trúng độc mới rời đi Tê Phong môn."

"Trong mười năm kia, Vương gia ngài vẫn đi theo bên người Trác thiếu gia, cùng với nói Tả Bách Chu là sư phụ ngài, không bằng nói Trác thiếu gia mới là sư phụ ngài. Trác thiếu gia thích thanh tịnh, thuộc hạ cùng Tiểu Thiên trong ngày thường đều đi theo bên người Bao Chi cùng Tả Vu Yên tập võ, cũng chỉ có lúc ăn cơm mới nhìn thấy Vương gia."

"Vương gia, ngài cùng Trác thiếu gia cảm tình tốt lắm, bên người Trác thiếu gia trừ bỏ Vương gia ngài cũng không có những người khác. Trác thiếu gia trời sanh tính đạm bạc, cũng không xuống núi, chỉ có hai lần Trác thiếu gia là vì Vương gia xuống núi. Lần đầu tiên là Vương gia ngài vừa đến Tê Phong môn một mình xuống núi đi lạc, một lần cuối cùng đó là Vương gia ngài mười tám tuổi gặp chuyện không may quay về."

"Một thân đã thương của Trác thiếu gia là đem Vương gia thân trúng kỳ độc dẫn theo trở về. Sau đó, Vương gia độc giải, lại cái gì đều đã quên, thuộc hạ cùng Tiểu Thiên liền theo Vương gia quay về kinh Trác thiếu gia theo kia sau rốt cuộc chưa xuống núi, thuộc hạ cũng không có tạm biệt quá Trác thiếu gia."

"Vì sao các người chưa bao giờ đối bốn vương nói về y?" Trong mắt Ô Dạ Lôi ánh lửa xông lên. Hắn biết Tả Bách Chu, biết hắn có đồ đệ kêu Bao Chi cùng Tả Vu Yên, nhưng lại chưa bao giờ nghe người ta nói đến Trác Như Sơ! Hơn nữa nói không chừng người nọ sớm là người của hắn! Nghĩ đến chính mình không công làm phế nhân bảy năm, Ô Dạ Lôi đã nghĩ giết người.

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên cúi đầu, không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Ô Dạ Lôi ra tiếng: "Là thái hậu không cho các người nói?"

Đại Thiên Cùng Tiểu Thiên thân mình chấn động, gián tiếp thừa nhận.

"Nữ nhân nhiều chuyện." Trên mặt Ô Dạ Lôi bình tĩnh, nhưng trong lòng phiên giang đảo hải.

Chẳng lẽ nam nhân của Trác Như Sơ thật sự là hắn sao? Trong lòng vừa mừng thầm vừa kích động, Ô Dạ Lôi đồng dạng trong lòng tràn đầy phần nộ. Hắn đã muốn có thể đoán được mẫu hậu vì sao gạt hắn chuyện của Trác Như Sơ. Xem ra, mười năm hắn mất trí nhớ phải theo trên người Trác Như Sơ tìm đến.

"Ai cấp bốn vương hạ độc?" Người nọ tốt nhất cầu nguyện mình đã chết.

Đại Thiên lắc đầu: "Là Trác thiếu gia một người tìm được Vương gia, sau khi trở về Trác thiếu gia đối chuyện Vương gia như thế nào trúng độc không nói tới một chữ. Sau lại tiên hoàng băng hà, Vương gia trợ hoàng thượng đăng cơ, lại chung quanh bình định loạn phi, thuộc hạ cũng không tiện cùng Vương gia nói. Bất quá thuộc hạ hoài nghi Vương gia trúng độc cùng Giản Vương có liên quan, Vương gia sau khi trúng độc Giản Vương không hiểu mất tích, qua nhiều năm như vậy vẫn yếu vô âm tín, thuộc hạ hoài nghi."

Ô Dạ Lôi mị mị mắt: "Người hoài nghi lão Nhị đã chết?"

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đồng thời gật đầu, Đại Thiên nói: "Thuộc hạ hoài nghi Giản Vương đã bị Trác thiếu gia giết, khi Trác thiếu gia mang Vương gia trở về trên quần áo thật là nhiều máu. Bất quá đây đều là thuộc hạ vọng tự suy đoán, khi đó Trác thiếu gia cũng bị thương, chuyện năm đó cũng chỉ có Trác thiếu gia biết."

Nếu hắn từng là nam nhân của Trác Như Sơ, vì sao bảy năm này Trác Như Sơ chưa bao giờ tới tìm hắn? Hơn nữa thấy hắn cũng không có vẻ gì mừng rỡ? Ô Dạ Lôi thống hận chính mình đã đánh mất trí nhớ mười năm kia, không, xác thực nói là đã đánh mất trí nhớ mười năm ở Tê Phong sơn.

"Thương thế của y đến đâu?" Ô Dạ Lôi không biết ánh mắt mình có bao nhiêu đáng sợ.

Tiểu Thiên lập tức hồi đáp: "Trác thiếu gia khi trở về trên mặt có roi đã thương, vết phần trên người. Chắc cũng có, Vương gia khi đó hô làm cho Tả Bách Chu cấp Trác thiếu gia chữa thương. Hơn nữa trên người Vương gia cũng có roi đã thương, chắc là một người gây nên."

Trông mắt Ô Dạ Lôi nhìn về phía vết roi còn lưu lại trên người mình, sau một lúc lâu, hắn mở miệng: "Đi gọi Trác Như Sơ, làm cho y cấp bốn vương coi bỏ huyết đạo. Nói cho hắn biết, bốn vương bình tĩnh."

"Như Sơ, cho ta được không?"

"Cái gì? Kiểm?"

"Không đúng không đúng, kiểm của Như Sơ thiên hạ khó có, cho ta thuần túy là đập hư. Ta nghĩ muốn là Như Sơ người."

"Ta?" Trác Như Sơ rửa chân xong đang ở trên giường coi áo khoác khó hiểu hỏi.

Thiếu niên mười sáu tuổi một tay kéo y đến trong lòng, thuận thế xoay người đặt ở dưới thân, hàm thượng vành tai của y khẩn cầu: "Như Sơ, đem người cho ta được không?" Như Sơ đã muốn thói quen hắn hôn môi cùng vuốt ve rồi, hắn cảm thấy là lúc.

"Người muốn làm cái gì?" So với thiếu niên lớn năm tuổi, y ở trên tình dục hoàn toàn là đứa bé, chỉ có thể theo thiếu niên bài bố.

Trong mắt thiếu niên lóe dục hòa, khẽ liếm vành tai nắn cảm của Trác Như Sơ, thấp lẩm bẩm: "Ta muốn ăn người."

Trong mắt Trác Như Sơ là nồng đậm không hiểu, không phải y coi khinh hắn, hắn có bản lĩnh ăn y sao? Nghi hoặc, quần áo của y đã toàn bộ ly y mà đi. Vuốt thân mình lạnh lẽo lại dị thường bóng loáng của Trác Như Sơ, thiếu niên hồ hấp ồ ồ.

"Như Sơ, tin tưởng ta, ta chỉ là muốn hoàn toàn được đến Như Sơ, Như Sơ, cho ta."

"Sáng mai ta còn muốn luyện công."

"Sẽ không làm trễ nải người."

Hôn môi thuần thực cùng vuốt ve bất đồng, thiếu niên ngốc khuấy động tình xáo giữa hai chân của Trác Như Sơ. Đây là lần đầu tiên trực tiếp đụng chạm nơi này của người này, hẳn kích động toàn bộ thân mình đều ở phát run, nhưng mặc dù là như vậy, Trác Như Sơ vẫn đang ở dưới thân hẳn phát ra tình tế rên rỉ.

Này thật lớn ủng hộ thiếu niên, nghĩ người này mỗi ngày, mỗi năm càng ngày càng thân cận hẳn, càng ngày càng thói quen hẳn thân cận, thiếu niên liền tự đắc không thôi. Như Sơ là của hắn, là hẳn một người.

Thiếu niên không có kinh nghiệm nhìn Trác Như Sơ đã muốn động tình, dựa vào đồng cung đồ dạy cùng nam tính bản năng, hẳn kích động không thôi tách ra hai chân Trác Như Sơ, lót hông của y, đem phân thân chống đỡ ở cửa mật huyết phần nộn của Trác Như Sơ.

"Như Sơ, ta đi vào."

"Nơi đó?" Có phải hay không nghĩ sai rồi?

"Đúng, chính là trong chỗ này. Ta muốn ăn nguoi, Như Sơ." Thiếu niên hôn Trác Như Sơ, một tay đỡ phân thân của mình, cường ngạnh mở ra địa phương căn bản không có được bôi trơn qua.

"Ngô!" Hai người đồng thời phát ra kêu rên, hai tay Trác Như Sơ nắm chặt thành quyền, nhịn xuống xúc động đem thiếu niên một chương chụp chết.

"Đi ra ngoài!" Dù là y tập võ nhiều năm cũng chịu không nổi loại đau này.

"Một, một hồi, thì tốt rồi." Thiếu niên cũng đau đến thiếu chút nữa nhuyển xuống, nhưng là một lòng muốn hoàn toàn được đến Trác Như Sơ, hẳn kiên quyết không chịu lùi bước. Nhịn nhẫn, thiếu niên cầu xin: "Như Sơ, lần đầu tiên đều sẽ đau, nguoi cho ta được không?"

Trác Như Sơ cơ hồ là một tay nuôi lớn thiếu niên, nên liền như dĩ vãng dung túng hắn, y hít sâu mấy hơi thở, cố gắng thả lỏng chính mình, không thể nào cao hứng nói: "Nhanh chút." Đau quá.

"Hào hào, lập tức, lập tức." Chịu đựng đau, thiếu niên một tiếng trống làm tinh thần hăng hái vọt đi vào, Trác Như Sơ đau đến mặt đều phát xanh.

Đó là lần đầu tiên của hai người, căn bản không có khoái cảm đáng nói, cảm giác duy nhất chính là đau. Ngày thứ hai, Trác Như Sơ không có thể đứng hạn rồi giường luyện công. Kế tiếp nửa tháng, mặc kệ thiếu niên như thế nào cùng y nhận lỗi, y đều không để ý. Làm trẻ nãi y luyện công, không có đem người nọ đuổi đi ra đã là nhẹ tha thứ hắn.

Qua một tháng, thiếu niên ăn lệ xuống núi, chờ hắn sau khi trở về, thiếu niên lại năn nỉ ăn y một lần. Nhịn không được thiếu niên nhõng nhẽo cứng rắn phao, Trác Như Sơ tiêu tan tức giận đồng ý, điều kiện tiên quyết là nếu thiếu niên lại làm y không luyện công được, y liền tuyệt không tha thứ thiếu niên.

Ngày đó, y lần đầu tiên cảm nhận được tình dục là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đệ tứ chương

Trên cây, Trác Như Sơ đã mặc xong y phục lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nhớ lại chuyện cũ.

Vô luận là đem thân mình cho người nọ, hay là bởi vì người nọ phé đi một thân công lực, tóc đen biến thành tóc trắng, y cũng chưa từng hối hận, chuyện đã làm sẽ không hối hận, hướng chỉ là cứu mạng người nọ.

Chỉ là không có nghĩ đến, nhiều năm sau tái kiến, người nọ nhưng lại biến thành bộ dạng xấu xí này, xấu đến làm cho y không muốn nhìn nhiều hơn nữa.

Thời điểm trên chân núi, y cảm thấy người nọ là tối tuần, tuy rằng người nọ tổng nói y tốt nhất xem.

Đối với bộ dáng mình, Trác Như Sơ không có quá nhiều cảm giác, trong phòng của y ngay cả gương đồng cũng đều không có. Bộ dáng đẹp xấu cùng luyện công không quan hệ, nếu đánh mất phó túi da này có thể đổi lấy hai mươi năm công lực, y nhất định sẽ đổi.

Rất xa, Đại Thiên liền thấy được Trác thiếu gia treo ở trên cây, y phục ướt sũng hơn nữa là mặc dục bào của Vương gia. Nghĩ đến Trác thiếu gia luôn luôn tại trong viện Vương gia chưa từng rời đi quá, Đại Thiên xoa bóp cái mũi chua xót, đi đến dưới tàng cây, hẳn ngửa đầu kêu: "Trác thiếu gia, Vương gia nói hẳn bình tĩnh rồi, kêu ngài đi qua."

"Sau nửa canh giờ huyết đạo hội tự hành cõi bỏ." Trác Như Sơ ngồi bất động.

Đại Thiên nóng nảy: "Trác thiếu gia, ngài không ở bên người Vương gia, tính tình Vương gia sẽ không tốt, ngài vẫn là đi qua đi, Vương gia mới vừa nói,

nếu ngài không đi, hẳn sẽ đem người trong bốn lầu toàn bộ đưa đến quan kỹ. Tiểu nhân là thuộc hạ của Vương gia, chỉ có thể nghe lệnh làm việc, kính xin Trác thiếu gia có thể thông cảm tiểu nhân khó xử.”

Trong lòng Trác Như Sơ thiên nhân giao chiến, nhưng y dù sao cũng không phải Ô Dạ Lôi, làm không được tâm ngoan thủ lạt, nhưng là hiện tại y không muốn gặp cái người xấu xí kia.

Cọ xát thật lâu sau, tính toán thời gian không sai biệt lắm, y mới một tay cầm kiếm theo trên cây nhảy xuống tới, thân nhẹ như Yến chậm rãi hạ xuống, đem xiêm y ướt cùng bọc hành lý treo ở trên cây, y tính đêm nay ngủ ở trên cây.

Trác Như Sơ vừa đi, Đại Thiên lập tức gọi người đi leo lên cây đem bọc hành lý của y cầm xuống dưới, còn dặn dò người đem đệm giường trong phòng ngủ Vương gia thay mới hết. Trác thiếu gia đến đây, đương nhiên là cùng Vương gia ở chung một chỗ.

Bên này, Trác Như Sơ về tới Túc Tiên Trì, Ô Dạ Lôi vừa mới tự hành giải khai huyết đạo sắc mặt không tốt ngồi ở trên nhuyễn tháp, người trần truồng, cũng không lấy kiện xiêm y che lấp che lấp. Phần thân giữa hai chân không biết là tức giận vẫn là sau khi nhìn thấy Trác Như Sơ lại nổi lên sắc tâm, nhưng lại theo Trác Như Sơ tiêu sái đến gần mà chậm rãi tưởng đại.

Một ngày này, Ô Dạ Lôi bị ép buộc quá mức, hẳn hiện tại cả đầu đều nghĩ đem Trác Như Sơ đặt ở dưới thân hung hăng trút giận.

Liếc mắt giữa háng Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ đứng chỗ cách hẳn năm bước xa, tầm mắt dừng ở nhuyễn tháp sau lưng đối phương. Y coi thường làm Ô Dạ Lôi cực kỳ hỏa lớn, lợi khí giữa háng lại thô vãi phần.

“Bốn vương vừa mới bàn giao cho bọn họ, nếu người đêm nay không phục thị bốn vương, bọn họ sẽ đem nữ nhân bốn lầu toàn bộ đưa đi quan kỹ. Người có thể điểm huyết đạo của bốn vương, nhưng trừ phi người có thể đem tất cả nữ nhân trong kinh thành một đêm toàn bộ giấu đi, đừng làm cho bốn vương tìm được, nếu không. . . .” Ô Dạ Lôi mỉa mai, “Hắn là có người nói qua cho người thủ đoạn của bốn vương.”

Mi tâm chau lên một phần, Trác Như Sơ nghĩ muốn hay không trực tiếp phế đi Ô Dạ Lôi, để tránh hẳn tai họa nhân gian.

“Bốn vương nếu chết, toàn bộ Tê Phong Môn tính cả người ở đây đều đừng nghĩ sống. Trác Như Sơ, bốn vương không nhớ rõ chuyện trước kia, bốn vương hiện tại rất muốn nhớ lại, người chẳng lẽ không cảm thấy người có trách nhiệm làm cho bốn vương nhớ lại sao?” Liền từ cá nước thân mật bắt đầu đi.

Ô Dạ Lôi đưa tay, làm ra ám chỉ. Hai chân Trác Như Sơ không nhúc nhích, hai người giằng co nửa ngày, Trác Như Sơ xoay người đi ra ngoài, ở trước khi Ô Dạ Lôi phát hỏa nói: “Không nên ở chỗ này.”

Cơ hồ là dứt lời trong nháy mắt, Ô Dạ Lôi liền từ trên nhuyễn tháp nhảy dựng lên, cầm qua dục bào choàng lên người, đuổi theo mặt bóng dáng màu trắng, vội vàng xao động giống như thiếu niên ngây ngô sắp vào động phòng.

Một đường đi vào Túc Phong Đường, nhìn một vòng, chuẩn xác tìm được vị trí phòng ngủ, không cho Ô Dạ Lôi dẫn đường, Trác Như Sơ tường bước tiến vào phòng ngủ trước hẳn, thẳng đến giường lớn bằng gỗ lim kia.

Đưa lưng về phía Ô Dạ Lôi bỏ đi xiêm y, Trác Như Sơ đem kiếm phóng tới cạnh giường, trần trụi trên giường, nằm thẳng, nhắm hai mắt lại, trầm mặc mà tỏ vẻ ra bản thân là không vui. Cho dù là bị Ô Dạ Lôi vũ nhục, trong lòng y cũng không có không thoải mái như vậy.

Ô Dạ Lôi chỉ cảm thấy chính mình nóng quá, nghĩ uống chút gì đến hạ nhiệt độ, căn bản không có nhìn ra Trác Như Sơ là không vui, hai mắt của hắn ở Trác Như Sơ trần trụi sau cũng chỉ xem tới được thân thể y.

Cầm lấy ấm trà trên bàn uống mấy ngụm, Ô Dạ Lôi đem dục bào kéo xuống, vút qua một bên, nhanh như hồ điệp vỗ mồi nhào tới trên giường, thuận tay túm xuống màn trướng. Chẳng biết tại sao, chính là không nghĩ người khác không cần thận nhìn đến thân thể Trác Như Sơ.

Hơi thở cực nóng kèm theo thở gấp phun tại bên gáy, tiếp theo bàn tay lửa nóng dán tại trên đùi hơi lạnh của y, Trác Như Sơ nghiêng đầu, tưởng dùng cách này tránh đi Ô Dạ Lôi, lại không nghĩ động tác này của y lại làm cho người càng dễ dàng nếm hương vị ngọt ngào ở cổ y hơn.

Bàn tay thô ráp cũng không ôn nhu vuốt ve thân mình ôn lạnh tinh tế của Trác Như Sơ, đầu ngón tay kia ở từng đạo vết thương rõ ràng lưu luyến một phen sau, đi thẳng tới tình xảo không phản ứng chút nào giữa hai chân Trác Như Sơ. Nhan sắc phấn nộn, không giống Ô Dạ Lôi đỏ thắm đáng sợ.

“Người không muốn cấp bốn vương?” Ô Dạ Lôi hôn lên cằm trơn bóng của Trác Như Sơ, không có râu cứng rắn, hẳn ha ha nở nụ cười, “Trước đây người nếu nói người là nữ tử, bốn vương cũng tin tưởng, ha a!”

Tiếng cười của Ô Dạ Lôi biến thành kêu đau, Trác Như Sơ một quyền đánh vào bụng của hắn.

Ôm bụng thống khổ ngã xuống giường, Ô Dạ Lôi đau đến nói đều nói không được. Chỉ phong bắn ra, á huyết của hắn bị điểm, sau đó hắn bị người trở mình nằm ở trên giường. Ở trước mặt Trác Như Sơ so với con thỏ còn muốn yếu, hai tay Ô Dạ Lôi dễ dàng bị cột vào trên cột giường, theo sau, ánh mắt của hắn cũng bị che phủ.

Ô Dạ Lôi lúc này có điểm sợ, người này sẽ không giết hắn đi.

Hắn mặc dù từng là nam nhân của Trác Như Sơ, nhưng đó là bảy năm trước, bảy năm đến này Trác Như Sơ một lần đều không có đi tìm hắn, nhất định là sớm quên hắn hoặc là thích người khác. Nghĩ như vậy, Ô Dạ Lôi là vừa giận vừa tức, người này nếu dám cấp hắn đeo nón xanh, cũng đừng trách hắn

không khách khí!

Nhưng ngay sau đó, hai mắt bị che phủ của Ô Dạ Lôi đột nhiên trùng lớn, một cái tay lạnh lẽo tuyệt không thuộc về hân cảm phân thân của hân!

Mà khiến cho hân khiếp sợ là Nhị huynh đệ của hân rốt cục khôi phục tinh thần sau, hân cảm giác được phân thân của mình chĩa vào một địa phương mềm mại. Cái mũi Ô Dạ Lôi nóng lên, có cái gì suýt nữa chảy ra.

“Ta cho ngươi, không cần khó xử những nữ nhân kia.” Không có cho mình làm tron gì, Trác Như Sơ chỉ muốn nhanh chút chấm dứt.

Máu loãng theo địa phương bị y cưỡng hành chống đỡ chảy ra, Trác Như Sơ mồm to thở thả lỏng chính mình, mồ hôi lạnh ồ ồ tuôn ra bên ngoài. Cấn chặt răng, y một tiếng chưa ra nganh đem phân thân Ô Dạ Lôi chôn vào trong cơ thể của mình.

Ô Dạ Lôi đồng dạng bị lộng đau ý thức được Trác Như Sơ làm cái gì, trái tim của hân một trận độn đau, đau đến hân thiếu chút nữa kêu đi ra. Hân hô, chính là hân bị điểm á huyết phát không ra tiếng.

Hai tay chống ở bên người Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ chờ mê muội qua đi, chậm rãi động. Ô Dạ Lôi dùng sức khê động trối buộc trên tay, thân thể không bị điểm huyết đạo liễu mạng gãy dựa, hân này vừa động, Trác Như Sơ đau đến hừ ra, Ô Dạ Lôi nhanh dừng lại, chính là hai tay càng thêm dùng sức muốn tránh thoát.

Nhìn Ô Dạ Lôi miệng khê trương khê hợp, Trác Như Sơ giải á huyết hân, Ô Dạ Lôi có thể nói chuyện lập tức gầm nhẹ: “Ngươi nghĩ hai người chúng ta đều đau chết sao! Cởi bỏ tay của ta!”

Trác Như Sơ bất động, không tin hân.

“Cởi bỏ! Ta đáp ứng ngươi không làm khó dễ những nữ nhân kia!” Ô Dạ Lôi lòng nóng như lửa đốt cũng không quản mình xưng hô.

Trác Như Sơ đau đến mồ hôi lạnh tích lạc, thở hổn hển mấy hơi, y giải khai trối buộc trên cổ tay Ô Dạ Lôi.

Lấy xuống mảnh vải buộc trên mắt, ở nhìn đến sắc mặt xanh trắng của Trác Như Sơ mi tâm nhú càng chặt, trong lòng Ô Dạ Lôi phi thường phi thường không thoải mái.

Một tay đè lại bả vai Trác Như Sơ, một tay chế trụ hông của y, phần eo Ô Dạ Lôi dùng sức, xoay người đem Trác Như Sơ đặt ở dưới thân. Động tác này không tránh khỏi động đến địa phương vừa bị thương của Trác Như Sơ, y đau đến lại kêu rên một tiếng, Ô Dạ Lôi hướng bộ vị hai người tương liên nhìn, sắc mặt trầm xuống.

Hiện tại lui ra ngoài cũng không được. Ô Dạ Lôi không có nửa điểm do dự hôn lên môi Trác Như Sơ, Trác Như Sơ nghiêng đầu, sau đó bị người giữ ở cằm, một đầu lưỡi mãnh liệt xâm nhập trong miệng của y.

Mạnh mẽ tàn sát bừa bãi ở trong miệng Trác Như Sơ, tay Ô Dạ Lôi cũng không có nhàn rỗi. Dần dần, Trác Như Sơ chống cự càng ngày càng vô lực, ở dưới tay của Ô Dạ Lôi, thân thể y phóng nhiên, trong hô hấp mang theo rên rỉ trầm thấp.

Giống như người này trời sinh nên là của hân, chẳng sợ hiện tại đối với Ô Dạ Lôi là lần đầu tiên của hai người, hân cũng rõ ràng biết như thế nào có thể làm Trác Như Sơ khoái hoạt.

Nhìn người dưới thân trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện mị hoặc làm lòng người nhảy mạnh, nghe cái miệng luôn chọc hân giận chỉ có thể phát ra ngâm nga do hân khơi lên, dục vọng yên lặng lâu lắm của Ô Dạ Lôi càng không thể vãn hồi. Cho dù quên, thân thể hân vẫn nhớ rõ Trác Như Sơ, nhớ rõ như thế nào cùng y hòa hợp nhất thể.

Khi giường lớn rốt cục không hề lay động, Ô Dạ Lôi cả người mồ hôi kim lông không đậu ở trên môi Trác Như Sơ hôn một cái, sau đó chậm rãi rời khỏi. Máu loãng theo động tác của hân trào ra, Ô Dạ Lôi ở ngoài không hôn gần lại có loại lỗi giác đau lòng Trác Như Sơ.

Giường mất, thấy khuôn mặt còn lộ ra hồng nhạt của Trác Như Sơ đã muốn khôi phục đậm mạc, Ô Dạ Lôi kéo qua chăn phủ cho y nói: “Chớ lộn xộn, ta tìm người tiến vào thu thập.” Không biết vì sao, sau khi tại kinh qua một đêm này, Ô Dạ Lôi ở trước mặt Trác Như Sơ không thể nói nên hai chữ “bồn vương” này.

Giữ chặt tay Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ thân nhiên nói: “Tự mình có thể, không cần người khác.”

“Nằm!” Quát lớn một tiếng, Ô Dạ Lôi rút tay ra xuống giường, “Ngươi tới.”

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên canh giữ ở ngoài lập tức đi vào.

“Bưng một chậu nước ấm, đi lấy Tuyết Tinh cao.”

“Dạ.”

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên vội vàng đi ra ngoài truyền lệnh, trong lòng không chỉ có không có kinh ngạc, ngược lại chỉ lo lắng Vương gia có phải lăng ngược Trác thiếu gia hay không. Phải biết rằng, Tuyết Tinh cao ngàn vàng khó mua, hơn nữa ngay cả có tiền đều chưa hân mua được đến, Ô Dạ Lôi đều lấy ra cấp Trác Như Sơ trị liệt đả thương, nếu để cho người bên ngoài biết, tuyệt đối sẽ đám ngục đậm chân, đau lòng đến răng đều toan.

Lại uống một bụng nước lạnh, Ô Dạ Lô hoàn toàn tiêu tan hóa trở về bên giường, nhấc lên một bên màn, liền nhìn đến Trác Như Sơ ngồi xuống, đang ở mặc y phục, con tức của hắn nhanh chóng thẳng lên. Đoạt lấy y phục của Trác Như Sơ vứt trên mặt đất, đem người ấn trở về, hắn thô thanh nói: “Đừng cho là ta bắt ngươi không có cách, thành thật nằm cho ta.”

“Ta không cần người khác.” Trác Như Sơ kiên trì.

Ô Dạ Lô không chút nghĩ ngợi gầm nhẹ: “Ta rửa sạch cho ngươi! Nằm!” Đem y phục Trác Như Sơ toàn bộ kéo xuống vứt trên đất, Ô Dạ Lô lấy chân gói kỹ lưỡng y, trợn mắt trừng trừng.

Lần này Trác Như Sơ không có phản đối nữa, thành thành thật thật nằm.

Chỉ chốc lát sau liền có hạ nhân bưng tới nước ấm, lấy tới được. Vẩy lui hạ nhân, Ô Dạ Lô treo màn lên, không có vì hầu hạ người mà tức giận, giống như nên như thế, hắn vắt khăn vải rất là thuần thực cấp Trác Như Sơ rửa sạch thân mình, thượng được. Sau đó hắn tùy tiện xoa xoa thân mình trần trụi của mình chui vào trong chăn, ôm Trác Như Sơ tỉnh ngủ.

Trác Như Sơ không có thói quen ngủ trần, cũng không thói quen bị một khối thân mình lửa nóng ôm ngủ, nhưng là Ô Dạ Lô tựa hồ hạ quyết tâm muốn ôm y ngủ một đêm, cánh tay ôm y khóa chặt chẽ.

“Đem xiêm y cho ta.”

“Ngủ!”

Như vậy ôm mới thoải mái.

“Đem xiêm y cho ta.” Trác Như Sơ dùng sức đẩy ra Ô Dạ Lô, lại nói một câu làm đối phương không hồn giận “Ta không có thói quen ngủ như vậy.”

“Vậy ngươi sau này phải thói quen.” Mặt Ô Dạ Lô chìm xuống, bắt quá hắn mặt than đối Trác Như Sơ vô dụng.

Đối phương tiếp tục thản nhiên nói: “Thân thể trần truồng ngủ, nếu đến biến cố, hội phiền toái.”

Ô Dạ Lô mi tâm nhíu chặt, thật không biết cảm thấy thẹn đoán người nọ là vì bảo hộ hắn đi? Nghĩ như vậy, trái tim đột nhiên một trận đau đớn, vì che dấu tâm tình của mình, hắn cố ý thô thanh nói: “Xiêm y của ngươi đều ô uế.”

“Cho ta thân xiêm y.” Trác Như Sơ bắt vì sở động.

“Vậy mặc của ta.” Ô Dạ Lô vén chăn xuống giường.

Từ trong tủ quần áo lấy ra một thân lý y của mình, màu trắng —— hắn cảm thấy Trác Như Sơ nên mặc màu này —— Ô Dạ Lô trở về trên giường.

Không cho hắn hỗ trợ, Trác Như Sơ chịu đựng đau đớn giữa đùi mặc vào lý y, mặc lên trường khổ tầm ti mềm mại, y là tuyệt đối sẽ không mặc tiết khổ của Ô Dạ Lô. Mặc xong, Trác Như Sơ nhân cơ hội xoay người, đưa lưng về phía Ô Dạ Lô, chợp mắt ngủ. Hoan ái qua đi, y luôn thực buồn ngủ.

Nghĩ thân mình Trác Như Sơ dán vào y phục của mình, nhất là bộ vị mắt hờn kia của y, huynh đệ của Ô Dạ Lô lại rục rịch. Bắt quá thân mình Trác Như Sơ khả chịu không nổi lại đến một lần nữa, Ô Dạ Lô đành phải áp chế dục hỏa, thành thành thật thật nằm xuống từ phía sau ôm Trác Như Sơ, đem người ôm chặt ở trong ngực.

Nghĩ hắn đường đường Đình Vương, chưa từng làm chính mình ủy khuất? Bất quá Ô Dạ Lô chỉ dám bấu môi tỏ vẻ một chút bất mãn, hắn cũng không muốn bị người này điểm huyết ngủ một đêm.

Ở ra đi bảy năm sau, hai người lại một lần nữa dính sát vào nhau cùng một chỗ, nằm ở trong một cái chăn ngủ thật say. Ở vừa mới hoan ái, Trác Như Sơ có một khắc cảm thấy Ô Dạ Lô không xấu như vậy, tựa hồ tuần giống như trước kia. Bất quá hoan ái qua đi, Ô Dạ Lô lại biến thành phó bộ đáng xấu xí kia.

Không đi nghĩ nhiều mình làm là đúng hay sai, Trác Như Sơ mệt mỏi, buồn ngủ. Mà Ô Dạ Lô nhiều năm chưa từng sáng khoái trôi qua chỉ chốc lát sau liền phát ra tiếng ngáy, tựa hồ về tới thật lâu trước đây.

Ngủ ba canh giờ, Trác Như Sơ tỉnh, bị nóng tỉnh. Thói quen mát mẻ trên núi, y xuống núi nguyên bản chỉ sợ nóng, mà bây giờ phía sau còn có một hỏa lò theo sát y, y càng nóng, xiêm y phía sau lưng đều ướt.

Trác Như Sơ xê dịch thân mình đau nhức, rời đi Ô Dạ Lô, y vừa động, người phía sau y liền tỉnh.

Mở mắt ra, Ô Dạ Lô trong nháy mắt giật mình sững sờ, người nào to gan lớn mật dám cùng hắn ngủ chung một cái giường! Vươn tay nắm tóc của đối phương liền muốn dùng sức, mà khi một sợi chỉ bạc lọt vào trong tầm mắt, Ô Dạ Lô liền thanh tỉnh, ý thức dưới tay là gì nhanh chóng buông ra. Tiếp theo, hắn lại lập tức cầm. Hừ! Người này đều là người của hắn, tại sao phải sợ y làm chi!

Ngón tay sắp nhập chỉ bạc, Ô Dạ Lô không sợ nóng dán đi lên, nào biết đối phương thế nhưng tránh né! Ô Dạ Lô buông tóc người nọ, đuổi cánh tay đem đối phương ôm vào trong lòng, không hồn giận: “Trên người của ta bản? Không muốn ta đụng tới như vậy.”

Trác Như Sơ không để ý tới hấn, tiếp tục chuyển: “Nóng.”

Ồ Dạ Lôi không vui nhất thời tiêu tan, cánh tay nhưng không có thả lỏng, dán chặt lấy đối phương: “Ngươi phải thói quen.”

“Không có thói quen.”

“..... Không có thói quen cũng phải thói quen!”

Giữa đôi cực độ không thoải mái, Trác Như Sơ lười cùng hấn tranh chấp, nghĩ đến hôm nay không luyện công được, y cảm thấy thập phần ảo não.

Nhìn chăm chú vào mái tóc trắng như tuyết của y,Ồ Dạ Lôi mi tâm nhũn chặt, hỏi: “Tóc làm sao trắng như vậy?” Hấn có thể khẳng định người này vốn nên là một đầu tóc đen. Là bởi vì hấn sao?

Trác Như Sơ không trả lời, mà kéo ra tay bên hông, chuẩn bị đứng dậy.Ồ Dạ Lôi hơi dùng sức, đem Trác Như Sơ một lần nữa khóa về trong ngực của mình: “Ta còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Người này cứ như vậy không thích hấn?Ồ Dạ Lôi đột nhiên rất muốn biết trước kia mình cùng Trác Như Sơ ở chung một chỗ là cái dạng gì.

Hấn hỏi: “Ta trước kia là nam nhân của ngươi?” Miệng dẫn theo tự đắc.

Trác Như Sơ nhún mi, xoay người, tự đắc trên mặtỒ Dạ Lôi lập tức không có, chợt nghe Trác Như Sơ thực mắt hứng nói: “Ta so với ngươi lớn hơn năm tuổi.” Ngụ ý, ta không chỉ có so với ngươi lớn tuổi, võ công cũng hơn ngươi nhiều lắm, ngươi dùng cái gì có thể làm nam nhân của ta?

Ồ Dạ Lôi kinh ngạc đến ngây người: “Ngươi so với ta lớn hơn năm tuổi?” Làm sao có thể? Người này rõ ràng một bộ dáng so với hấn còn trẻ hơn không biết bao nhiêu tuổi! Chờ chút!”

Thân mìnhỒ Dạ Lôi vừa động, đặt ở trên người Trác Như Sơ: “Đại Thiên nói ta tám tuổi lên núi bá sư, ngươi khi đó bao nhiêu?”

“Mười ba.” Người này nhất định là bị độc choáng váng đầu óc, y đều nói chính mình so với hấn lớn hơn năm tuổi.

MắtỒ Dạ Lôi trừng lớn, ngẫm lại không đúng chỗ nào. Hấn hỏi: “Đại Thiên nói công phu của ta là theo ngươi học.”

“Đúng” Trác Như Sơ không phủ nhận.

Tròng mắtỒ Dạ Lôi mau rơi xuống rồi, tiếp theo liền không vui hỏi: “Tà Bách Chu lão nhân kia không muốn dạy ta? A!” Phần gáy liền trúng một thủ đao,Ồ Dạ Lôi lập tức bỏ dậy, rời xa Trác Như Sơ. Cảm thấy hận đến nghiến răng, sau này đừng đứng ở trong tay của hấn!

“Không được đối sư phụ vô lễ.” Trác Như Sơ miệng lạnh hai phần, nhưng vẫn là giải thích: “Ngươi bá làm môn hạ sư phụ, sư phụ sao có thể có thể không nguyện dạy ngươi. Khi ngươi mới lên núi thân mình không tốt, sư phụ mệnh ta chiếu cố ngươi, khi đó ta đã xuất sư, liền dẫn ngươi tập võ, sau là ngươi chính mình cùng sư phụ yêu cầu muốn đi theo ta tập võ.”

Xoa phần gáy vừa đau vừa tê,Ồ Dạ Lôi cảm thấy khiếp sợ.

Người này mười ba tuổi liền xuất sư? Khó trách công phu của mình rõ ràng không kém, cũng không là đối thủ của y, lần lượt rơi vào hạ phong, nói như vậy thật cũng không mất mặt. Ngẫm lại Đại Thiên nói cho hấn biết, hai người ở trên núi cùng ăn cùng ở cùng ngủ, chẳng lẽ là lâu ngày sinh tình?

Ồ Dạ Lôi theo bản năng hỏi: “Ngươi vì sao bảy năm đến cũng chưa từng lộ diện, lại càng không tới tìm ta? Ngươi không phải yêu thích ta sao? Vì sao tránh mà không gặp?”

Trác Như Sơ mi tâm nhũn chặt một phần, một lát sau, mi tâm bằng phẳng, y đậm mặc nói: “Ngươi đã quên, ta lại vì sao phải đến? Quên đi, là kiếp trước, ta nhận thức ngươi kiếp trước, không biết ngươi kiếp này. Ta và ngươi là người dung.”

“Ngươi nói cái gì?!”Ồ Dạ Lôi nhảy qua đem Trác Như Sơ đặt ở dưới thân, lửa giận ngút trời, “Ngươi lặp lại lần nữa!” Trái tim của hấn giống như bị hai khóa răng sồi trên cổ Trác Như Sơ đâm vào, sinh đau.

“Ta và ngươi là. . . .” Hai chữ kia bịỒ Dạ Lôi ngăn ở miệng.

Dùng sức cắn cắn môi Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôi dùng hôn đến trừng phạt y phản bội.

Đúng, phản bội.

Khi hấn nghe được hai chữ “người dung” kia, hấn cảm giác mình bị phản bội, bị Trác Như Sơ phản bội.

Thị Huyết sát ý nảy lên,Ồ Dạ Lôi xé mở xiêm y Trác Như Sơ, mạnh mẽ tách ra hai chân của y, hấn muốn nói cho Trác Như Sơ, chẳng sợ hấn quên mất, Trác Như Sơ cũng không thể coi hấn là người dung. Bất quáỒ Dạ Lôi quên mất, chuyện Trác Như Sơ không muốn hấn căn bản vô lực bắt buộc.

Đẩy raỒ Dạ Lôi bị điểm huyết đạo, Trác Như Sơ cầm qua kiếm đặt ở dưới gối trên giường. Từ trong tủ quần áo lấy ra một thân xiêm y củaỒ Dạ Lôi

thay đổi, liền cũng không quay đầu lại mà bước đi thẳng.

Trên giường, Ô Dạ Lôí mắt hồ trợn lên, vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, ở trong lòng hô to: Trác Như Sơ! Ngươi cho dù không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, ta là nam nhân của ngươi! Nam nhân duy nhất!

Ai dám chạm vào Trác Như Sơ, liền chờ bị hấn bầm thây vạn đoạn đi.

Một lúc lâu sau, huyết đạo tự hành mở ra, Ô Dạ Lôí nín một bụng hòn dỗi hoạt động một chút tứ chi đau nhức, trầm mặt hỏi: “Y ở đâu?”

Tiểu Thiên mặc y phục cho y thông minh trả lời: “Trác thiếu gia vừa rồi đi phòng bếp ăn bát cháo, hiện ở trong Kiếm Hiên luyện công. Vương gia, ngài cứ yên tâm đi, Trác thiếu gia mặc kệ đi đâu cũng sẽ không rời đi Vương gia quá xa, Trác thiếu gia lần này xuống núi nhất định là vì Vương gia mà đến. Thuộc hạ nghe nói Thái Hậu tháng trước đi Tê Phong Môn một chuyến, chắc là Thái Hậu mời Trác thiếu gia tới bảo vệ Vương gia.”

“Bỏn vương không cần y tới bảo vệ.”

Ô Dạ Lôí hiện tại tối không muốn nghe đúng là công phu Trác Như Sơ so với hấn hảo. Theo ngày hôm qua đến bây giờ, trong lòng vẫn lúi cháy, Ô Dạ Lôí hít sâu vài cái, đây chính là bình gia tối kỵ. Mặc kệ hấn cùng với Trác Như Sơ từng có cái gì, hấn cũng không thể mất bình tĩnh. Bao nhiêu người chờ muốn đầu của hấn a, dễ giận như thế cũng không được.

Ở trong phòng dùng đồ ăn sáng, tĩnh hạ tâm lại thổ nạp một phen sau, Ô Dạ Lôí đi Kiếm Hiên. Nghĩ đến thân mình người nợ hôm nay căn bản không thích hợp luyện công, Ô Dạ Lôí nhìn không được nhủu mày.

Đi đến cửa Kiếm Hiên, hấn theo bản năng phóng nặng cước bộ, bên tai đột nhiên vang lên không biết là ai nói qua: “Không cần tùy tiện tới gần người đang luyện công, nếu là bất đắc dĩ, liền phóng nặng cước bộ, nói cho đối phương biết là ngươi đến đây.”

Trong Kiếm Hiên, Trác Như Sơ ngồi xếp bằng ở trên nệm êm, sắc mặt tái nhợt như trước. Tựa hồ là thân thể không khoẻ, mi tâm của y hơi hơi nhủu lại.

Ô Dạ Lôí ở cửa nặng nề mà giẫm hai chân, thế này mới đi vào, tùy tay đóng cửa lại. Trác Như Sơ nghe được hấn đến đây, bắt quá y đang ở điều tức, không để ý đến. Ô Dạ Lôí cũng không giận, im lặng đi đến địa phương cách Trác Như Sơ không xa cùng y đối mặt mà ngồi.

Thừa dịp cơ hội này, Ô Dạ Lôí tinh tế quan sát Trác Như Sơ. Từ lông mày đến mắt, từ mắt đến mũi, từ mũi đến môi, mãi cho đến cằm, đến khuôn mặt, Ô Dạ Lôí vừa lòng ở trong lòng gật đầu, lại vạn phần tự đắc, một vị tuyệt thế mỹ nhân như vậy là thuộc loại Ô Dạ Lôí hấn. Mỗi một điểm đều là vừa đúng, nhìn ra được là lão thiên gia tỉ mỉ tạo hình qua.

Chính là sắc mặt quá mức tái nhợt chút, sắc môi cũng phai nhạt chút, còn có vết sẹo ở gò má kia, Ô Dạ Lôí nhìn trái tim là từng đợt đau đớn không thể khắc chế.

Thở hổn hển vài cái, Ô Dạ Lôí lại nghĩ tới người này tối hôm qua động tình gò má phỉm hồng, môi thủy nhuận, liền cảm thấy một cỗ nhiệt khí thẳng đến bụng dưới của hấn, hấn vội vàng đem dục niệm đáy lòng áp chế.

Ô Dạ Lôí không muốn thừa nhận mình sợ Trác Như Sơ, hấn chính là sẵn sóc người này đêm qua bị thương, cần tĩnh dưỡng tầm vài ngày. Chờ thương thế Trác Như Sơ tốt lên rồi, hấn cũng sẽ không lại ủy khuất chính mình.

Đúng lúc này, Trác Như Sơ mở mắt, điều tức xong.

Ô Dạ Lôí thấy y có động tác, lập tức hồi thần nói: “Ta tìm tài y sư phụ, cắt vài kiện xiêm y cho ngươi.”

Trác Như Sơ không có hưởng ứng, mà là cầm lấy kiếm đặt ở bên người đứng lên, tiếp theo rút kiếm ra, chỉ hướng Ô Dạ Lôí: “Đi lấy kiếm của ngươi.”

Ô Dạ Lôí sùng sốt, sau đó gọi lên khoe môi: “Ngươi muốn dạy ta kiếm pháp sao?”

Trác Như Sơ không khách khí nói: “Ta muốn nhìn xem ngươi còn dư lại mấy thành công lực.”

Những lời này nâng lên hứng thú của Ô Dạ Lôí, hấn cũng rất muốn biết mình cùng Trác Như Sơ so sánh kém bao nhiêu, hấn hướng ra ngoài kêu: “Lấy kiếm của bốn vương!”

Lập tức, Tiểu Thiên cầm kiếm tiến vào. Vừa thấy tư thế của Trác thiếu gia, Tiểu Thiên đưa kiếm sau liền lập tức lui ra ngoài.

Rút ra bảo kiếm của mình, vò kiếm vút xuống trên nệm êm, Ô Dạ Lôí nhướng mày: “Đến đây đi.” Kiếm pháp của hấn không nói thiên hạ đệ nhất, cũng là thiên hạ đệ nhị.

Kiểm trong tay Trác Như Sơ không chút khách khí đâm hướng về phía hấn.

“Phanh!” Kiếm quang phi ảnh.

Tiểu Thiên vẫn không biết ngày đó xảy ra chuyện gì, hấn cũng không có ở giữ cửa, thời điểm Vương gia luyện kiếm không thích ngoài cửa có người.

Ở Trác thiếu gia đi ra sau, hấn liền lập tức đi vào hầu hạ Vương gia, lại nhìn đến Vương gia đứng ở nơi đó nhìn bàn tay phải của mình, càng không ngừng

thở hổn hển, mồ hôi đầy mặt và cổ không nói, tay Vương gia lại còn đang run, sắc mặt cũng rất không tốt.

Mà kiếm của Vương gia xa xa rơi trên mặt đất, nhìn qua hình như là bị ai một cước đá bay ra ngoài.

Tiểu Thiên cũng không dám ra tiếng hỏi, chỉ chờ Vương gia hạ lệnh. Qua hồi lâu, Vương gia xoay người, cũng không nói gì, thậm chí là không nhìn tới hần, trực tiếp đi.

Chuyện ngày đó, Ô Dạ Lô không có đối với bất cứ người nào nhắc tới, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, hần một nửa là uể oải một nửa là rất không mặt mũi tự mình an ủi — Trác Như Sơ công phu cao như vậy, hần chẳng phải là có thể vô tư, không cần lo lắng thích khách sao?

Về phần công phu của mình so sánh cùng Trác Như Sơ quả thực chính là vô cùng thê thảm, Ô Dạ Lô lại không mặt mũi tự mình an ủi: nghĩ Trác Như Sơ mười ba tuổi liền xuất sư, thiên hạ sợ khó có ai chống đỡ qua được võ học trời cho của y, mình cùng y kém quá xa cũng là chuyện đương nhiên.

Loại ý niệm trong đầu tựa hồ từ xưa đến nay, Ô Dạ Lô chỉ uể oải một chút, liền biến mất hầu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đệ ngũ chương

Trác Như Sơ xuất hiện câu đi tất cả sự chú ý của Ô Dạ Lô, ngay cả Vương gia phủ hần cũng không ra, suốt ngày ở trong phủ cùng Trác Như Sơ đấu trí đấu dũng, nếu không lại phải người khắp nơi tìm kiếm tầm tích của Trác Như Sơ.

Ô Dạ Lô rất tức giận. Trác Như Sơ muốn gặp hần, thật phi thường dễ dàng, không biết từ nơi nào liền có thể xuất hiện. Ngược lại, nếu hần muốn gặp Trác Như Sơ, ngay cả bóng dáng cũng tìm không đến. Trừ phi, hần hạ lệnh muốn bắt người nào đến ngược đãi, Trác Như Sơ mới chịu xuất hiện.

Điều duy nhất làm hần vừa lòng là buổi tối Trác Như Sơ sẽ đứng gờ trở về ngủ. Đương nhiên, là ngủ ở trên giường của hần. Bất quá, vết thương của Trác Như Sơ còn chưa tốt, hần cũng chỉ có thể ôm đỡ nghiêng, thế nhưng muốn vậy còn phải xem sắc mặt của Trác Như Sơ.

Ô Dạ Lô nhiều lần nghĩ muốn đối Trác Như Sơ bày ra uy phong Đình Vương dĩ vãng của mình, kết quả không phải bị đập xuống giường thì cũng là bị điểm huyết đạo ngủ một đêm. Sau vài lần như vậy, Ô Dạ Lô liền ngoan ngoãn.

Đối dân chúng kinh thành mà nói, Đình Vương nửa tháng đều không có đi ra gây họa, thật sự là quá hạnh phúc. Không biết là ai truyền tới tin tức, nói đã xuất hiện một vị Bạch thần tiên đến đàn áp tên Đình Vương ác quỷ này, làm cho hần không thể đi ra hại người. Bách tính kinh thành đem chuyện đồn xa, còn kém đem vị Bạch thần tiên này đi cúng bái.

Ô Dạ Lô không rảnh đi quản người khác nói như thế nào, hần hiện tại cả đầu đều là Trác Như Sơ. Thời điểm nhìn qua, hần luôn bị vẻ lãnh mạc của đối phương làm cho tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thời điểm nhìn không đến, hần lại không cách nào khống chế tính tình của mình, muốn giết người. Càng nhiều thời điểm, hần muốn đem Trác Như Sơ ôm vào trong ngực khinh bạc, bất quá kia cũng chỉ có thể dừng lại ở mức suy nghĩ.

Giống như hiện tại, Trác Như Sơ đang luyện kiếm, hần chỉ có thể ở trong lương đình nhìn từ xa, không dám đi lên cùng đối phương so chiêu. Chung quanh đều là người của mình, mặt mũi của Vương gia đã muốn mất hết.

Xa xa nhìn thấy Vương gia ngồi ở trong lương đình, Đại Thiên liếc mắt nhìn người đang chuyên tâm múa kiếm, mỗi một động tác của đối phương đều phá lệ hấp dẫn người, nhất là kiếm trong tay y, giống như đã cùng thân thể y dung hòa làm một, cho dù là người không hiểu kiếm thuật cũng sẽ nhìn đến ngây ngốc.

Bất quá vì bảo toàn cái đầu, Đại Thiên chỉ dám nghiêng mắt nhìn một cái, liền cúi đầu bước nhanh đi đến bên người Vương gia, khom người nói: “Vương gia, người trong cung tới, Thái Hậu nương nương muốn ngài hôm nay tiến cung.”

Ô Dạ Lô đang nhìn Trác Như Sơ mê mẩn bị quấy rầy về mặt mất vui, không kiên nhẫn nói: “Bất quá chỉ mới nửa tháng chưa tiến cung, thúc giục cái gì mà thúc giục?” Sợ là lại muốn giáo huấn hần thôi.

Đại Thiên nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia nửa tháng cũng chưa xuất phủ, cũng không gặp ngoại nhân, hoàng thượng cùng đại thần trong triều tự nhiên sẽ sốt ruột.”

Ô Dạ Lô mị mị mắt, qua một lát mới nói: “Ngày mai bỏn vương vào triều.”

“Thuộc hạ liền đi truyền lời.”

Đình Vương thượng triều nhưng so với hoàng thượng vào triều còn trọng yếu hơn. Hần hàng tháng vào triều đều không cố định ngày. Nếu đúng lúc tâm tình của hần tốt, kia tất cả mọi người đều tốt. Nếu tâm tình của hần không tốt, sẽ có quan viên đánh mất mũ ô sa, thậm chí là đầu. Bởi vậy, ngày Ô Dạ Lô vào triều, bất kể là thân tín của Đình Vương hay là người ngồi trên ghế rồng cao cao tại thượng kia, tất cả đều nom nớp lo sợ.

Tất cả người ở bên cạnh Ô Dạ Lôi với hần mà nói chẳng qua chỉ là thuộc hạ . Hần cho đối phương vinh hoa phú quý, đối phương vì hần làm việc bán mạng. Ngoài ra, chỉ có Đại Thiên cùng Tiểu Thiên xem như là người thân cận với hần nhất.

Nghĩ đến hoàng thượng cùng những người trong triều kia, Ô Dạ Lôi gật nhẹ khóe miệng. Cầm qua ly rượu nhỏ, hần nhấp một miếng, đối Tiểu Thiên nói: “Bổn vương viết phong thư cho Tả Bách Chu, người tự mình đưa đến, sau đó phải đem thư hồi âm của hần mang về.”

“Dạ” Tiểu Thiên liền sai người lấy bút mực cùng giấy.

Tầm mắt không rời mặt bóng dáng màu trắng kia, Ô Dạ Lôi thuận miệng hỏi: “Trước kia tính tình của y cũng như thế này?”

Tiểu Thiên mỉm cười, trả lời: “Tính tình Trác thiếu gia vẫn luôn là như thế. Bất quá, trước kia lúc ở cùng Vương gia, chung quy có chút điểm nhân khí.”

“Nói, là như thế nào?” Ô Dạ Lôi quay đầu nhìn lại.

Nhớ ra cái gì đó, nụ cười trên mặt Tiểu Thiên càng sâu, dẫn theo vài phần hoài niệm: “Thuộc hạ đang nhớ lại lúc đi theo Vương gia đến Tê Phong Môn.”

“Có cái gì sao?” Ô Dạ Lôi đầy hưng trí.

Tiểu Thiên nói: “Lúc vừa đến, môn chủ liền phân phó Vương gia đi theo Trác thiếu gia. Đến buổi tối, thuộc hạ cùng đại ca muốn hầu hạ Vương gia thay quần áo, kết quả bị Trác thiếu gia đuổi đi.”

Ô Dạ Lôi sùng sốt, theo sau gọi lên khóe môi: “Rất giống chuyện mà y sẽ làm.”

Tiểu Thiên nói tiếp: “Sau đó Vương gia bắt đầu học trát trung bình tấn, Trác thiếu gia liền ở cùng Vương gia. Vương gia mệt mỏi dậy không nổi, Trác thiếu gia sẽ đem Vương gia công trở về, còn tự mình giúp Vương gia bóp chân a.”

“Có loại sự tình này?” Ô Dạ Lôi ngồi thẳng, rất khó tưởng tượng người này sẽ bóp chân cho hần! Trái tim một trận tê dại, nhị huynh đệ giữa hai chân liền không an phận.

Tiểu Thiên hé miệng cười, trong buồn cười dẫn theo vài phần khổ sở nói: “Trác thiếu gia là ngoài lạnh trong nóng, đối Vương gia cũng rất là cẩn thận chiếu cố, chính là. Chính là Vương gia ngài đều đã quên.”

Nói câu nói sau cùng, Tiểu Thiên đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Vương gia giáo huấn, bất quá đợi nửa ngày cũng không thấy lửa giận của Vương gia, hần lặng lẽ giương mắt nhìn, liền thấy Vương gia nhíu chặt lông mày nhìn về phía trước. Hần nhìn theo, chỉ thấy tóc bạc của Trác thiếu gia theo động tác của y bay lên.

“Tóc của y, trước kia hần là đen đi.” Không chỉ đen, hơn nữa rất thơm.

Tiểu Thiên rũ mắt: “Dạ.”

Ô Dạ Lôi một ngụm uống cạn rượu trong chén, liếm liếm môi: “Bổn vương tự biết rõ ràng.”

Tiểu Thiên ở trong lòng nở nụ cười, thả lỏng nụ cười. Vương gia mấy năm này coi như là cam chịu, không chỉ không hỏi tường lại trí nhớ mười năm kia, thậm chí không cho bất luận kẻ nào nhắc trước mặt hần. Hiện tại tốt rồi, Vương gia khẳng định đang hỏi tường, hần tin tưởng, dần dần, Vương gia cũng sẽ trở lại bộ dạng trước kia.

Lúc này, người đi lấy giấy và bút mực đã trở lại. Ô Dạ Lôi suy nghĩ trực tiếp đề bút, trên thư chỉ viết mấy câu, sau đó cất vào trong phong thư, đưa cho Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên tất nhiên là thấy được Vương gia viết cái gì, lập tức rời đi lương đình trở về thu thập hành lý.

Nhìn chằm chằm người đã muốn luyện hai canh giờ không biết mệt, Ô Dạ Lôi đứng lên, có nô tài tiến lên muốn hầu hạ, hần khoát tay, trực tiếp đi ra lương đình.

Xoay người một cái, Trác Như Sơ đứng lại, thu thế, không hài lòng nhìn người đến gần. Cho nên mới nói, y cần phải trở về trên núi, như vậy sẽ không có người luôn quấy rầy y luyện công.

“Như Sơ, luyện lâu như vậy nên nghỉ ngơi một chút.” Giống như đã nhớ lại tất cả mọi chuyện giữa hai người, Ô Dạ Lôi một tay ôm vai Trác Như Sơ, không quan tâm đối phương có nguyện ý hay không, “Trời đều tối rồi, trở về nghỉ ngơi một chút, cũng tới lúc dùng bữa .”

Nói xong, Ô Dạ Lôi đến gần, ngửi mồ hôi trên người Trác Như Sơ, khàn giọng nói: “Người không phải thực yêu thích Túy Tiên Trì kia của ta sao? Muốn đi phao phao một chút không?”

Trác Như Sơ có chút dao động, bảy năm chưa từng xuống núi, y đều là dùng sơn thủy lau người, trì kia phao lên quả thật thực thoải mái.

Thấy y do dự, Ô Dạ Lôi tiếp tục dụ dỗ: “Ta kêu bọn họ thả hương liệu trong nước trợ giúp người luyện công, vừa thoải mái lại còn luyện công được, nhất cử lưỡng tiện.”

Trong mắt Trác Như Sơ tràn đầy hoài nghi, tuy nói nghe thực tâm động, nhưng là y không được tin người này.

Ồ Dạ Lôì lúc này lộ ra một bộ bị hiểu lầm không vui vẻ gì nói: “Ta đánh không lại ngươi, còn có thể đối với ngươi làm cái gì?”

Ngẫm lại cũng đúng, Trác Như Sơ thu kiếm, không nhìn tới quang mang trong mắtỒ Dạ Lôì.

Trong đục trỉ trống trải, hơi nước trong ánh trắng mờ, thân thể hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ.Ồ Dạ Lôì từ phía sau ôm Trác Như Sơ, một tay khuấy động trên phần nộn tinh xảo của y, mà Trác Như Sơ sớm xui lơ ở trong lòngỒ Dạ Lôì, theo động tác của hắn cúi đầu rên rỉ.

Nếu nóiỒ Dạ Lôì cái gì có thể áp chế Trác Như Sơ, đó chính là tình dục. Trác Như Sơ động tình cơ hồ đánh mất toàn bộ sức chống cự, chỉ có thể mặc choỒ Dạ Lôì bài bố, mà thân thể y lại phá lệ miễn cảm, chỉ cầnỒ Dạ Lôì sờ sờ ở trên lưng y, y liền mất hơn phân nửa khí lực.

Cẩn cẩn cổ cùng vai trắng nõn của Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôì hai tay hữu lực đem Trác Như Sơ ôm qua, làm cho y dặng chân ở ngang hông mình, tiếp theo một tay đè lại gáy Trác Như Sơ, hôn lên môi của y, không cho y trốn tránh, một tay kia thuận thể đi vào bộ vị giữa đùi bị thủy nhuận trượt lên của Trác Như Sơ.

Phía sau, nam tính hùng phong củaỒ Dạ Lôì có thể nói là đại chấn. Trác Như Sơ bình thường luôn đối với hắn hờ hững giờ phút này lại ngoan ngoãn mặc hắn “chà đập”, mặc hắn muốn làm gì thì làm, cái loại thỏa mãn cùng tự đắc này quả thực không thể diễn tả bằng lời.

Đem Trác Như Sơ dẫn vào Túy Tiên Trì, hắn vẫn chưa nghĩ hết thấy sẽ thuận lợi như thế. Khi hắn sờ lên eo Trác Như Sơ, hôn lên gáy y, Trác Như Sơ ngoài dự liệu của hắn không có phản kháng, thật đúng là làm hắn kinh hãi.

“Được không?” Liếm vành tai đồng dạng miễn cảm của Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôì tại chỗ kia lượn vòng, ngón trỏ chậm rãi dò xét đi vào.

“Ngô.” Trác Như Sơ không hồi đáp, nhắm mắt lại, mi tâm nhú chặt.

Bất quáỒ Dạ Lôì đã được có câu trả lời hắn muốn. Nếu người này còn chưa khỏe, chắc chắn sẽ không cho hắn làm như vậy. Ngón tay thành thạo ra vào trong cơ thể Trác Như Sơ, theo bản năng hắn biết không thể lộng thương người này, nếu không người này hội mười ngày nửa tháng sẽ không để ý tới hắn, vì thể động tác củaỒ Dạ Lôì dị thường thông thả mềm nhẹ.

Trong hồ nước trôi rửa sạch hoạt dịch dính trên ngón tay,Ồ Dạ Lôì đơn giản đứng lên, trực tiếp đem Trác Như Sơ ôm ra đục trỉ, dẫn tới trên nhuyễn tháp. Trong nháy mắt buồng Trác Như Sơ ra,Ồ Dạ Lôì liền đi lên, kích tình cần cần.

Hôn môi Trác Như Sơ, lại trực tiếp tách ra hai chân của y, tiếp tục động tác phía trước.

Trác Như Sơ rên rỉ vẫn là cúi đầu, ản ản, nghe vào trong taiỒ Dạ Lôì liền như mèo cào làm hắn muốn ngừng mà không được. Hắn thở hổn hển, chậm rãi xâm nhập hậu huyết non nớt như xử nữ của Trác Như Sơ, nhẹ nhàng ở bên tai Trác Như Sơ trầm thấp gọi: “Như Sơ.Như Sơ.”

Giống như quay lại trước kia, Trác Như Sơ động tình, hai tròng mắt trong nháy mắt mờ lung.

Là ở trong nhà gỗ trên núi? Hay là trong con suối ở khe núi? Người nọ từng một lần rồi một lần hô tên của y, đem y dẫn vào trong cuồng triều dục vọng.

Ý thức mơ hồ, Trác Như Sơ nâng lên hai tay, lần đầu tiên ôm lấyỒ Dạ Lôì.

Ồ Dạ Lôì vừa mới đem mình hoàn toàn vùi sâu vào trong cơ thể của Trác Như Sơ, thân mình run lên bần bật, cả người nháy mắt ngẩn ra.

“Như Sơ.” Giống như từ chỗ sâu trong linh hồn gọi lên, ngay sau đó,Ồ Dạ Lôì rốt cuộc khắc chế không được bắt đầu động dục.

Trên nhuyễn tháp, hai người liều chết triển miê, Trác Như Sơ ngậm nga thủy chung chưa ngừng,Ồ Dạ Lôì cứ “Như Sơ” cũng thủy chung chưa chịu nghỉ.

Ngay cả chínhỒ Dạ Lôì cũng sinh ra vài phần hỗn loạn. Trước mắt hiện tại không phải là Trác Như Sơ đầu bạc, mà là đang ở trên chiếc giường gỗ quen thuộc, ở trong con suối thanh lương, hắn như vậy nhắm nháp vị ngọt của Trác Như Sơ, nhắm nháp phong tình mà Trác Như Sơ chỉ vì hắn mà để lộ.

.....

“Như Sơ, cánh tay của ta không nhúc nhích được.”

Thiếu niên chưa tới mười một tuổi buông thõng hai tay mềm mềm ở bên người. Hôm qua hắn giúp đỡ sư phụ sửa chữa phòng, vì chưa bao giờ làm loại chuyện này nên cả người hắn vừa nhức vừa đau, nhất là hai cánh tay.

Trác Như Sơ đã muốn mặc xiêm y trở lại bên giường, liền nắm tay trái của hắn, sờ sờ một chút, lập tức nghe được đối phương kêu đau.

“Như Sơ, đau quá, hôm nay không luyện kiếm được không?” Kỳ thật hôm qua hắn có thể không làm, nhưng hắn lại không muốn Như Sơ động thủ, thế nên liền tranh làm rất nhiều, nào biết qua một ngày tỉnh lại thì biến thành như vậy.

“Ta đi lấy rượu thuốc.” Trác Như Sơ đứng dậy dời đi.

Hắn nằm ở trên giường miễn cưỡng là không động đậy. Không lâu sau, Trác Như Sơ liền trở lại. Y nâng hắn dậy, thoát xiêm y của hắn, để hắn tựa vào đầu giường.

Cánh tay tuy rất đau, nhưng được Trác Như Sơ tỉ mỉ xoa bóp như vậy, hắn liền cảm thấy không còn đau đớn. Xoa thuốc tốt xong, hắn nhin không được ôm lấy Trác Như Sơ, tham lam hít vào hương vị dễ ngủ trên người đối phương.

“Như Sơ, hôm nay ngươi ở trong phòng giúp ta được không?”

“Không tốt.”

“Như Sơ. . . .” Hắn ngẩng đầu, đáng thương nhìn đối phương.

“Luyện công không thể một ngày không luyện. Tay ngươi đau cũng không phải bị bệnh.”

“Như Sơ.” Người này nếu luyện võ trong mắt liền không có hắn, hắn chỉ muốn người này bồi hắn một ngày.

Nhìn đối phương trong một lúc lâu, Trác Như Sơ hơi hơi không vui nói: “Chỉ cho tới trưa thôi đó.”

“Hảo!” Hắn biết người này cuối cùng sẽ thỏa hiệp.

Hình ảnh đến chỗ này liền trở nên mơ hồ, khi Ô Dạ Lôi tỉnh lại, hắn thậm chí không biết mình ngủ khi nào. Dưới thân là cái giường quen thuộc, nhưng trong lòng lại không có người quen thuộc. Ô Dạ Lôi chợt thanh tỉnh, ngồi dậy.

“Như Sơ!”

“Vương gia?” Đi vào là Đại Thiên.

“Như Sơ đâu?” Ô Dạ Lôi xóc lên chăn mỏng xuống giường, mặc trên người lý y.

“Hồi Vương gia, ngài ở trong hồ phao hôn mê, Trác thiếu gia đem ngài cổng trở về cùng ngài ngủ một lát, hiện nay ở trong sảnh dùng bữa.”

Ô Dạ Lôi vừa nghe, bảo Đại Thiên nhanh chóng giúp hắn mặc xiêm y, tiếp theo liền vội vàng đi ra ngoài. Tiến thiên sảnh, quả nhiên thấy Trác Như Sơ đang dùng bữa, Ô Dạ Lôi tâm mới buông lỏng.

Vẫy lui tỳ nữ muốn tiến lên hầu hạ, Ô Dạ Lôi ở bên người Trác Như Sơ ngồi xuống, cầm lên một cái bánh bao nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Ta còn chưa bao giờ ở thời điểm phao người ngất đi đâu, quả nhiên là công không thể một ngày không luyện a.”

Trác Như Sơ im lặng ăn cháo, không lên tiếng. Ô Dạ Lôi cũng không trông đợi người này để ý hắn, y bất quá không nói liền không nói. Cùng Trác Như Sơ một chỗ, hắn đã học được cách lung lay không khí.

Trác Như Sơ ăn rất chậm, Ô Dạ Lôi lại như là đói thảm, lang thôn hổ yết. Chờ Ô Dạ Lôi ăn no, Trác Như Sơ vừa vụn ăn xong một ngụm cháo cuối cùng. Lấy khăn vải thị nữ cầm trên tay, tự mình đưa cho Trác Như Sơ, trong mắt Ô Dạ Lôi chỉ có đối phương.

“Ăn được lắm sao?”

“Ăn.”

Buông khăn vải, Trác Như Sơ đứng dậy, bên hông xuất hiện một cái tay không thuộc về y.

“Kia trở về phòng đi, sáng mai ta muốn vào triều. Sáng sớm ngươi nhớ ngủ nhiều một chút, không cần theo ta tiến cung.” Thoải mái tự nhiên giống như lão phu lão thi, Ô Dạ Lôi kéo Trác Như Sơ ra ngoài. Trác Như Sơ rất không quen, kéo xuống tay Ô Dạ Lôi, cho dù thời điểm ở trên núi, hắn cũng không thích bị người này ôm đi đường.

Bất quá da mặt Ô Dạ Lôi ở thời điểm này đã dày đến mức không người địch nổi, chẳng để tâm Trác Như Sơ có thích hay không, hắn vẫn kéo đối phương vào trong lòng, mang đối phương chậm rãi hướng phòng ngủ đi đến. Sau vài lần đá không ra, Trác Như Sơ rút cuộc bỏ qua, khoe miệng Ô Dạ Lôi lại gọi lên mặt cười, hắn biết người này cuối cùng cũng sẽ thỏa hiệp, theo bản năng hắn biết là vậy.

Nếu không phải đói bụng, Trác Như Sơ cũng sẽ không thức dậy. Trở lại phòng, súc miệng xong, y liền lên giường. Thân thể mệt chết đi, hơn nữa nơi này so với trên núi nóng hơn rất nhiều, y luôn đề không nổi tinh thần, chớ nói chi trước đó còn trải qua hai lần hoan ái kịch liệt. Cơ hồ là đầu vừa đặt gối, ý thức Trác Như Sơ liền mờ lung.

Ô Dạ Lôi lại một chút cũng không có buồn ngủ, hắn vừa nãy lần đầu tiên ở trong mộng gặp được Trác Như Sơ, quanh mình hết thấy đều là mơ hồ không rõ, duy chỉ có khuôn mặt người này là vô cùng rõ ràng. Từng ánh mắt từng biểu tình của y, hắn đều nhìn thấy rành mạch.

Trong lòng Ô Dạ Lôi tràn đầy nghi hoặc, nhưng hắn lại rất rõ ràng người này tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết chuyện phát sinh năm đó, đáy lòng có một thanh âm thúc giục hắn phải nhanh một chút điều tra ra. Ô Dạ Lôi từ phía sau ôm lấy Trác Như Sơ, nghĩ nghĩ: Tà lão đầu kia tốt nhất là nhất ngủ nhất thập toàn bộ nói cho ta biết, bằng không. Bất mãn bầu môi, Ô Dạ Lôi ảo não, bằng không, hắn cũng không có cách nào.

Ngày hôm sau trời mới sáng, Ô Dạ Lô đã thức dậy, Trắc Như Sơ cũng đi theo. Trong lòng biết người này sẽ không ngu nường, Ô Dạ Lô cũng không biết nói thêm cái gì. Hai người cùng nhau dùng đồ ăn sáng, Ô Dạ Lô liền dẫn Đại Thiên tiến cung vào triều. Trắc Như Sơ không có đi Kiểm Hiến luyện công như thường, lúc Ô Dạ Lô đi rồi y cũng ly khai Vương phủ.

Lại nói Văn Huy Đế cũng không phải một vị hôn quân, thế nhưng tính tình yếu đuối, người khác nói cái gì vào tai hắn đều có đạo lý, cừu nhi cừu chi, ngược lại rất giống hôn quân.

Ô Dạ Lô tàn bạo thì tàn bạo, nhưng coi như cũng có năng lực. Mấy năm này Văn Xương quốc đúng là bị hắn quấy nhiễu chường khí mù mịt, thế nhưng thực lực thậm chí so với tiên hoàng trước khi chết còn mạnh hơn một chút. Chẳng qua so với sự tàn bạo của Ô Dạ Lô, chuyện đó đã không được mọi người để mắt đến.

Ô Dạ Lô vẫn chưa tới, cho dù bách quan đều đến, Văn Huy Đế cũng không thể khai triều. Tự nhiên có người đối với lần này rất là bất mãn, nhưng bất mãn chỉ có thể ở trong lòng cầu nhau, tuyệt đối không dám nói ra nửa lời. Vạn nhất rơi vào trong tai Ô Dạ Lô, kết cục chắc chắn khó mà nói.

Cần Vương Ô Tam Hữu ở trong hoàng tử đứng hàng lão đại, đương kim hoàng thượng Ô Mạc Cát đứng hàng lão tam, Ô Dạ Lô đứng hàng lão bát. Tiên hoàng có tất cả hai mươi vị hoàng tử, nay chết chỉ còn có ba người này. Nương của Ô Tam Hữu chính là cung nữ, bởi vậy hắn tuy là trưởng tử, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thái tử từ vị đứng ở trên đầu Ô Mạc Cát. Bất quá Nhược Linh Thái Hậu đã từng nói, Ô Mạc Cát chỉ sợ đã sớm bị phế dôi thành Ô Dạ Lô từ lâu rồi, bất quá bây giờ cũng không kém nhiều lắm.

Uống lên ly trà thứ năm, trong lòng Ô Tam Hữu lại một lần oán thầm: lão bát này, cho tới bây giờ cũng không có đến đứng giờ, mỗi lần đều hại ta ở trong này đợi dài cổ.

Nhưng chỉ là quận vương bình thường, hắn bất mãn cũng không có biện pháp. Ô Dạ Lô là thân vương so với hắn tôn quý không biết gấp bao nhiêu lần, hơn nữa vừa ra đời đã được phong làm Đình Vương. Hiện tại toàn bộ Văn Xương quốc đều phải xem sắc mặt Ô Dạ Lô, hắn một quận vương không quyền không thế còn có thể nói này chờ chưa bị trừ khử đã là tốt rồi.

Lại uống thêm một ly trà, rốt cục nghe được tiếng nói lạnh lạnh truyền lại của thái giám: “Đình Vương giá lâm—— khai triều——”

Ô Tam Hữu bĩu môi, ở trong lòng hừ một tiếng, nhấc chân đi ra ngoài. Khi chân hắn vừa mới ra cửa, trong mắt bất mãn cùng khinh thường lập tức biến thành nịnh hót cùng vui sướng.

Hướng cửa chính cung, một người ngồi ở trên kiệu được khiêng tới. Bách quan đều quỳ xuống hướng người nọ hành lễ, người nọ chỉ khoát tay, ngay cả câu “Bình thân” cũng lười nói. Bách quan thấy nhưng không thể trách, lúc kiệu người kia mau tiến vào chính điện, bọn họ mới đứng dậy xếp thành hai hàng tả hữu đi theo.

Hừ, thật đúng là coi mình là hoàng thượng. Ô Tam Hữu đứng đầu tiên cúi đầu đi về phía trước, càng nghĩ càng không cam lòng, càng không cam lòng lại càng nghĩ.

Ô Dạ Lô nửa tháng không có tiến cung không có gặp quan viên, động lại một đồng chuyện triều chính quan trọng chờ xử lý.

Nếu là trước kia, loại tình huống này Ô Dạ Lô dĩ nhiên là vui mừng nhìn. Hoàng thượng càng vô năng, đối với hắn mới càng có lợi. Nhưng hôm nay, Ô Dạ Lô tại triều nghe bách quan thượng tấu—— thực chất là đối với hắn thượng tấu——hắn liền phiền đến nhứt mảy, chỉ muốn đi lên bậc thang đem đầu người trên bảo tọa kia mở ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc là cỏ hay là đậu hủ.

“Không biết Đình Vương có cao kiến gì?”

Một vị quan viên tấu xong, cấp vị thiên tử trên kia hỏi. Thiên tử cùng mọi người nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Ô Dạ Lô, mỗi người đều lo lắng đề phòng, sợ mình hôm nay không thể toàn thân trở ra.

Ô Dạ Lô thô thanh nói: “Quan viên địa phương hành sự bất lực, trước chém đầu của hắn. Về phần dân loạn, trực tiếp trấn áp, còn có gì phải hỏi?”

Hòa khí của Đình Vương hôm nay không nhỏ a, bọn quan viên mỗi người cảm thấy bất an.

Văn Huy Đế tiểu tâm dục dục lại hỏi: “Kia Đình Vương nghĩ xem, cần phải phái ai đi đâu?”

Vừa muốn đề cử thuộc hạ của mình, trong lòng Ô Dạ Lô đánh cái đột, hắn vừa mới nói cái gì?

Nghĩ đến nam tử đầu bạc, hắn làm bộ ho khan vài tiếng, thanh thanh yết hầu, nói: “Thần vừa mới vọng ngôn. Bách tính sẽ không vô duyên vô cớ trở thành dân phản loạn, có thể bởi vì sống không nổi mới cam tội mất đầu phản kháng triều đình. Theo ý kiến thần, trước phải người đi chỗ bạo loạn tra xét tình hình, tìm ra nguyên do rồi trấn an dân chúng. Nếu quả thật là có nguyên do, kia Thánh Thượng sẽ cho bách tính một cái công đạo. Bách tính có thể an cư lạc nghiệp, ai cũng sẽ không nghĩ đối triều đình phản loạn.”

A! Đây là Đình Vương sao? Đây là Đình Vương sao?! Tròng mắt của mọi người đều lồi ra, cơ hồ muốn rơi trên mặt đất.

Nghe từng đạo thanh âm hút không khí, Ô Dạ Lô mất hứng: “Như thế nào? Bỏn vương nói có không đạo lý?”

“Không không không không không.” Ô Tam Hữu là người thứ nhất phục hồi tinh thần lại, bước ra khỏi hàng nói: “Đình Vương nói rất có đạo lý! Đối phó loạn dân không thể một mặt đuổi tận giết tuyệt, phải lấy triều đình an ổn làm trọng, trấn an dân mới là việc chính a.”

Những người khác vừa nghe hần nói lời này, nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng đáp: “Đúng vậy a đúng vậy a, Đình Vương nói rất có đạo lý.”

Ỗ Dạ Lôi làm bộ thiện lương nói tiếp: “Bốn vương nghĩ chuyện này có thể giao cho Trương tướng quân đi làm.”

Văn Huy Đế lập tức nói: “Vậy nghe ý của Đình Vương.”

Những người khác cũng đều phụ họa, tỏ vẻ duy trì. Hơn nữa, ai dám nói một chữ không a.

Hạ triều, Ỗ Dạ Lôi đi tầm cung của mẫu hậu. Đối với mẫu hậu, Ỗ Dạ Lôi có cảm tình, nhưng cũng không sâu.

Mất đi trí nhớ mười năm kia tựa hồ chỉ nhằm vào những ngày trên núi, hần vẫn ả ả nhớ một ít hình ảnh mười năm trước hần hồi cung sống cùng mẫu hậu. Thời gian mười năm lâu lắm, thế nhưng cho dù mẫu hậu là người thân nhất, sau khi mất trí nhớ hần đối với ai cũng đều lãnh tâm lãnh tình. Bất quá bây giờ đã có một chút biến hóa, một chút biến hóa mà chính Ỗ Dạ Lôi còn chưa nhận thấy được.

“Mẫu hậu, nhi thần đến rồi.”

Không giống Văn Huy Đế mỗi lần đều phải nói cái gì thỉnh an, Ỗ Dạ Lôi nghênh ngang đi vào tầm cung mẫu hậu. Nhìn thấy mẫu hậu, hần cũng vẽn vẽn hơi hơi khom người, xem như thỉnh an.

Linh Thái Hậu đối nhĩ tử vô lễ sớm đã nhìn mãi thành quen. Người buồng bình tưới, tiếp nhận khăn thị nữ đưa tới vừa lau vừa đi đến trước bảo tọa thái hậu của mình ngồi xuống, hỏi: “Người thế nào hơn nửa tháng đều không có tiến cung đến xem mẫu hậu? Nếu không phải mẫu hậu phái người đến phủ của người nhắc nhở, người có phải còn muốn kéo dài mấy ngày hay không?”

Hỏi đến bình thân, cũng không thăm oán.

Ỗ Dạ Lôi ở trên ghế trước bảo tọa của thái hậu ngồi xuống, trả lời: “Trời đang nóng, nhi thần lười đi ra.” Cũng không có nói ra nguyên nhân chân chính. Hần tin tưởng mẫu hậu đối với chuyện lần này chắc chắn nghe thấy. Nghĩ đến mẫu hậu vẫn gạt hần chuyện của Trác Như Sơ, Ỗ Dạ Lôi bất miễn lựa chọn không nói.

Con người Linh Thái Hậu ở trên mặt của nhĩ tử tinh tế quan sát một trận, tựa hồ tin lý do thoái thác của hần, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay hơi nóng chút, người phải chú ý thân mình. Bất quá, người hơn nửa tháng không vào cung, cũng không thấy người, hoàng thượng có chút nóng nảy lo người bị thương. Thời gian trước người không phải lại gặp thích khách sao?”

“Một ít điều dân gian hồ thôi.” Ỗ Dạ Lôi không muốn nhiều lời, mà nói thẳng ra mục đích, “Mẫu hậu, chỗ người có Tuyết Tinh cao không cho ta chút, quý phủ của ta đã dùng hết rồi.”

Phản ứng đầu tiên của Linh Thái Hậu là: “Người bị thương?” Đáy lòng vô cùng lo lắng cùng bất đắc dĩ nói không ra.

Ỗ Dạ Lôi xoa xoa mũi, ho hai tiếng nói: “Không phải, chỉ là nhi thần cần dùng, chuyện khác mẫu hậu không nên hỏi.”

Nghĩ tới điều gì, sắc mặt Linh Thái Hậu khẽ biến, cũng không hỏi lại, phân phó thị nữ đem ba lọ Tuyết Tinh cao giao cho nhĩ tử, sau đó nói: “Chỗ mẫu hậu cũng không còn nhiều lắm, người dùng tiết kiệm một chút. Một lọ Tuyết Tinh cao phải dùng hơn trăm loại danh thuốc điều chế, còn phải tốn ba năm mới luyện thành.”

Ỗ Dạ Lôi không chút nghĩ ngợi đáp: “Mặc kệ cần bao nhiêu loại thuốc, tốn bao nhiêu năm, cao này không thể không có. Người tới.”

“Có thuốc hạ.” Đại Thiên đi theo Ỗ Dạ Lôi đứng ở ngoài cửa.

“Phân phó Thái Y viện, năm nay Tuyết Tinh cao cấp mẫu hậu lưu một lọ, còn lại toàn bộ đều đưa đến quý phủ của bốn vương.”

“Dạ.”

Linh Thái Hậu vừa muốn nói cái gì, sau đó lại im lặng.

Nàng không tiếng động thờ dài, trong lòng tâm cũng thả lỏng, giống như lại thấy được nhĩ tử trước kia mỗi lần từ Tê Phong Môn trở về liền khăn cấp làm cho người ta làm cái này làm cái kia, tất cả đều vì nam tử kia.

Linh Thái Hậu đã không có ý niệm phản đối trong đầu, nàng bây giờ chỉ cầu nhĩ tử có thể bình an sống sót mà không cần suốt ngày lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó nghe được tin dữ nhĩ tử bỏ mình. Nhĩ tử biến thành như bây giờ, đều là lỗi của nàng.

“Mẫu hậu, người nếu không có chuyện quan trọng muốn nói nhĩ thần liền hồi phủ. Hôm nay trong triều việc vặt rất nhiều, nhĩ thần phải hồi phủ xử lý, ngày khác nhĩ thần lại bồi mẫu hậu dùng bữa.” Ỗ Dạ Lôi nói xong liền đứng dậy muốn cáo lui. Chẳng sợ trong lòng chưa làm tròn hết phận hiếu đạo, tim của hần sớm bay ra hoàng cung thẳng tiến người nào đó mà đi. Cho dù mộng ngồi chỗ này, hần cũng không ở.

Linh Thái Hậu lại vô thanh thờ dài, mỉm cười nói: “Vậy trở về đi, có rảnh phải nhớ thường xuyên tiến cung nhìn mẫu hậu. Đừng có như lúc này, hơn nửa tháng cũng không trông thấy bóng người.”

“Nhi thần đã biết.” Lời còn chưa nói hết, người Ô Dạ Lô đã ở ngoài cửa .

Nhìn nhi tử cước bộ vội vàng rời đi, nghĩ đến về mặt nhớ nhưng mà nhi tử không hề che giấu, Linh Thái Hậu chỉ mỉm cười, cúi đầu thờ dài: “Thật sự là con lớn không thể lưu a.”

Nàng há lại không biết nam tử kia hiện ở Đình Vương Phủ, hàng đêm cùng nhi tử chung giường chung gối. Người nọ là nhờ nàng tự mình lên núi cầu sư huynh mời đến .

Trong lòng Linh Thái Hậu xẹt qua một tia thương cảm. Nếu lúc trước nàng không đối nhi tử giấu diếm chuyện người nọ, nhi tử có lẽ sẽ không biến thành bạo đồ người người muốn trừ khử. Lúc này, nàng chỉ hy vọng mọi chuyện vẫn chưa trễ.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Độ lục chương

Giống như thiếu niên mới nếm thử tình dục, Ô Dạ Lô sau khi xuất cung ngay cả xe ngựa cũng không ngồi, trực tiếp cưỡi ngựa phi như bay về Vương phủ.

Hơn nửa tháng này đủ để làm hắn hiểu rõ tính tình Trác Như Sơ. Nếu được chọn, người nọ sẽ tình nguyện trở về trên núi chứ không nguyện ở trong phủ hưởng phúc. Nếu hỏi Ô Dạ Lô bất an nhất là cái gì, chính là Trác Như Sơ không nói một tiếng mà trở về Tê Phong Sơn.

Công phu người nọ không biết so với hắn cao bao nhiêu, trừ phi người nọ nguyện ý, nếu không hắn đừng nghĩ đem người nọ ép xuống núi. Tiểu huynh đệ của hắn chỉ đối với người nọ có cảm giác, cho nên bất kể dùng thủ đoạn gì, hắn cũng phải đem người nọ lưu lại.

Vừa xuống ngựa, chân còn chưa bước qua cửa Vương phủ, Ô Dạ Lô liền hỏi quản gia: “Trác thiếu gia đâu?”

Quản gia da mặt co rúm, nom nớp lo sợ trả lời: “Hồi... Hồi Vương gia, nô tài không... Không biết.”

“Không biết?!”

Lông mày Ô Dạ Lô nhướng lên, quản gia lập tức quỳ trên đất sợ hãi nói: “Hồi Vương gia, ngài sáng nay vừa đi, Trác thiếu gia đã không thấy tăm hơi. Nô tài tìm hết toàn bộ Vương phủ cũng không tìm được bóng dáng Trác thiếu gia, thỉnh Vương gia thứ tội!”

Ô Dạ Lô một ngum hờn dỗi ngẩn ở ngực. “Mau tiếp tục tìm cho bản vương! Tìm được bảo hắn lập tức đến Túc Phong Đường gặp bản vương!”

“Dạ!” Quản gia hoảng loạn đứng lên, chạy nhanh thét to hỏi các nô tài trong phủ tìm kiếm Trác Như Sơ.

Cước bộ tức giận trở lại Sơn Phong viện, Ô Dạ Lô không có đến Túc Phong Đường, mà là ở trong viện đi qua đi lại, nóng lòng chờ đợi Trác Như Sơ. Tả đẳng hữu đẳng, đừng nói đợi đến người trở về, chính là tin tức của người cũng không thấy tới, Ô Dạ Lô chờ không nổi nữa. Người nọ nếu không muốn trở về, hắn dù phái ra mười vạn đại quân cũng tìm không thấy.

“Thôi, bảo bọn họ không cần tìm!” Rống lên một câu, Ô Dạ Lô đi vào Túc Phong đường. Uống một chén nước ô mai ướp lạnh cho tiêu con tức, tỉnh táo lại xong, trong mắt của hắn hiện lên một đạo tinh quang, chạy ra Túc Phong đường.

“Vương gia, Trương tướng quân đến đây, đang ở sau Mãn An đường.”

“Bảo hắn chờ đi.”

Đẩy ra Đại Thiên, Ô Dạ Lô bước nhanh đi ra Sơn Phong viện, tìm kiếm mọi nơi.

“Vương gia? Ngài muốn tìm cái gì?” Đại Thiên đi theo mọi nơi nhìn xem, không hiểu hỏi.

Ô Dạ Lô không trả lời, nghiêng mắt nhìn đến cách đó không xa một tỷ nữ đi tới. Hắn bước nhanh đến phía trước một phen xé quần áo tỷ nữ kia đem người đẩy ngã trên mặt đất, đè lên. Quần áo lụa vỡ rách bươm, trước mặt phần đông thuộc hạ, Ô Dạ Lô trực tiếp tìm tới xiêm y tỷ nữ kia.

“A! Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!” Tỷ nữ sợ tới mức kinh thanh khóc lên, cũng không dám chống cự rõ rệt.

Ô Dạ Lô không chút thương tiếc dùng lực mạnh giật xuống xiêm y của tỷ nữ, lộ ra nửa bả vai của nàng. Ngay lúc hắn còn muốn tiếp tục xé tiếp, mọi người bắt ngờ kinh hô, cổ của hắn xuất hiện một thanh kiếm lạnh buốt.

“Trắc thiếu gia!” Đại Thiên khẩn trương nhìn chăm chăm chuỗi kiếm này, sợ Trắc thiếu gia lại ở trên cổ Vương gia vẽ thêm vài vết thương.

Trắc Như Sơ rất tức giận, thật tức giận. Người này căn bản chính là thị ngọc thành tính! Không bằng trực tiếp một kiếm kết liễu hắn, vì dân trừ hại!

Đối với Trắc Như Sơ phần nộ, Ô Dạ Lôi có vẻ phá lệ bình tĩnh. Buông ra tỳ nữ, hắn chậm rãi đứng lên. Căn thân không cọ đến thanh kiếm kia, hắn xoay người, có chút bất mãn nói: “Toàn bộ người Vương phủ tìm cũng không thấy người ở đâu, ta không làm như vậy người sẽ chịu đi ra gặp ta sao?”

“Chỉ biết lấy cớ!” Kiếm trong tay Trắc Như Sơ dùng một phần lực, cổ Ô Dạ Lôi thấy đỏ.

Ô Dạ Lôi mặt nhăn mày nhu, người này thế nhưng lại hoài nghi hắn. Giờ tay đẩy ra kiếm của Trắc Như Sơ, hắn không vui nói: “Ta nói thật, ta không cần đối với người lấy cớ. Ta ở trong phòng đợi người một canh giờ cũng không thấy. Nếu không phải người không đến gặp ta, ta cũng sẽ không làm như vậy.”

Tiếp theo, hắn khom người tự mình nâng dậy tỳ nữ đã muốn khóc không nổi, đem nàng đẩy vào lòng Đại Thiên, nói: “Đi lấy cho nàng một trăm lượng bạc, lại may cho nàng mấy bộ xiêm y.” Đại Thiên nhanh chóng mang theo tỳ nữ kia ly khai.

Không e ngại Trắc Như Sơ mặt lạnh, Ô Dạ Lôi tiến lên từng bước ôm y, tiến đến bên tai y thấp giọng nói: “Người không ở bên cạnh ta, ta chính là như vậy. Cho nên, nếu không muốn ta lại làm khó người khác, người phải để cho ta có thể tìm thấy người mọi lúc.”

Thanh kiếm rút vào vỏ, Trắc Như Sơ chỉ trả lời bằng cách xoay người rời đi, không nghĩ muốn nhìn người này nữa.

“Như Sơ! Ta không phải nói giỡn.” Đứng tại chỗ bất động, ánh mắt Ô Dạ Lôi có chút cuồng loạn.

Trắc Như Sơ cước bộ dừng lại, trong ngực kịch liệt đập phồng. Hai người cứ như vậy giằng co, cả đám người Vương phủ nhìn xem đều hoảng hốt không thôi. Ai dám đi gần Vương gia đôi nam nhân này đây đưa không ngớt, chỉ mong Vương gia không cần giết người là tốt rồi.

Giằng co hết một ly trà nhỏ, Trắc Như Sơ lại nhấc chân, phương hướng cũng là Sơ Phong viện. Khóe miệng Ô Dạ Lôi cong lên một chút, chạy nhanh theo.

Đi đến bên người Trắc Như Sơ, Ô Dạ Lôi đưa tay nắm vai y, Trắc Như Sơ tránh ra. Ô Dạ Lôi cười nhẹ hai tiếng, lại ôm vai y, Trắc Như Sơ vẫn muốn tránh ra, Ô Dạ Lôi lại dùng sức ôm chặt y.

Cứ như vậy, một vị càng không ngừng trốn tránh, một vị càng dùng sức đem đối phương ôm vào trong lòng, giống như tiểu tình nhân vừa mới náo loạn vẫn còn ngại ngùng, thẳng cho đến khi hai người vào Túc Phong Đường. Phía sau tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, cũng rất là nghi hoặc: Trắc thiếu gia đến tột cùng trốn đã đi đâu vậy?

Ngồi ở trên giường lò, Trắc Như Sơ rũ mắt, không thèm nhìn tới Ô Dạ Lôi. Một người đứng ở trước mặt y, hai tay chống ở bên người y, đem y bao bọc. Qua một lát, người nọ khom người, đầu đặt trên bả vai y. Không khí yên tĩnh quay chung quanh ở giữa hai người, dần dần, vẻ không vui giữa mi tâm Trắc Như Sơ tiêu tán.

“Người muốn gặp ta, muôn vạn dễ dàng. Ta muốn tìm người, lại nhọc lòng. Như Sơ, người thật sự không muốn cùng ta ở một chỗ như vậy sao?” Trong thanh âm của Ô Dạ Lôi lộ ra mất mát cùng ủy khuất.

Trắc Như Sơ ánh mắt hơi hơi dao động, mơ hồ thấy được một thiếu niên ôm y thật chặt, cầu xin y không cần đuổi hắn đi.

Ngày đó, thiếu niên hôn nam tử là y, cho dù không hiểu nhân sự, y cũng hiểu được như vậy là không đúng. Có thể nói, y là người đã nhìn thiếu niên lớn lên, cho nên việc kia y vô pháp tiếp thụ. Y đem thiếu niên ném ra phòng ở, kêu hắn lập tức xuống núi. Ngày đó, thiếu niên quỳ gối ở ngoài cửa phòng y, từng lần một nói thương y.

Ô Dạ Lôi cũng không nói được mình bị làm sao, mặc kệ đối với người khác tâm ngoan thủ lạt cỡ nào, nhưng đối mặt với Trắc Như Sơ, hắn thủ đoạn gì cũng đều dùng không được. Hơn nữa, khi có được thân mình Trắc Như Sơ, hắn trở nên càng ngày càng không giống mình.

Hai ngày này trong óc luôn thường thoáng qua một chút hình ảnh, hình ảnh một thiếu niên giống hắn cùng Trắc Như Sơ ở cùng một chỗ —— tốt đẹp như vậy, ngọt ngào như vậy.

Cho dù đáy lòng đoán được thiếu niên kia là hắn, nhưng hắn cái gì cũng đã quên nên không cách nào khắc chế ghen tị với thiếu niên, ghen tị “người nọ” có thể cùng Trắc Như Sơ thân cận như vậy, ghen tị Trắc Như Sơ đối “người nọ” tín nhiệm, đối xử với “người nọ” bất đồng so với hắn.

Thân thể buộc chặt của Trắc Như Sơ dần thả lỏng, tay nắm kiếm cũng buông ra, y thân nhiên nói: “Ta nhận thức Ô Dạ Lôi, bộ dạng không giống người, tính tình cũng không giống người. Người không nhớ rõ ta, ta với người cũng không quen biết, chúng ta chỉ mới nhận thức không quá nửa tháng, tóm lại cần chút thời gian.” Cần chút thời gian dài hơn nữa mới hiểu lẫn nhau, một lần nữa học được nhân nhượng đối phương như thế nào.

Khóe miệng Ô Dạ Lôi giương lên tươi cười, hai tay thu vào, mang theo điểm uy hiếp nói: “Như Sơ, người ở bên cạnh ta, ta liền không muốn giết người. Nhìn không tới người, ta lại muốn thấy máu. Người có thể không theo ta tiến cung, người có thể ra ngoài đi dạo, nhưng đừng làm cho ta tìm không thấy người.”

Đôi mi thanh tú chau lên, Trắc Như Sơ một nửa thỏa hiệp một nửa nghiêm túc nói: “Hiện tại, mỗi người đều hận không thể giết người, ta sẽ bảo trụ tánh mạng của người, nhưng người không thể còn tiếp tục như vậy.”

Bảo trụ tính mạng của hân. Người nọ là nói không ly khai hân sao?

Ồ Dạ Lôi ôm chặt Trác Như Sơ, gật đầu như bầm tòi: “Chỉ cần ngươi đừng để cho ta tìm không thấy, ta tuyệt sẽ không vô cớ giết ngươi. Bất quá, nếu có người muốn giết ta, ngươi không thể kêu ta khoanh tay chịu chết đi.”

“Ngươi nếu không làm vậy, ai lại đi giết ngươi?” Trác Như Sơ vừa nói xong, làm như nghĩ tới điều gì, trong mắt xẹt qua hàn quang.

Ồ Dạ Lôi châm biếm một tiếng, nói: “Ta dù có làm hay không, người muốn giết ta cũng sẽ không giảm bớt. Ta đáp ứng ngươi không loạn sát người, nhưng nếu có người muốn giết ta, ta sẽ không nương tay.”

Nghĩ đến Trác Như Sơ vẫn luôn khuyên bảo hân,Ồ Dạ Lôi suy nghĩ trong chốc lát, lại nghe đến đối phương nói: “Không lấy mạng người khác là tốt nhất, nhưng nếu là dưới tình huống nguy cấp phải tự bảo vệ mình, ta sẽ không trách ngươi.”

Ồ Dạ Lôi đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha ha vài tiếng, hân lổ tai Trác Như Sơ nói: “Ta biết ngươi đau lòng ta mà.”

Đẩy raỒ Dạ Lôi, trên khuôn mặt luôn tái nhợt của Trác Như Sơ hiện lên hai mạt đỏ ửng, vành tai y cực kỳ mẫn cảm chỉ cần bị người nhẹ nhàng liếm đều đã làm y thờ hồn hên, chớ nói chi là bị cắn cắn.

Ồ Dạ Lôi làm sao không rõ ràng chỗ mẫn cảm nhất trên người Trác Như Sơ, hân rõ ràng là cố ý. Thân hồ bỏ nhào về phía trước, đem người áp đảo ở trên giường lò, hân trực tiếp liếm lên cổ Trác Như Sơ, dễ dàng đem Trác Như Sơ đặt ở dưới thân, muốn làm gì thì làm.

Màu trắng lụa bào đơn bạc bay lên, tiếp theo chậm rãi rơi vào trên đất. Chỉ chốc lát sau, từng kiện xiêm y rơi xuống, cuối cùng là tiết khô.

Những lúc như thế này, Trác Như Sơ luôn bịỒ Dạ Lôi áp chế hùng phong đại chấn. Đầu lưỡi khiêu khích hai mạt hồng nhị trước ngực Trác Như Sơ, thành công làm đối phương bắt đầu mềm nhũn, hân xuất ra tất cả vốn liếng khiêu khích Trác Như Sơ.

Trác Như Sơ lúc bắt đầu còn có thể chịu đựng, dần dần thanh âm liền khặc chế không được. Không biết có phải bởi vì đang nhớ lại chuyện không tốt hay không, y ngẫm đồng ýỒ Dạ Lôi ban ngày ban mặt liếm đối với y động dục.

Trong việc chăn gối Trác Như Sơ không bảo thủ, nhưng cũng không hào phóng, y có thể chấp nhậnỒ Dạ Lôi liếm tính khí y, nhưng cũng tuyệt đối không thể cho phépỒ Dạ Lôi liếm hậu nhụy y.Ồ Dạ Lôi từ ngày đầu tiên cùng Trác Như Sơ hoan hảo cũng đã ý thức được việc y không muốn, bất kể khiêu khích thế nào, cũng sẽ không liếm cái chỗ kia, mặc dù là cực độ khát vọng.

Nhưng vừa nãy nghe Trác Như Sơ nói những lời làm trái tim hân phát ngột, hân cảm thấy khoái hoạt vô cùng.

Liếm thân mình trơn bóng non nớt lại bởi vì luyện võ mà phá lệ gầy gò của Trác Như Sơ, nội tâmỒ Dạ Lôi khát vọng càng sâu. Giương mắt, bắt gặp đối phương đã hoàn toàn sa vào trong tình dục, hân đánh bạo phiến qua thân mình Trác Như Sơ, sau đó tách ra khe móng y, không có một chút do dự đưa lưỡi vào.

“Ngô!”

Thân mình Trác Như Sơ chấn động mạnh, thân mình trắng nõn nháy mắt biến thành phấn hồng, địa phương bị liếm qua cấp tốc co rút lại sau đó hơi hơi hé ra miệng. Ngay cảỒ Dạ Lôi cũng chưa nghĩ đến Trác Như Sơ sẽ phản ứng lớn như vậy, ngờ ngác xong, hân khẩn cấp lại đưa lưỡi vào.

“A ngô!” Trác Như Sơ xoay người một cước đạpỒ Dạ Lôi ra, hô hấp hỗn loạn, thân mình biến thành đỏ ửng.

Ồ Dạ Lôi xoa bóp bụng bị đá đau một lần nữa nhảy lên giường, ôm lấy đối phương: “Như Sơ, ngươi không sợ đem tiểu huynh đệ của ta đá hồng sao? Nó hiện tại cũng vát và mới có thể mở ra hùng phong đó.”

Hơi thở Trác Như Sơ nửa ngày bình phục không được, thở gấp nói: “Không được, liếm, nơi đó.”

“Vi sao?”Ồ Dạ Lôi liếm liếm miệng, “Ta muốn a, Như Sơ, cho ta đi, ta muốn a. Thân thể của ngươi ta cơ hồ đều nếm hết, chỉ còn thiếu nơi đó. Ngươi thường thường dùng Tuyệt Tinh cao, nơi đó sẽ rất thơm, cho ta đi, Như Sơ, Như Sơ.”

Tay cùng miệng nhân cơ hội đốt lửa ở trên người Trác Như Sơ, cơ hồ là lập tức, thân mình Trác Như Sơ mềm nhũn, vô pháp chống cự.

“Như Sơ, cho ta nếm thử, cho ta nếm thử đi.” Hấp thụ giáo huấn phía trước,Ồ Dạ Lôi nhanh lật qua thân mình Trác Như Sơ, tay tiếp tục khiêu khích ở chỗ mẫn cảm của y.

Thăng đến Trác Như Sơ thở dốc càng ngày càng nặng, rên rĩ cũng càng ngày càng nhiều,Ồ Dạ Lôi mới lại giờ trò.

“A!”

Phản ứng của Trác Như Sơ làm hài lòngỒ Dạ Lôi.

“Ngô.”

Con người xinh đẹp bị nhiễm nước mắt tình sắc, đầu bạc của Trác Như Sơ tựa hồ cũng dần theo hồng nhật xuân triều. Đầu lưỡi tạm thời thay thế tính khí ở trong hậu huyệt mềm mại của Trác Như Sơ động đậy, Ô Dạ Lôi tự đắc khó nói lên lời. Đáy lòng toát ra một cái ý niệm trong đầu: khắp thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có hắn có thể làm người này triển lộ ra cái vẻ phong tình như thế.

Tính khí giữa háng phát ra bất mãn, Ô Dạ Lôi không muốn thối lui, lật qua thân mình Trác Như Sơ, nhào lên.

Ở trên cổ Trác Như Sơ lưu lại một hàng ấn ký chỉ của riêng mình, Ô Dạ Lôi chậm rãi chôn vào trong cơ thể Trác Như Sơ. Hai cổ thân mình hoàn mỹ hợp cùng một chỗ, Ô Dạ Lôi ngậm hai khóa răng sói ở cổ Trác Như Sơ, hạ thân nặng nề mà đỉnh nhập.

“Ngô!” Móng tay Trác Như Sơ đâm vào hai tay Ô Dạ Lôi.

“Như Sơ, sói cả đời chỉ biết yêu một nửa của nó, ta liền cùng sói giống nhau, đời này chỉ yêu một mình người.”

“Như Sơ, ta yêu người, ta yêu người a, người đừng không để ý tới ta.”

“Như Sơ, làm Vương gia có gì tốt chứ? Ta tình nguyện cùng người cả đời ở trên núi.”

“Như Sơ, Như Sơ.”

Hai tay ôm ở cổ Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ nhìn không được đem hắn kéo lại gần hơn.

Phun ra hai khóa răng sói kia, hai mắt Ô Dạ Lôi là tình dục điên cuồng không thể khống chế, cùng với tình yêu sâu đậm chính hắn còn chưa nhận thấy.

“Như Sơ, Như Sơ.”

Từng câu từng câu hô lên, giống như cả đời đều kêu không đủ, Ô Dạ Lôi hoàn toàn mất kiểm chế ra vào trong cơ thể Trác Như Sơ. Chỉ bạc bởi vì thân thể đây dựa cùng lay động tán lạc tại trên giường lò, lộ ra thân mình càng phát ra trắng nõn của Trác Như Sơ, cũng lộ ra hai gò má hồng nhuận càng mê hoặc nhân tâm của y.

“Như Sơ, Như Sơ.”

Khát vọng sâu trong linh hồn, vội vã như vậy. Mặc dù hiện tại thiên miên thật sâu, hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, mãi mãi không đủ.

Hai tay một lần lại một lần dùng sức, thẳng đến khi thân thể hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ. Tình dục càng trướng càng cao, hạ thân Ô Dạ Lôi động đậy rồi đột nhiên kịch liệt.

Khi cực hạn khoái hoạt đến, Trác Như Sơ lần đầu tiên kêu tên Ô Dạ Lôi: “Dạ Lôi.”

Động tác của Ô Dạ Lôi nháy mắt đình chỉ, hắn không thể tin được trừng mắt nhìn người dưới thân, chính là đối phương vừa mới nhập vào cực lạc ảo cảnh, còn chưa tỉnh táo.

Tâm chưa bao giờ nhảy thình thịch như thế, đầu đều vì vậy mà bị choáng. Không biết miệng mình cười toe toét, Ô Dạ Lôi rút ra bản thân sau đó hung hăng đâm vào, mạnh mẽ rút ra rồi lại dùng lực đâm vào.

Như Sơ, Như Sơ.

Trác Như Sơ không có cơ hội bình phục rất nhanh bị dẫn vào trong bể dục lần thứ hai, thân mình hoàn toàn bị Ô Dạ Lôi nắm trong tay theo đối phương động đậy run rẩy. Cứ mỗi một lần khoái hoạt đánh úp lại, y luôn không tự chủ gọi tên “Dạ Lôi”, gọi tên của thiếu niên từng một lần một lần nắn ni y kêu.

Lần trước, Trác Như Sơ hôn mê ở trong hoan ái. Lúc này đây, y bị Ô Dạ Lôi ôm đến trên giường. Y không có hôn mê, chính là toàn thân vô lực. Đây là lần thứ hai y cùng Ô Dạ Lôi xảy ra thân mật da thịt, lần đầu tiên là đêm đầu của bọn họ.

Trời bên ngoài đã tối đen, Ô Dạ Lôi phân phó Đại Thiên bưng tới đồ ăn. Ăn hai chén cháo, uống một chén nước, Trác Như Sơ ở trên giường súc miệng, lau mặt xong liền ngủ. Ô Dạ Lôi cũng không hề buồn ngủ, ngồi ở bên giường ngơ ngác nhìn Trác Như Sơ, tâm tình vẫn không có biện pháp bình tĩnh.

“Vương gia.” Đại Thiên tại bên ngoài hô lên, mang theo điểm khó xử.

Ô Dạ Lôi mắt hứng đứng dậy đi ra ngoài, Đại Thiên không dám nhìn sắc mặt Vương gia, rất nhanh nói: “Vương gia, Trương tướng quân còn đang ở Mãn An Đường chờ.”

Ô Dạ Lôi lúc này mới nhớ tới còn có việc như thế, vốn muốn bảo hắn trở về, nhưng nghĩ đến người trên giường kia, hắn nói: “Bỏn vương bây giờ đi qua.”

Đại Thiên yên tâm, lập tức giúp Vương gia thay quần áo.

Uống xong không biết là ly trà thứ mấy, Trương Dĩ Sơn đợi gần ba canh giờ rồi cuộc chờ được Đình Vương. Hắn là thân tín của Ô Dạ Lôi, tự nhiên sẽ không bởi vì đợi lâu mà sinh lòng bất mãn, huống chi Đại Thiên đã lên nói cho hắn biết chuyện bên kia của Vương gia, nhất thời nửa khắc chắc sẽ tới không được.

Vừa vào nhà, ở Trương Dĩ Sơn hành lễ xong, Ô Dạ Lô đi đến trước bảo tọa của mình ngồi xuống, thuận miệng hỏi: “Dùng cơm chưa?”

Trương Dĩ Sơn há hốc miệng vì kinh ngạc, tròn tròn cặp mắt. Đại Thiên ráng nhịn cười trả lời thay: “Trương tướng quân đã dùng qua cơm.”

“VẬY là tốt rồi, để người đợi lâu.” Ô Dạ Lô lại nói thêm một câu kinh thiên.

Trương Dĩ Sơn mãnh liệt xem xét Vương gia trước mặt, nghĩ rằng Vương gia chắc không phải là sinh bệnh đi. Theo Vương gia đã nhiều năm, hẳn chưa từng nghe Vương gia nói qua lời quan tâm thuộc hạ như vậy.

Đại Thiên nhịn không nổi, vội vàng quay đầu giả bộ ho nhẹ vài tiếng.

Tựa hồ còn chưa phát hiện chính mình hù đến Trương Dĩ Sơn, Ô Dạ Lô nói thẳng:

“Bổn vương biết người đi làm cái gì. ần này xuôi Nam, người cứ chiếu lời bổn vương tại triều mà làm. Đám loạn dân này, có thể thu mua hãy thu mua. Nếu như ngoan cố không thay đổi, cứ bắt, bắt quá sau khi bắt khoan hãy chém đầu, trước bắt giam bọn họ một thời gian, tìm người biết ăn nói khuyên giải bọn họ. Nếu vẫn mang ý định cùng triều đình đối nghịch, không cần bầm báo, trực tiếp giết chết.”

Trương Dĩ Sơn dù sao cũng là thân tín của Ô Dạ Lô, cứ việc Vương gia hôm nay rất quái lạ, khiếp sợ qua đi hẳn đã lập tức bình tĩnh rồi, cho dù trên mặt luôn giữ vẻ bình tĩnh.

“Vương gia, lần này loạn dân nháo sự thuộc hạ nghe nói vì không chịu nổi quan địa phương bóc lột, người xem.” Lúc trước việc này Vương gia cũng sẽ không ra mặt đi quản, tâm tình tốt liền thi giao cho bọn họ đi làm, tâm tình không tốt liền bắt giết chết. Hắn cảm thấy tâm tình Vương gia bây giờ tốt lắm, nhưng Vương gia hôm nay thật sự là kỳ quái, hắn cũng không dám suy đoán lung tung.

Ô Dạ Lô không chút nghĩ ngợi nói: “Bổn vương lần này phái người xuôi Nam cũng có việc muốn nhờ người đi làm. Người lần này đi, không chỉ bắt loạn dân, còn phải bắt tham quan ô lại. Lần này người không bắt hơn mười hai mươi tên cho bổn vương, người liền trở xuống làm Huyện lệnh đi.”

Trương Dĩ Sơn lập tức đứng lên thề: “Thuộc hạ nhất định không phụ Vương gia phó thác!”

Vương gia quả nhiên đã trở nên kỳ quái!

“Tốt lắm, cụ thể nên làm như thế nào mấy người các người đi xuống bàn bạc, trước khi đi cấp tấu chương cho ta.” Ô Dạ Lô vội vã muốn đi về.

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Trương Dĩ Sơn không kéo dài, sau khi hành lễ, vội vàng ly khai.

Thuộc hạ của Ô Dạ Lô trừ bỏ Đại Thiên Tiểu Thiên, còn có Trương Dĩ Sơn trong bốn gã trực thuộc thân tín. Hắn bảo Trương Dĩ Sơn tìm người hợp kế chính là tìm ba người còn lại.

Nói là thân tín nhưng Ô Dạ Lô cũng không để trong lòng. Trước giờ bị người ám sát một hồi, hắn cũng vô pháp chân chính tin tưởng một ai, bắt quá bây giờ có một người hẳn hoàn toàn tín nhiệm. Không cần thử, hắn cũng biết người nọ tuyệt đối sẽ không phản bội hắn, chỉ sợ đối với người nọ mà nói, hắn hiện tại chỉ là người xa lạ.

Rời đi Mãn An Đường, Ô Dạ Lô trực tiếp trở về Túc Phong Đường. Trác Như Sơ đã muốn ngủ gục rồi, bắt quá sau khi hắn đi vào vẫn tỉnh lại, nhìn thấy hắn mới chớp mắt ngủ tiếp. Ô Dạ Lô thoát xiêm ylen giường, chui vào chăn ôm Trác Như Sơ thỏa mãn thở ra một hơi, thật là thoải mái.

Kể từ sau ngày đó, Ô Dạ Lô giống như hoàn toàn thay đổi, mỗi ngày đúng giờ vào triều, hơn nữa không hề động một chút là giết người. Có thể nói hẳn căn bản không còn giết người, tại triều cũng ôn hòa rất nhiều, khóe miệng thậm chí thường thường nở nụ cười. Trông mặt bá quan chỉ muốn rút trên đất, một số còn nói Đình Vương trúng tà.

Bắt quá không vài ngày, tin tức liền truyền khắp triều: Đình Vương hiện tại cực sủng một nam tử võ công rất cao, bộ dáng rất đẹp, hai người mỗi ngày cùng giường cùng gối không nói, Đình Vương còn vì y thu hồi tính tình nóng nảy, ở trước mặt y so với son dương còn hiền hơn.

Trước đó trên phố đã truyền tin ở Đình Vương phủ xuất hiện một vị Bạch thần tiên, trong lòng mọi người rất hiếu kỳ liền càng không phải nói.

Văn Huy Đế tự nhiên cũng có nghe thấy, đương nhiên, hắn không dám đi hỏi, trừ phi Ô Dạ Lô tự mình nói cho hắn biết.

Mà Ô Dạ Lô không thể nào đi nói với người khác, không phải hắn cảm thấy chuyện này ám muội, mà là không muốn quá nhiều người đối Trác Như Sơ tò mò.

Đùa sao, Trác Như Sơ chính là của hắn, ai dám nhìn nhiều hắn liền trạc mù mắt đối phương!

Mặc kệ tin đồn mơ hồ cỡ nào, tính tình Ô Dạ Lô đại biến chính là chuyện thực, mọi người đối vị nam tử mỹ mạo thần bí kia sinh hiếu kỳ cũng càng không thể vờ hỏi.

Bên ngoài không ai dám hỏi thăm trước mặt Đình Vương, nhưng bên trong lại lên lút tìm đường hỏi xem người nọ yêu thích cái gì cùng tính nết như thế nào. Người có thể đem Đình Vương “dạy dỗ” phục phục thiếp thiếp, còn không mau chạy đi nịnh bợ.

Bắt quá làm cho mọi người thất vọng là, bọn họ chỉ hỏi được người nọ tên là Trác Như Sơ, là sư huynh của Đình Vương, tướng mạo xinh đẹp tuyệt luân,

nhưng không thể gặp, chớ nói chi là nịnh bợ. Ngay cả Đình Vương cũng phải dùng thủ đoạn mới có thể tìm được, làm sao người khác có thể dễ dàng nhìn thấy. Ôm tâm tư này đó, bá quan đành phải thất vọng.

Cần Vương phủ, Ô Tam Hữu cùng hai gã tâm phúc trốn ở trong thư phòng mật đàm, một người lên tiếng: “Vương gia, theo thám tử chúng ta xếp vào ở Đình Vương phủ hồi âm nói, Trác Như Sơ kia so với Đình Vương còn muốn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, có đôi khi Đình Vương cũng không tìm thấy y. Tiểu nhân thấy kế hoạch mua chuộc Trác Như Sơ tựa hồ không thể thực hiện được rồi.”

Ô Tam Hữu sắc mặt nghiêm túc, nghĩ nghĩ nói: “Nếu không thể mua chuộc, vậy liền trừ khử y. Lưu giữ một người như vậy ở bên Ô Dạ Lôi, đối với chúng ta sớm muộn cũng là tai họa, không phải nói ngay cả Ô Dạ Lôi cũng không phải là đối thủ của y sao?”

“Thật sự như thế.” Người nọ nói tiếp: “Trác Như Sơ kia công phu quả thật rất cao, nghe nói Đình Vương dùng hết mười chiêu cũng không ngăn được.”

Tên còn lại nói tiếp: “Trác Như Sơ là kỳ tài luyện võ, mười ba tuổi đã xuất sư. Thời điểm Đình Vương ở Tê Phong Môn thực chất là theo y học võ, đánh không lại cũng là bình thường. Hơn nữa, hai người kia ở Tê Phong Môn quan hệ so với người bên ngoài bất đồng. Sau khi Đình Vương gặp chuyện không may, Trác Như Sơ cũng không thấy bóng dáng, lại không biết y hiện tại y sao lại xuống núi? Trác Như Sơ trước giờ đều không xuống núi.”

Mi tâm của Ô Tam Hữu càng nhú chặt lại, nghe xong hai vị tâm phúc điều tra tin tức xong, hắn nói: “Trác Như Sơ cùng Ô Dạ Lôi là sư xuất đồng môn, công phu như thế nào rất khó nói. Tìm người thử xem năng lực của y, tuyệt không thể để y phá hư đại sự của bản vương!”

Hai gã tâm phúc gật gật đầu, ba người khẽ thương lượng.

Hạ triều xong, Ô Dạ Lôi như thường trực tiếp hồi phủ, ngay cả hoàng thượng mời hắn lưu lại dùng bữa hắn cũng từ chối. Cùng hoàng thượng tính tình buồn chán không chủ kiến ăn son trên hải vị, còn không bằng cùng Như Sơ ở trong Túc Phong Đường ăn bát nỳ vẫn thần a.

Trong lòng nghĩ như vậy, Ô Dạ Lôi đột nhiên ảo não. Từ khi Như Sơ xuống núi vẫn ở trong phủ hắn, này đều đã hơn hai tháng rồi a. Hắn chưa bao giờ mang Như Sơ đi dạo kinh thành, chớ nói chi là mang Như Sơ đi tẩu lâu nổi tiếng nhất kinh thành ăn bữa cơm. Nghĩ đến hắn đường đường Đình Vương, cư nhiên chậm trễ “phu nhân” của mình như thế, thật sự là không nên.

Tuy rằng Trác Như Sơ căn bản sẽ không thừa nhận Ô Dạ Lôi là phu quân của y, bất quá hiện tại Ô Dạ Lôi đã sớm đem Trác Như Sơ chụp lên họ của mình. Trên đời này ai dám cùng hắn cướp người, trừ phi chán sống.

“Đại Thiên, người đi Triều Hoa lâu, nói cho bọn hắn biết bản vương đêm nay muốn đi qua dùng bữa.”

“Vương gia?” Đại Thiên kinh ngạc, chẳng lẽ Vương gia buổi tối không bồi Trác thiếu gia?

Ngồi trên lưng ngựa, Ô Dạ Lôi quay đầu trừng mắt nhìn Đại Thiên, thủ hạ này của hắn như thế nào càng ngày càng dốt. “Bản vương đêm nay muốn dẫn Như Sơ đi Triều Hoa lâu dùng bữa, còn ở đó ngốc làm cái gì! Trể giờ lành của bản vương, bản vương không buông tha người.”

“A! Vương gia thứ tội, thuộc hạ lập tức đi!” Đại Thiên giật mình một cái, quất ngựa, vội vàng chạy, thăm trách chính mình ngu dốt. Hắn làm sao có thể nghĩ đến việc Vương gia sẽ vứt bỏ cơ hội bồi Trác thiếu gia?

Thúc ngựa trở lại trong phủ, Ô Dạ Lôi vừa vào cửa liền hỏi: “Trác thiếu gia đâu?” Cái này đã thành câu hỏi mỗi ngày của hắn.

“Trác thiếu gia vừa mới quay về Túc Phong Đường.” Quân gia chạy nhanh lại trả lời, sợ chậm chạp sẽ chọc Vương gia tức giận.

Vừa nghe Trác Như Sơ ngoan ngoãn trở lại trong phòng chờ hắn, tâm tình Ô Dạ Lôi liền tốt — hắn luôn thích hướng trên mặt mình thiếp vàng.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đệ thất chương

Bước vào Túc Phong Đường, quả nhiên thấy Trác Như Sơ ngồi ở trên ghế chờ hắn. Ô Dạ Lôi tiến lên ôm y, khom người nói: “Đêm nay chúng ta không ăn ở trong phủ, đi ra ngoài ăn.”

Đôi mi thanh tú của Trác Như Sơ chau lên, rõ ràng là không nguyện ý. Ô Dạ Lôi ngăn y cự tuyệt nói trước: “Chúng ta đi ra ăn bữa cơm. Từ lâu kia đồ ăn hương vị rất ngon, ta muốn cho người nếm thử.”

Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ ngắt đi. Đình Vương mà cũng nói được những lời “ôn nhu hiền tuệ” như vậy?!

Trác Như Sơ đối với việc ăn uống thật không để ý, y cũng không muốn đi ra ngoài, nhưng Ô Dạ Lôi là loại người gì chứ? Hắn nhõng nhẽo cương quyết cộng thêm lời hay nói hết, Trác Như Sơ vốn rất ít khi cự tuyệt hắn rốt cục cũng phải gật đầu đáp ứng. Bất quá, y ra điều kiện là không thể nháo cho mọi người biết. Trác Như Sơ hiểu rất rõ những việc xấu trước kia của Ô Dạ Lôi, Ô Dạ Lôi tự nhiên lệ mệnh chấp thuận.

Bên này Ô Dạ Lô mang theo Trác Như Sơ xuất phủ, bên kia Đại Thiên đã bao hạ toàn bộ lầu hai của tử lâu. Chương quỳ nhận thức Đại Thiên, biết Vương gia muốn tới nơi này dùng bữa, liền khẩn trương đuổi những khách nhân đang ăn cơm. Đây chính là quy củ của Vương gia.

Bất quá Đại Thiên hồ đồ một lần, không thể hồ đồ lần hai. Hắn biết rõ tính tình Trác thiếu gia nên sao có thể để chương quỳ đem người đuổi hết, đây không phải sẽ chọc cho Trác thiếu gia không vui sao? Ra hiệu cho chương quỳ không cần lộ liễu quá, Đại Thiên liền chờ ở cửa.

Trên đường không ít người đều nhận ra Đại Thiên, người nào có thể đi tuyệt đối một đi không trở lại, đi không được cũng chạy nhanh tìm chỗ trốn, ai cũng sợ đưa tới tai bay vạ gió.

Nhìn bách tính trên đường hành tẩu vội vàng, còn khẩn trương nhìn hắn vài lần, Đại Thiên rất muốn hướng bọn hắn gào lên: “Vương gia đã không phải là Vương gia của trước kia nữa! Các ngươi không cần sợ!” Nhưng là, hắn cũng chỉ có thể ở trong lòng nghĩ nghĩ. Lấy thân phận hiện tại của Vương gia, mọi người sợ một chút vẫn tốt hơn.

Đại Thiên đã nghĩ Vương gia chắc phải xài chút công phu mới có thể tác động Trác thiếu gia, thế nhưng ngoài dự liệu của hắn, chờ không lâu liền chờ thấy Vương gia.

Ô Dạ Lô là Đình Vương tôn quý nhất Văn Xương quốc, xuất môn chắc chắn không thể thiếu chút phô trương. Bất quá, lúc này, hắn phô trương cũng không làm người ta chấn động, chỉ dẫn theo hai gã tùy tùng, nhưng lại không có kỵ mã Hãn Huyết Bảo liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra.

Nhưng Đình Vương chính là Đình Vương, cho dù hắn không phô trương, bách tính kinh thành ai lại không biết hắn? Bách tính nào chưa kịp trốn vừa thấy được Ô Dạ Lô lập tức quỳ xuống nghênh đón, song đi cùng Ô Dạ Lô là Trác Như Sơ che mặt, ánh mắt lại bắt đầu lạnh.

Trong lòng Ô Dạ Lô thật ảo não. Đồ hỗn trướng đui mù này, không nhìn ra hắn hôm nay không muốn phô trương sao? Nhưng người dù sao cũng đã quỳ xuống, Ô Dạ Lô cũng không thể “thường” cho bọn họ rồi, chỉ đành thô thanh nói: “Tất cả đứng lên, không cần đa lễ.”

Cái này... Bách tính kinh thành cảm đều rớt trên đất. Không để ý tới mọi người kinh ngạc, Ô Dạ Lô mang theo Trác Như Sơ rất nhanh đi vào cửa Triều Hoa Lâu. Đại Thiên vội vàng đi lên dẫn ngựa, Trác Như Sơ tự động xuống ngựa, vào tử lâu.

Ô Dạ Lô làm sao còn để ý ngựa dừng hay chưa, vội vàng nhảy xuống cùng đi vào, sợ Trác Như Sơ giận hắn.

Đình Vương vẻ mặt lo lắng lọt vào trong mắt bách tính kinh thành, khiến cho bọn họ nghĩ đến tin đồn xôn xao gần nhất, bây giờ tất cả đều tin, người kia chính là vị bạch thần tiên đã xuất hiện để chế phục Đình Vương tàn bạo. Không ít người đập đầu tại chỗ, cầu mong vị thần tiên đầu bạc này vĩnh viễn không cần về trời.

Đại Thiên tiểu tâm dục dục dẫn Trác Như Sơ lên lầu hai, thỉnh thoảng ngó ngó sắc mặt Trác thiếu gia. Bất quá Trác thiếu gia che mặt, hắn thật sự nhìn không ra, nhưng gặp cái bộ dáng khẩn trương kia của Vương gia, Trác thiếu gia có lẽ mất hứng.

Không dám chậm trễ, sau khi dẫn Trác thiếu gia ngồi xuống, Đại Thiên vội vàng xuống lầu phân phó chương quỳ mang thức ăn lên. Chương quỳ cũng là vạn phần khẩn trương, người tới chính là Đình Vương a, hầu hạ không tốt chắc chắn khó giữ cái mạng nhỏ.

Sau khi an tọa, Trác Như Sơ liền gỡ xuống mạng che mặt. Trên lầu chỉ có Ô Dạ Lô cùng hai gã thủ hạ của hắn, y cũng không kiêng kỵ. Y từ nhỏ đã không thích ở nơi đông người lộ mặt, đây cũng là nguyên nhân vì sao y ít xuống núi.

Ô Dạ Lô ngồi ở bên cạnh Trác Như Sơ, muốn giải thích, lại không biết nói như thế nào. Dù sao đây cũng là chính hắn tự tạo, trong một chốc khó mà thay đổi được.

“Như Sơ, ta.” Ô Dạ Lô há mồm, không biết giải thích thế nào mới tốt.

Trác Như Sơ nhìn sang, hai mắt bình tĩnh nói: “Ngươi trước kia tạo nghiệt, tự ngươi phải tìm cách bù lại. Chuyện vừa rồi, ta có mất hứng, nhưng sẽ không trách ngươi, ta không dễ dàng tức giận như vậy.”

Tâm Ô Dạ Lô buông xuống, lập tức tươi cười đáp: “Tính tình của ta đã khá hơn nhiều, ngay cả mắng chửi người cũng chưa có, không tin ngươi đi hỏi Đại Thiên xem.”

Ô Dạ Lô là người nhất ngôn cửu đỉnh, cũng không cần phải nói dối, Trác Như Sơ hiểu hắn. Gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, y quan sát gian phòng tử lâu này, còn đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ xốc lên màn trúc hứng thú nhìn bên ngoài một lát.

Thấy sắc mặt y bình tĩnh, nghĩ y thích nơi này, Ô Dạ Lô yên tâm mà nở nụ cười, cũng đứng dậy đi tới, đứng ở phía sau Trác Như Sơ nói: “Nếu ngươi thích, sau này chúng ta thường tới.”

Trong ánh mắt Trác Như Sơ hiện lên một đạo quang. Ô Dạ Lô đứng ở phía sau y dĩ nhiên không có nhìn thấy. Buông màn trúc, Trác Như Sơ xoay người thân nhiên nói: “Ta xuống núi chính là vì ngươi, ngươi không cần tốn tâm tư làm ta thích như vậy.”

Lời này nghe vào trong lỗ tai Ô Dạ Lô không cần nói nhiều thật thoải mái, hắn sao có thể không tốn tâm tư vào người này? Hắn hận không thể đem người này nhét vào trong thân thể của mình, cả đời cũng không tách ra.

Bất quá lời buồn nôn như vậy Ô Dạ Lô tuyệt sẽ không nói, hắn cũng không muốn bị Trác Như Sơ điểm huyết đạo, cho nên chỉ nói: “Ta thứ nhất muốn

mang người đi dạo, thứ nhì quả thật muốn ăn vài món ở đây. Ăn cơm no chúng ta liền trở về, ta cũng không thích ở bên ngoài.”

Nghiêng đầu xuyên qua khe hở màn trúc nhìn ngoài cửa sổ, Trác Như Sơ đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Đại Thiên bưng trà lên, Ô Dạ Lôi thực tự giác chăm cho Trác Như Sơ một chén. Trong thâm tâm, hẳn không thích người bên ngoài cùng Trác Như Sơ thân cận quá, chẳng để tâm bên ngoài là thân tín của hắn.

Trong tủ lâu toàn bộ im ắng, nguyên bản mọi người còn ở dưới lầu ăn cơm vừa nhìn thấy Đình Vương đến, đều buông bát đĩa tính tiền chạy trốn.

Ô Dạ Lôi ngoài miệng nói sẽ không phô trương như trước kia, nhưng trong tâm lại cảm thấy hết sức vừa lòng sự “tự giác” của những người này. Hẳn thật vất vả mới có thể cùng Như Sơ đi ra ăn bữa cơm, phiền chán nhất hiển nhiên là đám tạp nhân hạ đẳng này. Chung quanh thanh tĩnh, tâm tình Ô Dạ Lôi thật tốt, một bên cùng Trác Như Sơ nói chuyện, một bên kêu Trác Như Sơ ăn này ăn kia.

Trong gian phòng chỉ nghe Ô Dạ Lôi một người nói không ngừng, Trác Như Sơ vẫn ít nói như thường, ngẫu nhiên thời điểm cần trả lời y cũng sẽ đáp lại một câu. Ô Dạ Lôi gấp đồ ăn cho y, y cũng không có cự tuyệt, đều ăn toàn bộ, khiến Ô Dạ Lôi hết sức vừa lòng.

Tuy rằng đã đánh mất trí nhớ mười năm, nhưng mấy ngày cùng Trác Như Sơ ở chung, Ô Dạ Lôi cũng biết y đối chính bản thân không quan tâm cỡ nào. Ăn, chỉ cần no; mặc, chỉ cần ấm; ngủ, chỉ cần có chỗ nằm là được. Vì để cho sắc mặt Trác Như Sơ có thể hồng nhuận chút, Ô Dạ Lôi đã tốn rất nhiều tâm tư.

Món chính lên một lượt xong, Ô Dạ Lôi vội vàng hỏi: “Như Sơ, món ăn ở đây hương vị như thế nào?”

“Ăn.” Trác Như Sơ ăn không nhanh không chậm, cũng nhìn không ra y đặc biệt thích món nào.

Nhưng đối Ô Dạ Lôi như vậy cũng là khen ngợi, hắn tự cảm thấy đi ra một chuyến này đáng giá.

“Như Sơ, sau này lại đi ra ngoài ăn được không?” Thật ra hắn là muốn mang người này đi ra hít thở không khí, cũng gián tiếp nói cho những người khác, Trác Như Sơ là của Ô Dạ Lôi, đừng nghĩ đánh chủ ý của hắn.

Trác Như Sơ nuốt xuống miệng đồ ăn, thân nhiên nói: “Đồ ăn trong phủ không tồi, không cần thiết đi ra lãng phí bạc.”

Ô Dạ Lôi sùng sốt, sau đó nở nụ cười: “Ngồi buồn chán trong phủ cũng không được a, đi ra ngoài một chút cũng tốt.” Như Sơ thế nhưng vì hắn suy nghĩ như vậy!

Trác Như Sơ quay đầu lại nhìn, nói: “Ta không buồn, trong phủ của ngươi có sơn có thủy, so với bên ngoài không kém.”

Nếu không phải Trác Như Sơ không thích, Ô Dạ Lôi tuyệt đối sẽ ôm y hôn ngay tại chỗ, Như Sơ chỉ sợ là “phu nhân” để nuôi nhốt trên đời đi.

“Được được, ngươi nói cái gì cũng đúng hết.” Giữa ban ngày ban mặt, Ô Dạ Lôi lại phát tình.

Xem Vương gia cười đến toe toét, Đại Thiên chớp chớp mắt, cúi đầu che giấu tâm tình của mình.

Hắn đã bảy năm chưa từng thấy Vương gia cười như vậy, nhưng từ sau khi Trác thiếu gia đến đây, Vương gia không chỉ có cười càng ngày càng nhiều, tính tình cơ hồ trở lại giống như trước, không còn dễ giận. Hẳn chẳng sợ Vương gia vĩnh viễn cũng không nhớ lại, chỉ cần có Trác thiếu gia ở bên cạnh, Vương gia cũng sẽ không thay đổi.

Lúc này, chuông quây bùng lên một nồi nước, tất cung tất kính, thậm chí mang chút run run đem nồi đun nước để xuống, khom người nói: “Vương gia, đồ ăn đem lên hết rồi, ngài còn muốn ăn cái gì chỉ cần phân phó tiểu nhân.”

“Ngươi đi xuống đi, có việc bốn vương sẽ phân phó ngươi.”

“Dạ” Chuông quây cúi người vội vàng chạy ra.

Mức cho Trác Như Sơ một chén canh, sắc mặt Ô Dạ Lôi lập tức trở nên ôn hòa: “Như Sơ, ném thử canh Bát Trân Long Phụng. Canh này bổ thân, đối với ngươi luyện công có lợi.”

Chỉ cần đối luyện công có lợi, Trác Như Sơ từ trước đến nay đều không từ chối, đây cũng là thủ đoạn Ô Dạ Lôi thường dùng. Quả nhiên, Trác Như Sơ không có cự tuyệt, tiếp nhận chén canh liền uống một hơi. Ô Dạ Lôi đã muốn ăn no, nói đúng hơn là hắn chỉ lo chiếu cố Trác Như Sơ, tâm tư căn bản không có để trên đồ ăn.

Sau khi Trác Như Sơ uống xong, Ô Dạ Lôi lập tức mức thêm một chén nữa cho y. Vừa muốn bưng qua, Trác Như Sơ đột nhiên một phen đẩy ra chén canh, đem Ô Dạ Lôi đụng ngã trên mặt đất. Cơ hồ là đồng thời, một mũi tên phá cửa sổ mà vào, thẳng tắp cắm ở trên ghế Ô Dạ Lôi vừa ngồi.

Đại Thiên phản ứng lại trước tiên, đối hai người khác kêu: “Bảo hộ Vương gia cùng thiếu gia!” Nói xong, hắn rút kiếm liền xông ra.

Một người ngăn cản hắn, là Trác Như Sơ. Kiếm đã che ở trước người Ô Dạ Lôi, y bình tĩnh nói: “Đối phương có hai mươi người, ngươi không cần ra ngoài chịu chết.”

“Đại Thiên, ngươi nghĩ biện pháp lên ra, hồi phủ điều binh.” Ô Dạ Lôi lấy ra khăn lau nước canh trên y phục, sắc mặt âm trầm.

Đám người không biết sống chết, dám quấy rầy hấn cùng Như Sở dùng bữa!

Trên đường phố truyền đến tiếng kêu sợ hãi, hơn mười mũi tên phá tan màn trúc, bắn vào. Ngay sau đó, rất nhiều bóng người từ trong phòng đối diện nhảy ra, không nhiều không ít, vừa đứng hai mươi người.

Trác Như Sở che Ô Dạ Lô lui về phía sau vài bước, quét ra một tên, lại ngăn Đại Thiên rất nhanh nói: “Không cần đi ra ngoài!”

Đại Thiên che ở bên người Vương gia, vẻ mặt lo lắng cùng khó xử. Ô Dạ Lô nghiêng người liếc nhìn sắc mặt Trác Như Sở, rút ra kiếm của hấn nói: “Thiếu gia không cho người đi ra ngoài, vậy người ngoan ngoãn đợi đi.”

Nghĩ đến công phu của thiếu gia, Đại Thiên đang bồi rồi bình tâm lại không ít.

Dưới lầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết của chuông quỳ, bọn thích khách từ cầu thang cùng cửa sổ vọt tiến vào. Không cho những người này cơ hội ra tay trước, kiếm trong tay Trác Như Sở đã động.

Thân ảnh màu trắng ở giữa đám thích khách thành thạo nhảy thoát. Nguyên bản Đại Thiên cùng hai gã thị tòng còn muốn tiến lên hỗ trợ căn bản tìm không được cơ hội ra tay. Quanh người Trác Như Sở như có một bức tường vô hình, đem bốn người Ô Dạ Lô bọn họ che ở sau lưng.

Vừa thấy thân thủ của bọn thích khách liền biết là người giang hồ, quần áo cũng là đủ loại kiểu dáng. Đừng nói là ám sát Ô Dạ Lô, bọn họ ngay cả thân mình Trác Như Sở cũng chưa thể tới gần.

Ở bên trong đao quang kiếm ảnh, bọn thích khách có tên cổ tay bị thương, có tên binh khí bị đánh bay, có tên bị điểm huyết đạo ngòi dính ở trên mặt đất. Tuy không ai bị giết chết, nhưng số thích khách có thể nhúc nhích càng ngày càng ít, thẳng đến khi trên cổ tên cuối cùng đặt một thanh kiếm lạnh như băng.

Bọn thích khách trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trác Như Sở, không thể tin được bọn họ nhanh như vậy đã thất thủ.

Mũi kiếm lấy tốc độ mắt người không thể thấy rõ điểm huyết đối phương. Trác Như Sở thu hồi kiếm, thản nhiên nói: “Các người mau đi đi, về sau không cần đến nữa.”

“Người là ai?” Người cầm đầu, cũng là người vừa mới bị điểm huyết run giọng hỏi, chưa thể tin bọn họ hôm nay có thể bình an rời đi.

Trác Như Sở nửa bước chưa rời đứng trước người Ô Dạ Lô, thản nhiên mở miệng: “Ăn oán giữa các người cùng Ô Dạ Lô từ nay về sau xóa bỏ đi. Hấn sẽ không làm chuyện ngang tàng nữa, các người không cần lại đến giết hấn.”

“Người là ai?” Người nọ không chịu tha.

Người phía sau ôm vai Trác Như Sở, tàn bạo nói: “Các người nếu còn không biến, đừng trách bốn vương không khách khí!”

Bọn thích khách ai lại không rõ ràng thủ đoạn của Đình Vương, chúng nhìn Trác Như Sở một cái, liền dất dúi nhau ly khai. Đây là lần duy nhất có thích khách từ trên tay Ô Dạ Lô còn sống rời đi. Ô Dạ Lô cũng nói được làm được, không có âm thầm báo Đại Thiên trừ khử những người đó, tâm tư hiện tại của hấn không ở trên người đám thích khách đó.

Kiểm vào vỏ, Trác Như Sở đối Ô Dạ Lô sắc mặt không tốt nói: “Trở về thôi.”

Từ trên người Trác Như Sở tìm khăn che mặt đeo vào cho y, Ô Dạ Lô ôm y đi xuống lầu. Hai người không có tách ra cưỡi ngựa, Ô Dạ Lô cường ngạnh đem Trác Như Sở mang lên ngựa của mình, hai người cùng nhau cưỡi một con hồi phủ.

Trận chiến vừa rồi kia, thanh danh Trác Như Sở lan truyền lớn, ai cũng biết vị nam tử Đình Vương Ô Dạ Lô gần nhất sủng ái không chỉ có bộ dáng vô cùng tốt, võ công cũng là thiên hạ hiếm có. Sau khi Ô Dạ Lô cùng Trác Như Sở trở lại Vương Phủ, tin tức này ngay cả hoàng thượng Ô Mặc Cát cũng biết.

Hồi phủ, quản gia liền tiến lên bẩm báo: “Vương gia, Tiểu Thiên đã trở lại.” Hấn còn chưa biết tin tức Vương gia gặp chuyện, thấy Vương gia thần sắc không đúng, không khỏi bắt đầu cẩn thận.

Vừa nghe Tiểu Thiên đã trở lại, sắc mặt Ô Dạ Lô hơi biến. Hấn ôm chặt Trác Như Sở, sau đó buông y ra nói: “Ta đi gặp Tiểu Thiên, người muốn đi Tùy Tiên tri phao hay không? Đi tẩy những mùi bẩn kia trên người đi.”

“Ta quay về Túc Phong Đường.” Cũng không nói có đi hay không, Trác Như Sở rời đi trước.

“Bảo Tiểu Thiên đến Mãn An Đường đi.” Trác Như Sở vừa đi, quanh thân Ô Dạ Lô liền toát ra tàn khí bạo ngược. Quản gia nhìn thấy trong lòng run sợ, vội vàng tự mình đi kêu Tiểu Thiên.

Đi theo Vương gia vào Mãn An Đường, Đại Thiên nói: “Vương gia, thuộc hạ đã sai người âm thầm đuổi kịp nhóm thích khách này.”

Ô Dạ Lô lạnh nhạt nói: “Một tên cũng không được lưu.”

Đại Thiên sùng sốt: “Trắc thiếu gia bên kia.”

Ồ Dạ Lôi quay đầu liếc Đại Thiên một cái. Đại Thiên run run vội vàng nói: “Thuộc hạ hiểu.”

“Lộ ra nửa điểm phong thanh để thiếu gia biết, bốn vương liền lột da của ngươi!”

Ồ Dạ Lôi bước đến chỗ ghế dựa ngồi xuống. Lúc này, Tiểu Thiên bước vào: “Vương gia, thuộc hạ đã trở lại.”

Tiểu Thiên tiến vào tùy tay đóng cửa lại, rất nhanh đi đến trước mặt Vương gia, trong ngực lấy ra một phong thư đưa tới: “Vương gia, Tả môn chủ gửi cho ngài.”

Ồ Dạ Lôi một phen đoạt lấy, trong lòng không yên lấy thư ra. Thư rất dày, hắn nhìn xem thực cẩn thận, càng xem mày càng nhíu. Đại Thiên kéo Tiểu Thiên, hai người lặng lẽ thối lui.

Phong thư này,Ồ Dạ Lôi nhìn hồi lâu. Nhìn xong thư, tay hắn rõ ràng run run, hô hấp cũng trầm trọng vài phần. Nắm chặt thư,Ồ Dạ Lôi một tay chống ở bên cạnh bàn che mắt, chỉ thấy lồng ngực của hắn kịch liệt phập phồng, tựa hồ ở đè nén cái gì đó.

Đại Thiên nghĩ muốn tiến lên hỏi Vương gia bị làm sao, Tiểu Thiên liền ngăn lại. Tiểu Thiên chỉ chỉ ngoài cửa, hai người khề rồi đi.

“Đại Thiên.”

“A, Vương gia.”

Vừa đi đến cửa Đại Thiên vội vàng xoay người, chợt nghe Vương gia nói: “Những người đó phé đi vô công là được, không cần lấy mạng của bọn chúng.” Thanh âm ách đến lợi hại.

“Thuộc hạ hiểu.” Không cần hỏi, cũng biết là lá thư này làm Vương gia đổi lại chủ ý.

Cúi đầu không nhìn hai người,Ồ Dạ Lôi lại nói: “Đi ra ngoài đi, bốn vương muốn yên tĩnh một chút.”

“Dạ” Đại Thiên cùng Tiểu Thiên mở cửa rồi đi.

Đem thư đặt lên bàn, hai tayỒ Dạ Lôi che mặt, bả vai run rẩy, không ngừng ở trong lòng kêu: Như Sợ. Như Sợ.

Hắn rốt cuộc biết Như Sợ tại sao lại có một đầu bạc, rốt cuộc biết Như Sợ vì sao bảy năm cũng chưa từng tới gặp hắn.

Trong óc vẫn là trống rỗng, phản trí nhớ mười năm trước cùng Như Sợ đã bị hắn quên mất sạch sẽ.

Là hắn sai, là bởi vì hắn vô năng mới gặp phải kẻ gian, làm cho Như Sợ mất đi một thân công lực, suýt nữa bởi vì hắn mà chết.

Như Sợ a, vì sao ngươi một câu cũng không nhắc cho ta biết? Ngươi hối hận sao? Hối hận vì ta mà một đầu tóc đen thành tóc bạc, một thân nội công rốt cuộc bị phé đi...?

Ồ Dạ Lôi ở trong lòng lắc đầu. Không, cho dù hắn quên mười năm kia, mười năm kia cũng ở trong lòng của hắn. Như Sợ của hắn tuyệt đối sẽ không hối hận. Dù vì hắn mà chết, người nọ cũng sẽ không sinh ra một tia ý niệm hối hận trong đầu, đây chính là Như Sợ của hắn, của hắn... Như Sợ.

Một mình ở trong Mãn An Đường trầm tư hồi lâu,Ồ Dạ Lôi đốt đi lá thư, bước tới mở cửa. Đại Thiên cùng Tiểu Thiên canh giữ ở cửa quay người vừa thấy, chỉ thấy Vương gia sắc mặt vẫn như bình thường, nhưng trong ánh mắt đã có tơ máu.

“Bốn vương ngày mai không thượng triều.”

“Dạ” Hai người không có hỏi nhiều. Đại Thiên đi truyền lời, Tiểu Thiên lưu lại hầu hạ.

Không có nói gì nữa,Ồ Dạ Lôi khóa cửa, hướng Sơ Phong Viện đi đến. Tiểu Thiên tiểu tâm dục dục đi theo phía sau Vương gia, hắn cảm giác được tâm tình Vương gia thật không tốt.

Đang đến Sơ Phong Viện, người phía trước đột nhiên ngừng lại. Tiểu Thiên đang nghĩ ngợi suýt nữa đụng vào, hắn âm thầm thề lời, đường thẳng nguy hiểm thật. Lúc này, người phía trước lên tiếng: “Tiến cung.”

A? Lúc này sao?

Tiểu Thiên vừa định hỏi cẩn thận, chỉ thấy Vương gia xoay người qua, hắn vội vàng nói: “Dạ! Thuộc hạ liền đi phân phó.” Không dám hỏi nhiều Vương gia trở như vậy tiến cung làm cái gì, Tiểu Thiên rất nhanh rồi đi.

Cửa cung đã muốn đóng chặt, nhưng bởi vì Đình Vương đến lại mở ra. Hoàng thượngỒ Mặc Cát đang ở trong tẩm cung cùng mỹ nhân tán tỉnh, nghe được thủ hạ bẩm báo Đình Vương tiến cung, hắn lập tức đẩy mỹ nhân trong lòng ra cuống quýt xuống giường, hỏi thẳng: “Đình Vương chính là tới tìm trẫm?”

Thái giám bấm báo nhanh chóng mang giày cho hoàng thượng, trả lời: “Đình Vương giống như đi tắm cung của Thái Hậu.”

“Cái gì mà giống như! Trẫm muốn tin tức xác thực!” Đối Ỗ Mặc Cát mà nói, hoàng đệ này giữ ban đêm tiến cung thường thường đều là kèm theo tình phong huyết vũ, hẳn có thể không sợ sao.

“Nô tài đi ngay!” Bỏ lại một chiếc giày khác của hoàng thượng, thái giám chạy đi.

Ỗ trong tắm cung lo lắng đợi nửa ngày, Ỗ Mặc Cát rốt cục chờ được tên thái giám kia trở về.

Thái giám một đường chạy về thờ hồng học nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng, Đình Vương quả nhiên là đi tắm cung của Thái Hậu.”

Tâm treo lên của Ỗ Mặc Cát thoáng đi xuống một chút, do dự hỏi: “Trẫm muốn đi qua một chuyến được hay không?”

Thái giám kia nghĩ nghĩ nói: “Có lẽ là Thái Hậu triệu Đình Vương tiến cung, hoàng thượng tùy tiện đi đến sợ là không ổn.”

“Nga, vậy... Vậy trẫm sẽ không đi.” Ỗ Mặc Cát chậm rãi ngồi xuống, trong lòng nhin không được nói thầm: Thái Hậu trẻ như vậy tìm Đình Vương tiến cung vì chuyện gì a?

Nghĩ đến hai người kia có việc gạt hẩn, Ỗ Mặc Cát không khỏi hoảng hốt vạn phần.

“Mẫu hậu, là ai hạ độc ta?!”

Vừa tiến vào phòng liền lệnh mọi người lui ra, Ỗ Dạ Lôi trực tiếp hỏi, sắc mặt âm trầm. Linh Thái Hậu đang chuẩn bị nghỉ ngơi không nghĩ tới nhi tử vội vã tiến cung vì cái gì lại là vì chuyện này, lập tức liền sững sốt.

“Mẫu hậu, là ai hạ độc ta? Có phải Ỗ Bất Do không?” Vài bước đi đến trước mặt mẫu hậu, Ỗ Dạ Lôi lại hỏi.

Nhìn khuôn mặt âm tình bất định của nhi tử, trên mặt Linh Thái Hậu bình tĩnh, nhưng trong tâm lại là kinh đảo hải lăng, đoán không ra nhi tử cách nhiều năm sau vì sao đột nhiên lại tới hỏi nàng, lại hỏi vào lúc này.

Ỗ Dạ Lôi bước đến từng bước: “Mẫu hậu, người nhất định biết. Mau nói cho ta, là ai?”

Linh Thái Hậu thối lui đến Phượng tọa ngồi xuống, thoáng quay mặt, tránh đi ánh nhìn của nhi tử, mở miệng:

“Mẫu hậu không phải đã sớm nói cho ngươi rồi sao? Năm đó ngươi trên đường hồi Tê Phong Môn bị kẻ xấu bắt đi, là sư phụ ngươi đem ngươi tìm trở về, sau khi hẩn tìm được ngươi thì những người kia không còn ở đó. Ngươi trúng độc, sư phụ ngươi cũng không còn tâm trí đi thăm dò là ai gây nên. Sau đó độc của ngươi.”

“Mẫu hậu!” Ngăn lại lời mẫu hậu đang nói, Ỗ Dạ Lôi lại tiến lên từng bước, “Ngươi chẳng lẽ còn muốn gạt ta sao? Là Như Sơ tìm được ta, căn bản không phải là Tả Bách Chu!”

Linh Thái Hậu sắc mặt kinh hãi, lại rất nhanh khôi phục bình thường.

Ỗ Dạ Lôi khắc chế lửa giận nói: “Mẫu hậu, ta không trách ngươi giấu diếm chuyện của Như Sơ, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, người hạ độc ta có phải Ỗ Bất Do hay không?!”

Linh Thái Hậu không đáp, chỉ biết nhìn nhi tử về mặt giận dữ. Hơn nửa ngày sau, nàng hít một hơi thật dài, mới mở miệng: “Ngươi đã đi tìm sư phụ ngươi?”

“Đúng! Hẩn đã nói cho ta biết hết.” Ỗ Dạ Lôi nắm chặt hai đấm.

Linh Thái Hậu rũ mắt, nàng kỳ thật sớm nên nghĩ đến sư huynh nhất định sẽ nói cho nhi tử sự kiện kia. Không có buồn bã, Linh Thái Hậu lúc này hơn phân nửa xem như là nhận mệnh.

Tại thời điểm nàng đưa mắt lên nhìn, thần sắc của nàng dị thường bình tĩnh. Giơ tay lên, nhu mi tâm nhú chặt của nhi tử, Linh Thái Hậu cúi đầu nói: “Mẫu hậu không phải cố ý muốn gạt ngươi. Nói thật, là ai hạ độc ngươi mẫu hậu cũng chỉ có thể đoán, chuyện ngày đó chỉ có Như Sơ biết.”

Ỗ Dạ Lôi sững sốt.

“Lúc ngươi ở trên đường hồi Tê Phong Môn bị người cướp đi, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên liều chết chạy về Tê Phong Môn báo tin, khi đó bọn họ trở lại kinh thành báo cho mẫu hậu dĩ nhiên không kịp. Sư phụ ngươi phải đợi sư huynh của ngươi vội tới truyền tin cho mẫu hậu, hẩn và nhị sư huynh còn có Như Sơ phân công nhau đi tìm ngươi. Ba ngày sau, Như Sơ mang ngươi về, giải độc cho ngươi. Sau đó mẫu hậu đón ngươi hồi cung, không còn gặp qua y.

Ngồi ở bên trong xe ngựa, Ỗ Dạ Lôi sắc mặt âm trầm, trong tay nắm lấy đồ vật mẫu thân đưa cho hẩn. Đó là một khối thiết bài.

Ỗ Dạ Lôi cũng có, trên thiết bài của hẩn có khắc một chữ “Đình”, đại biểu cho thân phận Đình Vương, mà trên khối thiết bài này có khắc một chữ là “Giản”, đây là tín vật đại điều thân phận Giản Vương của Ỗ Bất Do.

Bảy năm trước, Ô Bất Do xuất kinh ban sai*, kết quả vẫn chưa trở về.

* Ý chỉ trưng thu tài vật, thu thập phu dịch thời xưa

Không ai biết hắn đi đâu, có người nói Ô Bất Do bị sơn tặc giết chết; có người nói Ô Bất Do bị hoàng hậu trừ khử; còn có người nói Ô Bất Do nhiễm bệnh nặng đã chết. Muốn nói cái gì đều có cái đó.

Vài vị quan viên còn có thù hạp đi theo Ô Bất Do xuất kinh cũng toàn bộ biệt vô âm tín, chân tướng lại không người biết được.

Khi đó tiên hoàng bệnh nặng, không lâu sau tiên hoàng băng hà, tân hoàng đăng cơ. Ô Mặc Cát đổi vị huynh đệ kia cũng không mấy hảo cảm, chỉ phái người tìm tìm cho có, sau cũng không giải quyết được gì.

Cũng có người đoán chuyện Ô Bất Do mất tích cùng Ô Dạ Lôi trùng độc có liên quan đến nhau, nhưng phần lớn lại đoán rằng hai người bị những hoàng tử khác làm hại.

Tiên hoàng có rất đông hoàng tử, Ô Dạ Lôi mới sinh ra đã được phong làm Đình Vương, bởi thế từ nhỏ bên người hắn liền nguy cơ tứ phía, không phải bị hạ độc thì chính là bị ám sát. Cũng chính vì vậy, Linh Thái Hậu mới phải đem hắn đưa đến Tê Phong Môn tránh họa.

Hoàng gia thị phi nhiều, Ô Bất Do mất tích liền được xem như mấy hoàng tử chết không có lý do ở trong phủ đệ của mình, mọi việc qua đi liền chìm vào quên lãng không có người hỏi đến.

Đem khối thiết bài kia bỏ vào trong ống tay áo, Ô Dạ Lôi nị mắt áp chế thị huyết dưới đáy lòng. Ô Bất Do sợ là đã bị Như Sơ giết. Hắn thật giận bản thân đều đã quên lúc ấy đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Vết roi dũa thương trên người Như Sơ là như thế nào mà có? Là bởi vì hắn sao? Như Sơ vô công lợi hại như vậy, ai có thể dũa thương y? Việc này ngay cả Tả Bách Chu cũng không biết, hết thảy đều chỉ có thể đoán.

Xoa lấy thái dương đau nhức, trong lòng Ô Dạ Lôi giống như bị tảng đá đè nặng, hắn vô cùng rầu rĩ.

Như Sơ ngoài việc vì giải độc cho hắn mất đi một thân công lực, có còn vì hắn gặp phải chuyện gì nữa không? Trái tim đột nhiên nín chặt, Ô Dạ Lôi há mồm thở dốc, hắn là bị làm sao vậy? Vì sao vừa muốn hồi tưởng, tim của hắn lại đau như vậy?

“Vương gia, đến nơi rồi.”

Xe ngừng. Ô Dạ Lôi không có xuống xe, Tiểu Thiên lại lên tiếng: “Vương gia, đến rồi.”

Bên trong xe truyền ra một thanh âm cực độ khàn khàn: “Bốn vương muốn ngồi lại một chút.”

Đại Thiên cùng Tiểu Thiên đối bọn thị vệ ra hiệu, im lặng đứng ở hai bên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đệ bát chương

Trước cửa Đình Vương phủ, xe ngựa của Ô Dạ Lôi kỳ quái đậu ở chỗ này, thị vệ của hắn phân tán ra bảo vệ an toàn cho hắn. Một đạo bóng dáng màu trắng xa xa đứng ở trên cây, cành lá dày đặc che lấp y, căn bản không có người phát hiện y đứng ở nơi đó. Cho dù y vừa rồi theo nóc nhà nhảy đến trên ngọn cây, động tác cũng thực nhẹ nhàng giống như một con chim.

Đứng ở nơi đó đợi đã lâu, thẳng đến người trên xe ngựa đi xuống, tiến vào Đình Vương phủ, người nọ mới lặng yên rời đi.

Sắc mặt bình tĩnh bước đi đến cửa Túc Phong Đường, Ô Dạ Lôi hỏi: “Trác thiếu gia đâu? Ngủ chưa?”

Chân trước vừa muốn bước đi vào, hắn chợt nghe thị vệ trả lời: “Trác thiếu gia ban nãy có đi ra ngoài, vừa mới trở về.”

Ô Dạ Lôi nhú lông mày, người nọ đi ra ngoài? Vượt qua cửa, hắn thẳng đến phòng ngủ, vừa vòng qua bình phong, hắn liền sững sốt, Trác Như Sơ đang thay quần áo.

“Thị vệ nói người mới đi ra ngoài, người đã đi đâu?” Ô Dạ Lôi đi lên trước, giúp Trác Như Sơ cởi áo ngoài.

“Hóng gió.”

Buồn phiền đè nén trong lòng của Ô Dạ Lôi giảm đi, hắn từ phía sau ôm lấy thắt lưng Trác Như Sơ, nói: “Kinh thành tất nhiên nóng bức không thể so với

trên núi, đã úy khuất người. Ta kêu bọn họ lấy băng đem vào.”

“Không cần.” Không nhận thấy trong lời nói của Ô Dạ Lôi có biến hóa, hay đúng hơn Trác Như Sơ ở trên phương diện này căn bản không cần thận như vậy, y đẩy ra tay Ô Dạ Lôi, ngồi xuống ở bên giường, cời giày.

“Muốn đi Túy Tiên Trì phao phao không?” Ô Dạ Lôi ngồi xuống bên người Trác Như Sơ, lại ôm y.

“Không được, muộn rồi, đi ngủ đi. Rửa chân rửa mặt là được.” Thay giày mềm, Trác Như Sơ lại đẩy ra tay Ô Dạ Lôi, đứng dậy đi đến bên chậu nước chuẩn bị rửa mặt.

Hai tay chống ở sau người, Ô Dạ Lôi nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Trác Như Sơ. Nhìn một chút, mũi hắn có điểm hồ hấp không thông. Không muốn luống cuống, hắn đơn giản nằm xuống, một bộ không nghĩ không động. Trác Như Sơ rất nhanh rửa mặt xong, quay đầu liền thấy Ô Dạ Lôi nằm ở trên giường ngán người.

Y vắt khăn vải đi vào bên giường, đưa ra: “Lau mặt.”

Ô Dạ Lôi một tay tiếp nhận, động tác thật chậm đem khăn vải che ở trên mặt, Trác Như Sơ quay trở lại rót chén nước cho Ô Dạ Lôi, đưa hắn súc miệng.

Trở lại bên giường, Trác Như Sơ mi tâm nhú nhú, y đá đá Ô Dạ Lôi: “Lau mặt, súc miệng, rồi tự mình đi rửa chân.”

Ô Dạ Lôi làm cho có động tác, loạn xạ xoa xoa mặt. Hắn ngồi xuống, tiếp nhận chén trúc, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh bồn rửa mặt. Quay đầu, nhìn thấy Trác Như Sơ đang trải giường chiếu, hồ hấp Ô Dạ Lôi lại trầm trọng vài phần. Hắn rất nhanh súc miệng, sau đó bắt đầu lần đầu tiên trong phần kí ức mà bản thân còn nhớ được tự mình rửa chân.

Lên giường, ôm Trác Như Sơ đang đưa lưng về phía mình, Ô Dạ Lôi khẽ hôn cổ y, cánh tay khoác bên hông Trác Như Sơ cũng không thành thành thật thật thò vào bên trong y phục của y. Để lại tay Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ hướng phía trước xê sang, tránh đi đôi môi làm y run rẩy.

“Mau ngủ.”

“Sáng mai ta không thượng triều.”

Trực tiếp ngâm vành tai của Trác Như Sơ, Ô Dạ Lôi không cho y cơ hội cự tuyệt.

Cánh tay đè hắn dần dần buông ra, Ô Dạ Lôi hạnh phúc nghe được thanh âm động tĩnh của Trác Như Sơ. Hắn hiện tại, thực sự cần cảm nhận người này tồn tại, cảm nhận người này ở trong lòng hắn, ở trên giường của hắn, cảm nhận người nọ là thuộc về hắn.

Đêm nay, trong Túc Phong Đường thẳng đến trời tảng sáng mới yên tĩnh lại. Khi dương quang xuyên qua cửa sổ chiếu vào tấm màn che trong giường gỗ lim lớn, tóc bạc cùng tóc đen quấn cùng một chỗ.

Một đêm kia, thẳng đến nhiều năm sau Ô Dạ Lôi còn luôn thường thường lấy ra nhớ lại một phen.

Cùng Trác Như Sơ tình sự rơi vào cảnh đẹp, tính tình Ô Dạ Lôi cũng đã xảy ra biến hóa rõ ràng. Cho dù không thượng triều, hắn cũng ở trong thư phòng xử lý triều vụ. Mục đích của hắn rất đơn giản, vì Trác Như Sơ, hắn muốn thống cái tiền phi*, làm một Vương gia tốt để dân chúng kính ngưỡng.

*Hoàn toàn sửa lại sai lầm trước kia.

Hôm nay, sau khi hạ triều trở về, Ô Dạ Lôi bởi Trác Như Sơ uống hai ly trà sau đó liền đi thư phòng Nghi Hợp Trai. Trác Như Sơ cũng không vào thư phòng Ô Dạ Lôi, đối với việc triều đình đại sự cũng không cảm thấy hứng thú, nên thời điểm Ô Dạ Lôi làm việc y liền luyện kiếm ở Kiếm Hiên.

Cước bộ vội vàng đi tới trước cửa Nghi Hợp Trai, Đại Thiên gõ cửa.

“Tiến vào.”

Đại Thiên vội vàng đẩy cửa đi vào, Ô Dạ Lôi ngẩng đầu lên nhìn đến thần sắc của hắn, buông bút xuống. Đi đến bên người Vương gia, Đại Thiên ghé vào tai hắn nói: “Vương gia, những người đó đã chết.”

“Người nào?”

“Chính là hai mươi người giang hồ tháng trước ám sát Vương gia, Vương gia đã sai thuộc hạ phê đi võ công của bọn họ.”

Trong mắt Ô Dạ Lôi hiện lên hàn quang: “Là ai làm?”

“Vẫn chưa rõ. Người của chúng ta vừa mới truyền tin, những người đó bị giết, thi thể đặt ngay ngoài Kinh Giao. Người của chúng ta vốn chỉ muốn phê đi võ công của bọn hắn, kết quả tha cho bọn hắn chạy thoát, nào biết bọn họ thế nhưng lại chết ở ngoài kinh.”

Ô Dạ Lôi việc thứ nhất nghĩ đến chính là: “Không được để thiếu gia nghe được một chút gì!”

“Thuộc hạ đã lên sai người đem thi thể bọn họ lấy đi.”

Sắc mặt Ô Dạ Lô âm lãnh, ai dám ở dưới mí mắt hắn giết người? Cứ nhiên lại giết người ám sát hắn!

Đại Thiên giọng điệu bất an nói: “Vương gia, hình dáng những người đó chết đi. . . .”

“Chắc là giống như bốn vương thường làm đi.” Ô Dạ Lô lạnh lùng cười, “Những người này không biết đối biện pháp sao, loại thủ đoạn vu oan giá họa này quả thực không hề có chút mới mẻ.”

“Đối phương rõ ràng nhắm vào Vương gia mà đến, cũng có thể là muốn giết người diệt khẩu.”

“Giết người diệt khẩu không cần đem thi thể để tại Kinh Giao, cũng không cần làm ra bộ dáng giống như bị bốn vương giết chết.”

Ô Dạ Lô gõ gõ mặt bàn, lạnh nhạt nói: “Có người thấy bốn vương gần nhất tính tình ôn hòa, liền ăn tim gấu mặt báo.”

“Vương gia, vạn nhất Trác thiếu gia biết. . . .” Đại Thiên lo lắng nhất là cái này.

Ô Dạ Lô nhún mày, nếu người nọ nghĩ là hắn làm, nhất định sẽ không tha thứ cho hắn, này sẽ thật chết tiệt! Đừng để cho hắn tìm ra kẻ đứng sau chuyện này!

“Đi Binh bộ thượng thư, gọi thống lĩnh cấm vệ quân cho bốn vương.”

“Dạ!”

Đại Thiên đi rồi, Ô Dạ Lô cũng không có tâm tư xử lý triều vụ.

Đối phương lúc này không chỉ là hãm hại hắn đơn giản như vậy, ở Văn Xương quốc người nào không biết hắn tâm ngoan thủ lạt? Hiện tại bất quá là hơn hai mươi mạng người mà thôi, không cần tốn nhiều tâm tư như vậy đi? Nghĩ tới nghĩ lui, Ô Dạ Lô nghĩ đến một khả năng, không khỏi bội phục tâm cơ của đối phương.

Mấy tháng này, kinh thành đều truyền khắp nơi nam tử Ô Dạ Lô sủng ái là sư huynh của hắn. Vị sư huynh này của hắn tâm địa thiện lương, cũng vì vậy Ô Dạ Lô vì y liên thu liễm tính tình, không hề động một chút là giết người.

Hiện tại Ô Dạ Lô tàn sát hai mươi người, còn để tại Kinh Giao, nếu bị sư huynh của hắn biết. . . . Phải biết rằng, vị sư huynh này của hắn chính là võ công cao cường, bộ dáng càng là dưới trời ít có.

Là ai mới được chứ? Trong đầu Ô Dạ Lô hiện ra rất nhiều người, địch nhân của hắn nhiều lắm, ai cũng có thể. Chính là ở Đình Vương phủ, khó có thám tử của người khác.

“Tiểu Thiên.”

“Có thuộc hạ.”

“Đem nữ nhân tứ viện toàn bộ xuất phủ, người tiến vào Sơ Phong Viện phải kiểm tra nghiêm ngặt, trong phủ không được tuyên nô bộc mới. mấy nô tài hầu hạ bốn vương đem phái đến hậu viện đi, sau này bên người bốn vương chỉ chứa người cùng Đại Thiên. Trong phủ ai dám hỏi đến thiếu gia, cắt lưỡi, trục xuất khỏi Vương Phủ.”

Tiểu Thiên mặt lộ vẻ khó khăn: “Vương gia, cắt lưỡi có phải hơi. . . .”

“Vậy đổi thành đánh một trăm đại bản.”

“Thuộc hạ liền đi làm!”

Tiểu Thiên ở trong lòng cười, có thiếu gia ở bên người Vương gia thật tốt.

“Hoàng thượng, Cần Vương tới.”

Ô Mạc Cát đang ở trong lương đình uy chìm lập tức vẩy lui tả hữu, Ô Tam Hữu một đường cúi đầu chạy chậm tiến vào. Đang muốn hành lễ, chợt nghe Ô Mạc Cát nói: “Cần Vương không cần đa lễ, ngồi đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Lời này đúng ngay ý của Ô Tam Hữu, từ đầu hắn hoàn toàn không muốn hành lễ.

Ở bên cạnh cái bàn đá ngồi xuống, Ô Tam Hữu hỏi: “Không biết hoàng thượng tìm thần đến. . . .”

Ô Mạc Cát nhìn chung quanh, vẻ mặt cẩn thận xích lại gần hỏi: “Trẫm nghe nói một canh giờ trước Đình Vương triệu Binh bộ thượng thư, phòng giữ kinh đô cùng thống lĩnh cấm vệ quân nhập phủ, không biết Cần Vương có biết việc này?”

“A?” Ô Tam Hữu vẻ mặt rất là kinh ngạc, “Thần không biết.” Trông thật sự giống như hắn hoàn toàn không biết.

Ồ Mạc Cát vừa nghe rất là thất vọng: “Nguyên lai Càn Vương cũng không biết việc này a.”

Ồ Tam Hữu hạ giọng nói: “Hắn là phải có chuyện quan trọng gì đi. Gần đây Đình Vương một lòng đều đặt hết trên quốc sự...”

Lời của hắn nghe vào trong tai Ồ Mạc Cát chính là vạ phần không thoát mái. Bất kể thế nào hắn cũng là hoàng thượng, có chuyện quan trọng gì lại không thể cho hắn biết?

Ồ Tam Hữu nhìn mắt Ồ Mạc Cát tràn đầy thất vọng, làm bộ trấn an nói: “Hoàng thượng không cần lo ngại, Đình Vương đối hoàng thượng trung thành và tận tâm. Theo thần nghĩ, không lâu sau Đình Vương sẽ tiến cung hưởng Hoàng thượng bảm bảo.”

Ồ Mạc Cát vội vàng mẫn bất tại hồ nói: “Trẫm làm sao có thể hoài nghi Đình Vương? Trẫm bất quá là lo lắng có phải lại có người ám sát Đình Vương hay không, cho nên Đình Vương mới đem người của Binh bộ kêu đến.” Nói xong, Ồ Mạc Cát kêu thái giám cách đó không xa đối bọn họ dâng trà.

Ồ Tam Hữu cười cười, nói đứng.

Sau khi Ồ Tam Hữu đến hoàng cung không lâu, Ồ Dạ Lôi liền nghe được tin tức hắn cùng với hoàng thượng ở trong ngự hoa viên nói chuyện riêng. Phân phó xong quan viên Binh bộ phải làm những gì, hắn chạy đi Kiểm Hiến.

Trác Như Sơ yêu vô thành si nếu không có người nhắc nhở, căn bản sẽ không dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một chút. Chờ Trác Như Sơ luyện xong một bộ kiếm pháp, Ồ Dạ Lôi cầm kiếm của y, dẫn người quay về Sơ Phong Viện, đã tới giờ uống trà.

Ngày hôm sau, Ồ Dạ Lôi vào triều, làm mặt lạnh bước vào trong đại điện. Bá quan tể cả Ồ Mạc Cát ở bên trong chỉ cảm thấy sống lưng một trận phát lạnh. Bọn họ đã bao lâu rồi chưa thấy qua bộ dáng này của Đình Vương?

Quả nhiên, Ồ Dạ Lôi không nói hai lời dâng mấy quyển tấu chương, vài vị đại thần trong triều ngay lập tức bị kéo vào, ngay cả hai gã cận thị bên người hoàng thượng cũng bị lôi theo. Nguyên nhân đều là bọn họ ăn hối lộ trái pháp luật, khi quân phạm thượng.

Bất kể là thật hay không, chỉ cần bị Đình Vương vạch tội, bọn hắn làm sao có cơ hội sống sót, sau đó liền bị Ồ Dạ Lôi hạ lệnh đem ra chém.

Trong triều thần hồn nát thần tính, Ồ Mạc Cát ngay cả thở mạnh cũng không dám, đừng nói chi vì hai người cận thị được sủng ái kia cầu tình.

Ồ Tam Hữu cúi đầu, một bộ nom nóp lo sợ, một nửa là thật sự sợ hãi, một bên cũng bởi vì đau lòng. Trong đám quan viên bị giết có người của hắn, cái này thật sự là tổn hại binh tướng của hắn. Dù vậy, hắn cũng không thể biểu lộ nửa phần đau lòng, chỉ có thể làm một bộ sợ sệt kinh hãi, trong lòng thì ngôn ngang bất ổn, không biết một chiêu này của Đình Vương là có ý gì.

Vô tội nhất đúng là hoàng thượng Ồ Mạc Cát, hắn cũng không biết làm sao đã đắc tội Ồ Dạ Lôi, làm Ồ Dạ Lôi đem hai gã cận thị của hắn chém chết.

Hạ triều sau, Ồ Mạc Cát sắc mặt trắng bệch trở lại tẩm cung, tay chân càng không ngừng run run.

“Hoàng thượng, ngài uống ly trà.” Một gã thái giám bung cho ly trà đi qua. Ồ Mạc Cát ngẩng đầu nhìn chằm chằm tên thái giám kia, đột nhiên tức giận vươn tay gạt tay thái giám, ly trà rơi trên mặt đất bể nát.

“Tất cả cắt đi cho trẫm! Các người dám ăn cây táo rào cây sung này! Cút! Cút hết!”

Bên trong tẩm cung thái giám cùng cung nữ kích động lui ra ngoài, Ồ Mạc Cát vọt tới trước bàn cầm một cái bình sứ to nặng ném xuống đất.

Bên trong tẩm cung của Thái Hậu, Linh Thái Hậu mi tâm nhíu chặt. Chuyện xảy ra trên triều nàng đã biết được, hoàng thượng đập phá tẩm cung nàng cũng biết. Nàng lo lắng không phải là lừa gạt của hoàng thượng, mà là thâm ý sau hành động của nhi tử. Nhi tử tuy rằng tay cầm quyền to, nhưng mấy năm này làm việc vẫn để cho hoàng thượng mặt mũi, hành động giết chết thân tín của hoàng thượng như hôm nay là chuyện chưa bao giờ có.

Linh Thái Hậu ngồi ở trên bảo tọa lo lắng. Hoàng thượng mặc dù không phải là con ruột của nàng, nhưng cũng do nàng nuôi từ bé đến lớn. Nàng vẫn đem hoàng thượng xem như nửa đứa con trai của mình, chính yếu là nàng không muốn phải nhìn đến sai lầm trong cung.

“Dạ nhi a, người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Trong ngoài hoàng cung không khí khẩn trương, trong Đình Vương phủ lại là nhất phái ôn hòa. Hạ triều trở về, tâm tình Ồ Dạ Lôi nhìn qua rất tốt, hỏi phủ câu đầu tiên vẫn hỏi Trác Như Sơ ở đâu, chuyện thứ nhất là đi tìm Trác Như Sơ. Nào biết, Ồ Dạ Lôi chân trước vừa bước vào Kiểm Hiến, một thanh kiếm liền gác ở trên cổ của hắn.

“Như Sơ?”

Sắc mặt Trác Như Sơ cực lạnh, trong mắt mang theo thất vọng rõ ràng.

“Như Sơ, làm sao vậy?” Nụ cười trên mặt Ồ Dạ Lôi biến mất, hai ngón tay hắn kẹp lấy mũi kiếm, trên cổ cảm thấy đau.

“Lật lọng, không giữ chữ tín.”

Ồ Dạ Lôi nhú mày, mắt húng: “Như Sơ, có chuyện gì người hãy nói thẳng ra. Ta lật lọng chỗ nào, không giữ chữ tín cái gì?”

“Người đã đáp ứng ta không giết bọn họ!”

Trác Như Sơ vừa nói xong,Ồ Dạ Lôi liền hiểu được là chuyện gì xảy ra. Mí tâm giãn ra, hần thản nhiên nói: “Những người đó không phải ta giết. Nếu người tin ta thì lấy kiếm ra, không tin liền một kiếm giết ta.”

Trong mắt Trác Như Sơ lướt qua nghi hoặc, ngay sau đó, hần lấy kiếm ra.

Ồ Dạ Lôi nhú mày nở nụ cười, Như Sơ tin hần.

Tiến lên, bắt lấy kiếm của Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôi lại từ trên tay của y cầm qua vỏ kiếm.

“Đi, chúng ta trở về phòng, ta cẩn thận nói cho người nghe.”

“Thật không phải người giết?”

“Ta mà hèn nhát như vậy sao? Nếu do ta làm, ta sẽ không chối cãi.”

Trác Như Sơ bị động tùy ýỒ Dạ Lôi kéo trở lại Sơ Phong Viện. Vừa nhìn thấy sắc mặt Vương gia cùng Trác thiếu gia, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên giật mình, thờ mạnh cũng không dám nhắc lên rèm cửa, thăm nghĩ Trác thiếu gia sẽ không cùng Vương gia cãi nhau đi.

Vào phòng, đem Trác Như Sơ ấn ngồi ở trên giường lò,Ồ Dạ Lôi kéo một cái ghế qua ngồi xuống, cùng y mặt đối mặt.Ồ Dạ Lôi hỏi: “Người trước nói cho ta biết người làm thế nào mà biết được chuyện này?”

Trác Như Sơ hỏi lại: “Người là không phải do người giết?”

“Không phải.” Trả lời ngắn gọn.

Trác Như Sơ nhếch miệng: “Có người ở Kiếm Hiên để lại phong thư, trên thư nói người đã giết những người đó, ta liền đi tra xét.”

Trong mắtỒ Dạ Lôi hiện lên vẻ lo lắng, hần âm thanh lạnh lùng nói: “Đây là có người vu oan hãm hại ta. Hôm qua Đại Thiên mới nói cho ta nghe, hôm nay người liền biết. Ta còn nghe nói bộ dáng những người đó chết đi rất giống do ta làm.”

Trác Như Sơ nhìn chăm chăm hai mắtỒ Dạ Lôi, đáy lòng có một thanh âm nói cho y biếtỒ Dạ Lôi không có nói dối. Thế nhưng, hai người bảy năm không gặp, tuy nói đã có quan hệ cực kỳ thân mật, nhưng trong lòng Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôi chỉ có thể coi là một nửa người quen.

Ồ Dạ Lôi cũng không giải thích nhiều, hần tùy ý để Trác Như Sơ nhìn kỹ hần. Sự tình không phải hần làm, hần không cần phải chột dạ.

Sau một hồi lâu, ánh mắt Trác Như Sơ thoáng rũ xuống, hỏi: “Hôm qua người đã biết, vì sao không nói cho ta?”

“Ta không muốn cho người biết chuyện xấu xa này, cũng không muốn người hiểu lầm ta. Không nghĩ tới ta ngàn phòng vạn phòng, vẫn phòng không được kẻ rắp tâm hãm hại kia.”Ồ Dạ Lôi đứng dậy ngồi xuống bên người Trác Như Sơ, “Như Sơ, người có nhìn thấy ai đặt thư không?”

Trác Như Sơ lắc đầu, quay đầu nhìn về phíaỒ Dạ Lôi, lại nói: “Là ta hiểu lầm người, xin lỗi.”

Ồ Dạ Lôi nở nụ cười, ôm bả vai của Trác Như Sơ: “Lời xin lỗi này ta nhận. Lần tới có chuyện gì hãy tới hỏi ta trước, cổ của ta không chịu nổi kiếm của người đâu.”

Sờ lên cổ đã rỉ máu, lửa giận trong lòngỒ Dạ Lôi nổi lên.

Từ trong lòng ngực lấy ra khăn, Trác Như Sơ che lại miệng vết thương y đã lưu trên cổỒ Dạ Lôi.Ồ Dạ Lôi thuận thế để lại tay Trác Như Sơ, ôm chặt y.

Giữa hai người lâm vào trầm mặc, không phải không có gì để nói, mà lúc này không cần nhiều ngôn từ.

Ngửi hương thơm mái tóc của Trác Như Sơ,Ồ Dạ Lôi dần dần bình tĩnh trở lại, ở trong lòng cân nhắc.

Sự tình thật đúng là khéo, hần hôm qua vừa biết, hôm nay đã có người bí mật nói cho Như Sơ. Kẻ nào lại khản cấp muốn thấy hần cùng Như Sơ trở mặt như vậy?

Miệng vết thương không còn chảy máu nữa, Trác Như Sơ lấy khăn ra, mở miệng: “Người trước kia gây nghiệt nhiều lắm, cũng không cần trách người bên ngoài hãm hại người, mau tìm cách đền bù lại đi.”

“Ta nghe người là được.” Đền bù? Hần không đem những người đó phanh thành tám khối đã là tốt rồi.

“Ta muốn quay về Tê Phong Môn một chuyến, trước khi ta về người không cần xuất phủ.”

“Như Sơ?!” Ô Dạ Lôi vụt cái đứng lên: “Như thế nào đang tốt lại muốn về Tề Phong Môn?!” Nghĩ đến người phải rời khỏi, hắn liền hoảng hốt.

Trác Như Sơ nhú mồm, nói: “Trở về dĩ nhiên là có chuyện.”

“Không được! Ta không đáp ứng! Có chuyện gì ngươi cứ dặn dò Đại Thiên hoặc Tiểu Thiên đi làm, ta sẽ không thả ngươi trở về, ngươi chỉ có thể ở bên cạnh ta.” Hai tay Ô Dạ Lôi ôm lấy eo Trác Như Sơ, ngửa đầu nhìn y: “Như Sơ, ngươi yên tâm bỏ lại ta một mình sao? Dù ở trong phủ, ta cũng không an toàn, bằng không sẽ không có người có thể âm thầm đưa thư cho ngươi.”

Ngẫm lại cũng đúng, Trác Như Sơ cũng không kiên trì thêm, nói: “Vậy ta viết phong thư gửi sư phụ, ngươi bảo Đại Thiên tự mình đưa đến tay ngươi.”

“Hào.”

Sau nửa canh giờ, Đại Thiên dẫn theo hai mươi người, cẩn thận cất phong thư Trác Như Sơ viết cho Tả Bách Chu vội vàng ly khai Đình Vương phủ. Ô Dạ Lôi không có nhìn qua thư, chỉ để ý Trác Như Sơ có lưu lại hay không.

Dùng cơm trưa xong, hai người ở trong phòng ngủ trưa. Sau đó, Trác Như Sơ lại chui vào Kiếm Hiên luyện kiếm, Ô Dạ Lôi triệu tập vài vị tâm phúc ở thư phòng nghị sự. Tiểu Thiên trước đó được lệnh âm thầm ở trong phủ tìm kiếm tên nội ứng đã lên truyền tin cho Trác Như Sơ.

Ban đêm, mấy người nghị sự mới từ thư phòng rời đi, Tiểu Thiên lập tức tiến lên phía trước nói: “Vương gia, người trong cung tới, Thái Hậu muốn Vương gia tiến cung.”

Ô Dạ Lôi không kiên nhẫn nói: “Nói cho hắn biết, bốn vương không thể đi, ngày khác sẽ tiến cung bái kiến Thái Hậu. Nếu Thái Hậu tìm bốn vương vì chuyện triều đình, vậy miễn đi.”

Hắn có thể đoán được mẫu hậu tìm hắn làm cái gì, bất quá có một số việc mẫu hậu không cần nhúng tay vẫn tốt hơn. Sâu trong đáy lòng, Ô Dạ Lôi vẫn còn trách mẫu hậu dối hắn che giấu chuyện của Trác Như Sơ.

Từ sau ngày Ô Dạ Lôi tại triều phát uy, mấy hôm tiếp theo kinh thành liền ban hành lệnh cấm đi lại ban đêm, lấy lý do tra ra loạn đảng. Vài tên thường ngày ý vào chỗ dựa là Ô Dạ Lôi làm xằng làm bậy, tham quan hiệp đáp bách tính đều bị xét nhà, bỏ tù.

Ô Dạ Lôi không chỉ có đối ngoại nhân ác, đối với người của mình còn ác hơn. Nếu muốn hoàn toàn thay đổi, những tên chỉ biết làm bại hoại thanh danh của hắn tự nhiên là một tên cũng không để lại.

Hành động của Ô Dạ Lôi làm người ta nhìn không hiểu, nhưng có hai người nhìn thấy trong lòng run sợ. Một người là hoàng thượng Ô Mạc Cát, một người là Càn Vương Ô Tam Hữu.

Mất thấy thế lực của Ô Dạ Lôi càng lúc càng lớn, Ô Mạc Cát chỉ cảm thấy ghê rùng dưới móng tựa hồ dài ra rất nhiều thứ, đâm hắn ngồi bất an.

Mà Ô Tam Hữu còn lại là bởi vì chột dạ. Thăm từ hắn xếp vào Đình Vương phủ đã sớm bị hắn diệt khẩu, hắn sợ nhất chính là Ô Dạ Lôi tra ra sự kiện kia có liên quan đến hắn. Hắn bây giờ còn chưa đủ sức chống lại Ô Dạ Lôi.

Cuộc sống hàng ngày khó an ổn, Ô Tam Hữu cảm giác mình phải kéo người xuống nước, bằng không chỉ dựa vào năng lực cá nhân của hắn, đập ngã Ô Dạ Lôi chỉ sợ chỉ có thể là người si nói mộng.

“Hoàng thượng, Càn Vương tới.”

“Mau truyền.”

Gần đây bị Ô Dạ Lôi ép buộc kinh hoàng bất an, Ô Mạc Cát vừa thấy được Ô Tam Hữu thật giống như gặp được người thân nhất của mình. Hai tay nắm lấy Ô Tam Hữu, hắn dị thường thân thiết nói: “Hoàng huynh không cần đa lễ. Người tới, ban thưởng ghế ngồi.”

“Thần sợ hãi.”

Ô Tam Hữu thụ sủng nhược kinh* mắt nhìn tay bị hoàng thượng nắm, trong lòng mừng thầm, sự tình tựa hồ thuận lợi vượt qua dự đoán của hắn.

*được sủng mà sợ hãi

Sau khi Ô Tam Hữu ngồi xuống, Ô Mạc Cát hỏi: “Hoàng huynh tiến cung có chuyện gì sao?”

Ô Tam Hữu đáp: “Hoàng thượng, thời gian này thần thấy hoàng thượng buồn bực không vui, vừa vặn trước đó thần tìm được thú vui mới, liền nghĩ lấy đưa cho hoàng thượng, để hoàng thượng ngài cao hứng cao hứng.”

“Ngà? Là cái gì?” Ô Mạc Cát vừa nghe đến đây liền hưng trí, trong lòng đối Ô Tam Hữu phá lệ vừa lòng. Nghĩ đến trong triều, chỉ có cùng vị đại hoàng huynh này nói chuyện.

Ô Tam Hữu vỗ tay ba cái, chỉ chốc lát sau, một thiếu niên cúi đầu được người dẫn đến, đối Ô Mạc Cát quỳ xuống: “Nô tỳ Kỳ Hoa khấu kiến Ngô hoàng. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Hoàng huynh, này.” Đây là cái gì thú vui mới gì đây?

Ồ Tam Hữu nhìn thái giám cung nữ trong phòng,Ồ Mạc Cát tức khắc bảo bọn họ lui ra.

Đội trong phòng không có người,Ồ Tam Hữu lúc này mới thần thần bí bí nói: “Hoàng thượng, ngài bảo hần thoát xiêm y xem thì biết có bao nhiêu mới mẻ.”

“Nga?”Ồ Mạc Cát lập tức nói: “Mau thoát xiêm y.”

Người nọ chậm rãi đứng lên, khẽ ngẩng đầu.Ồ Mạc Cát lúc này mới phát hiện người nọ bộ dạng cực kỳ xinh đẹp! Đang lúc hần nhìn xem trọn mắt há hốc mồm, người nọ chậm rãi cúi bỏ nút áo, hai gò má ửng hồng bắt đầu cởi xiêm y. Khi y phục đơn độc trên người hần được cởi ra xong,Ồ Mạc Cát kinh hô: “Hần là nữ tử?!”

Bộ ngực rộng mở của người nọ rõ ràng là hai ngực mà chỉ nữ nhân mới có! Tuy không tính là quá lớn, nhưng một tay cũng khó cầm được.

Ồ Tam Hữu ra sức kích thích: “Hoàng thượng sao không tiếp tục xem?”

Ồ Mạc Cát nuốt ngụm nước miếng: “Nhanh chút!”

Thân mình người nọ đều biến thành phấn hồng, sau đó cực kỳ quyến rũ cởi ra quần dài. Khi bộ vị giữa háng hần lộ ra, miệngỒ Mạc Cát mở còn lớn hơn, tròn mắt như muốn lòi ra. Giữa háng người nọ cư nhiên lại có dương vật của nam nhân!

“Hoàng thượng, thế nào? Thứ này mới lạ đi?”

Ồ Mạc Cát đã muốn nói không ra lời.

Ồ Tam Hữu về mặt dâm mỹ nói: “Hoàng thượng, đồ chơi này thần cũng chưa chạm qua, còn là một chim non. Hoàng thượng có thể yên tâm đi ngoạn.”

Chỗ kín củaỒ Mạc Cát đã muốn cứng rắn, bất quá còn có chút do dự: “Hần. Là nam hay nữ?”

“Hoàng thượng, hần là nam nữ đồng thể, không những có thể khiến cho hoàng thượng cảm nhận được nữ tử ôn nhu, còn có thể làm cho hoàng thượng nhâm nháp nam tử đến mất hồn.”

Ồ Mạc Cát nuốt ngụm nước bọt lớn.Ồ Tam Hữu đứng lên khom người nói: “Hoàng thượng, thần lui xuống.”

Ồ Mạc Cát loạn xạ gật gật đầu, hai mắt nhìn thẳng vào trên người Kỳ Hoa.

Ồ Tam Hữu rất là hài lòng ly khai. Trước khi rời đi, hần lặng lẽ cho Kỳ Hoa một ánh mắt.

Ồ Tam Hữu vừa đi,Ồ Mạc Cát liền khăn cấp vọt tới trước mặt Kỳ Hoa, đem người kéo đến trên giường.

“Hoàng thượng, để cho nô tỳ hầu hạ ngài. A! Hoàng thượng.”

“Vương gia, trong cung báo lại, hôm quaỒ Tam Hữu tiến cung đưa cho hoàng thượng một vị nam sủng. Nam sủng kia hình như là yêu nhân nam không ra nam nữ không ra nữ.”

“Là như thế nào?”

Tiểu Thiên hướng lỗ tai hần nói thầm vài câu.

Ồ Dạ Lôi hừ lạnh: “Ồ Tam Hữu gần đây thật chịu khó vào tiến cung.” Tiếp theo, hần xua tay, “Theo dõi bọn họ đi, hai người này chắc cũng không gây nổi sóng gió gì.”

Tiểu Thiên nhin không được nói: “Vương gia, ngài cẩn thận vẫn hơn, người hãm hại ngài còn chưa bắt được.”

Ồ Dạ Lôi suy nghĩ một chút nói: “Phái người xem kĩ tên yêu nhân kia. Còn có, cho người theo dõi thêmỒ Tam Hữu cùngỒ Mạc Cát.”

“Dạ”

Tiểu Thiên đi rồi,Ồ Dạ Lôi xoa bóp mi tâm. Thực phiền, tất cả chuyện này đều làm hần thấy phiền, hơn nữa còn là càng ngày càng phiền.

Đi cùng với quyền lực, chính là lục đục, đấu tranh gay gắt với nhau. Hần từng thực hưởng thụ huyết tinh trong tranh đấu, nhưng hiện tại hần chỉ cảm thấy phiền. Chỉ có thời điểm cùng Như Sơ ở một chỗ, tim của hần mới có thể bình tĩnh trở lại.

“Vương gia, người trong cung tới, Thái Hậu mời ngài tiến cung.”

Thật sự là phiền toái! Mỗi ngày đều phái người đến thúc giục hần, mẫu hậu không phiền, hần đã rất phiền.Ồ Dạ Lôi thô thanh quát: “Đã biết! Chuẩn bị xe!” Hần muốn cùng mẫu hậu nói rõ ràng, chuyện trong triều về sau không được nhúng tay!

Trước tiên đi Kiếm Hiên tự mình nói cho Trác Như Sơ hẳn muốn vào cung một chuyến, Ô Dạ Lôi lúc này mới ra phủ. Sau khi hẳn rời đi, Trác Như Sơ cũng ly khai Kiếm Hiên, một lần nữa chẳng biết đi đâu.

Sau khi tiến cung, Ô Dạ Lôi thẳng đến tẩm cung của mẫu hậu. Ô Mạc Cát đang ôm Kỳ Hoa nghe tin, sắc mặt lúc ấy liền đổi, trong lòng bất mãn rõ ràng.

Kỳ Hoa sờ lên mặt Ô Mạc Cát, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, ngài muốn thay y phục hay không? Đình Vương đi thỉnh an Thái Hậu xong có lẽ sẽ tới gặp hoàng thượng.”

Ô Mạc Cát buồn buồn nói: “Đình Vương sẽ đến gặp trăm sao? Đình Vương mỗi ngày vào triều, đều không hướng Thái Hậu thỉnh an, vì sao hôm nay lại đặc biệt tiến cung đến thỉnh an?”

Kỳ Hoa cười cười, tiến đến bên tai hoàng thượng: “Thái Hậu dù sao cũng là mẹ ruột của Đình Vương mà.”

Những lời này làm trong lòng Ô Mạc Cát càng không thoải mái. Đẩy ra Kỳ Hoa, hẳn xuống giường: “Người tới, thay y phục cho trăm, trăm muốn đi gặp Thái Hậu.”

Kỳ Hoa úp sấp trên lưng Ô Mạc Cát, khuyên nhủ: “Hoàng thượng, Đình Vương nói không chừng có chuyện muốn cùng Thái Hậu thương lượng rồi. Ngài tùy tiện tiến đến, sợ sẽ chọc cho Đình Vương không vui đi.”

Ô Mạc Cát xoay người liền cho Kỳ Hoa một cái tát, cả giận nói: “Đây là hoàng cung! Là chỗ của trăm! Trăm đi thỉnh an Thái Hậu còn phải xem sắc mặt Đình Vương sao? Trăm sùng người, người cũng đừng không biết tốt xấu nói lời chọc giận trăm.”

“Nô tỳ biết sai, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Hừ!”

Lạnh lùng vung tay áo, Ô Mạc Cát đi ra ngoài. Kỳ Hoa ôm má trái bị đánh, quỳ gối trên giường lạnh run, nhưng khóe miệng lại giương lên một nụ cười rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đệ cử chương

“Mẫu hậu, người tìm nhi thần đến có chuyện gì?”

“Dạ nhi, mẫu hậu nghe nói người gần đây trường trị không ít tham quan ô lại. Mẫu hậu thật cao hứng, cũng yên tâm không ít.”

Ô Dạ Lôi gật nhẹ khóe miệng: “Trước kia là nhi thần không hiểu chuyện, hiện tại nhi thần biết nên làm thế nào.”

“Vậy là tốt rồi.” Linh Thái Hậu bảo nhi tử ngồi xuống, sau đó uyển chuyển hỏi: “Người cùng hoàng thượng có phải xảy ra chuyện hiểu lầm gì hay không? Thời gian này trong lòng hoàng thượng không thoải mái. Lúc đi vấn an mẫu hậu vấn an có hỏi thử hẳn đã làm gì chọc người không vui, bảo người cứ nói đừng ngại. Giữa huynh đệ các người không có khoảng cách mới tốt.”

Ô Dạ Lôi nghiêm chỉnh trả lời: “Hoàng thượng cho dù có làm chuyện khiến nhi thần mất hứng, nhi thần cũng không thể đối hoàng thượng làm gì. Hẳn là hoàng thượng, nhi thần là thần tử. Nhi thần đúng là đã giết hai gã cận thị của hoàng thượng, nhưng hai kẻ kia cậy có hoàng thượng chống lưng liên tục nhiều lần làm chuyện xấu. Nhi thần bất quá là thanh trừ cho hoàng thượng mà thôi.”

“Hoàng thượng cả ngày ở trong cung, có một số việc cũng không hiểu biết. Nhi thần thân là huynh đệ của hoàng thượng, giúp đỡ hoàng thượng giải quyết hậu hoạn cũng là bình thường thôi.”

Dứt lời, hẳn trầm giọng nói: “Mẫu hậu, chuyện trong triều người về sau cũng đừng hỏi nhiều. Nhi thần có đạo lý của nhi thần, mẫu hậu không cần phải lo lắng nhi thần có tâm tư khác. Hoàng thượng vĩnh viễn vẫn là hoàng thượng.”

“Dạ nhi.”

Linh Thái Hậu còn muốn nói điều gì, bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo: “Hoàng thượng giá lâm ——”

Trong nhất Ô Dạ Lôi hiện lên một chút trào phúng, đứng dậy. Lúc này, Ô Mạc Cát tiến vào, Ô Dạ Lôi rất là cung kính hành lễ: “Thần đệ cung nghênh hoàng thượng.”

Ồ Mạc Cát nguyên bản mang theo một bụng oán khí tính chạy đến hưng sư vắn tội vừa nhìn thấy Ổ Dạ Lôi, khí thế nhất thời bay mất. Chân tay luống cuống, hần vội vàng nói: “Hoàng đệ không cần đa lễ, mau mau ngồi xuống đi.”

“Thần tạ ơn hoàng thượng.” Ổ Dạ Lôi ngồi xuống.

Linh Thái Hậu ở trong lòng bất đắc dĩ thờ dài, chỉ chỉ một cái ghế khác nói: “Hoàng thượng cũng ngồi đi, hai huynh đệ các ngươi đã lâu không có cùng nhau ngồi một chút, hôm nay hãy theo ai gia dùng bữa đi.”

Ồ Mạc Cát vừa muốn nói hảo, Ổ Dạ Lôi liền nói: “Mẫu hậu, trong phủ nhi thần còn có chuyện quan trọng, hôm nay chỉ sợ không tiện, hay là dời lại ngày khác đi. Ngày khác nhi thần tiên cung bồi mẫu hậu cùng hoàng thượng dùng bữa.”

Ồ Mạc Cát cười đến xấu hổ, vội hỏi: “Hoàng đệ vì triều đình nhật lý vạn ky, không cần bồi trĩm dùng bữa, hoàng đệ khi nào rảnh rồi nói sau.”

Linh Thái Hậu hơi nhăn mi tâm, chỉ có thể đối Ổ Dạ Lôi nói: “Được rồi. Bất quá nếu chuyện triều đình còn chưa xong, ngươi cũng phải bớt thời gian thường xuyên cùng mẫu hậu và hoàng huynh ngươi dùng cơm.”

Ồ Dạ Lôi cười cười: “Nhi thần nhớ kỹ.” Sau đó, hần đối Ổ Mạc Cát nói: “Hoàng thượng, trước kia là thần đệ không hiểu chuyện, chọc cho hoàng thượng không ít phiền toái. Về sau, thần đệ nhất định tận tâm tận lực phụ tá hoàng thượng, kính xin hoàng thượng tha thứ thần đệ trước kia làm xằng làm bậy.”

Ồ Mạc Cát sợ hãi, vội vàng xua tay: “Trẫm làm sao có thể trách ngươi? Nếu không có hoàng đệ ở đây, trẫm cả hoàng thượng cũng làm không được. Hoàng đệ muốn làm như thế nào liền làm như thế đó, trẫm sẽ tuyệt không hỏi đến.”

“Hoàng thượng là hoàng thượng, muốn hỏi vẫn có thể hỏi, thần đệ cũng sẽ hướng Hoàng thượng bảm tấu.” Ổ Dạ Lôi đứng dậy, “Hoàng thượng, thần đệ gần đây đang tra vấn tham quan ô lại, mấy ngày nữa thần đem tấu chương đưa lên.”

“Hảo, hảo.” Ổ Mạc Cát nào dám nói không tốt.

“Vậy mẫu hậu, nhi thần hồi phủ. Hoàng thượng, thần hồi phủ.”

“A, hảo, hảo.”

Linh Thái Hậu há mồm, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ nói “Được rồi”.

Sau khi Ổ Dạ Lôi hành lễ, liền nhanh chóng ly khai. Ổ Mạc Cát ra một đầu mồ hôi, Linh Thái Hậu ở trong lòng lắc đầu. Hoàng thượng tính tình thật sự quá yếu đuối. Nhưng nghĩ lại, nếu không phải hoàng thượng tính tình yếu đuối, năng cùng nhi tử chỉ sợ không có cảnh này đi.

Linh Thái Hậu cười: “Hoàng thượng, Dạ nhi vừa cùng ai gia nói lại những chuyện sai lầm trước kia của hần. Sau này hần sẽ không bao giờ khiến hoàng thượng phiền toái nữa, hảo hảo làm 『Đình Vương』 của hần, phụ tá hoàng thượng.”

“Thật, thật vậy sao?” Ổ Mạc Cát bán tín bán nghi nói, Ổ Dạ Lôi tìm đến Thái Hậu chẳng lẽ chỉ nói cái này?

Linh Thái Hậu trấn an đáp: “Hoàng thượng, ngươi mặc dù không phải là con thân sinh của ai gia, nhưng ai gia vẫn đem ngươi trở thành thân tử của mình. Ngươi cùng Dạ nhi là thân huynh đệ, Dạ nhi trước kia không hiểu chuyện, hiện tại đã biết rõ rồi, tự nhiên biết mình nên làm như thế nào, hoàng thượng chỉ để ý cho an tâm là được. Dạ nhi nói, hoàng thượng vĩnh viễn là hoàng thượng, hần vĩnh viễn cũng là thân tử của hoàng thượng.”

Khóe miệng Ổ Mạc Cát run nhè nhẹ, hốc mắt nóng nóng, hần không ngừng gạt đầu: “Trẫm biết, trẫm biết. Nếu không có Ổ Dạ Lôi, trẫm sợ mình đã sớm chết.”

“Hoàng thượng, đừng nói như vậy. Dạ nhi tính tình bất định, còn cần hoàng thượng thường xuyên dạy bảo.”

Linh Thái Hậu khuyên bảo Ổ Mạc Cát nửa ngày, ý tứ chính là bảo hần không cần lo lắng Ổ Dạ Lôi soán vị, mong hần có thể chuyên tâm vào chuyện chính sự.

Ồ Mạc Cát vừa nghe Ổ Dạ Lôi sẽ không soán vị, dưới đáy lòng thờ phào. Về phần ý khác của Thái Hậu, hần hiểu, nhưng lại âm thầm phiền não.

Tấu chương gì đó hần vừa nhìn thấy đầu óc liền choáng váng, đừng nói chi bảo hần giống Ổ Dạ Lôi cả ngày bận việc triều chính như vậy. Nói chuyện thêm một chút, Ổ Mạc Cát liền tìm cớ ly khai. Hần đi rồi, Linh Thái Hậu khẽ lắc đầu.

Trở lại tẩm cung xong, tâm tình Ổ Mạc Cát tốt hơn nhiều, lại ôm Kỳ Hoa phiên lên hồng lẵng, không đối Ổ Dạ Lôi bất mãn gì nữa.

Sau đó liên tục hơn mười ngày, ở thời điểm thượng triều, mặc kệ Ổ Dạ Lôi làm gì, mặc kệ hần giết vài người, lại đề bạt vài người, Ổ Mạc Cát đều miệng khen tám tấc, thiếu điều đem quyền to giao hết cho Ổ Dạ Lôi mà thôi.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, trong lòng Ổ Tam Hữu khởi phải nói có bao nhiêu bức tức, hần ở trong lòng thóa mạ Ổ Mạc Cát là bùn loãng không trát được tường.

Nửa tháng sau, Đại Thiên đi Tê Phong Môn truyền tin cho Trác Như Sơ trở về, còn mang đến một bọc đồ. Khi Trác Như Sơ đem bọc đồ đưa tới trước mặt Ô Dạ Lôi, hần sững sốt.

“Mau mặc vào.”

“Như Sơ?” Ô Dạ Lôi kinh ngạc, tâm tình sung sướng.

“Về sau trừ bỏ lúc ngủ, lúc khác người đều phải mặc.”

Ô Dạ Lôi chậm rãi tiếp nhận, cặp mắt nhìn chăm chăm Trác Như Sơ. Hần muốn nói chuyện, nhưng thanh âm lại không phát ra được.

“Công phu của người quá yếu, khi gặp nguy hiểm xiêm y này có thể cứu người.”

Cố gắng phát ra âm thanh, Ô Dạ Lôi hô một tiếng, sau đó ôm cổ Trác Như Sơ, thanh âm bởi vì cực độ cảm động mà khàn khàn: “Người muốn về Tê Phong Môn chính là vì cái này?”

“Không muốn người khác lo lắng, liền chuyên cần luyện công.” Tránh ra Ô Dạ Lôi, Trác Như Sơ hỏi Đại Thiên: “Sư phụ có gửi thư cho ta không?”

Đại Thiên vội vàng lau khóe mắt, nói: “Có, có.” Lấy ra thư, hai tay dị thường cung kính đưa lên.

Tay cầm thư của sư phụ, sắc mặt Trác Như Sơ nhu hòa vài phần, để lại Ô Dạ Lôi ở chỗ này cảm động mà rời đi, ý tứ không để cho đối phương xem thư.

Trác Như Sơ chân trước rời đi, Đại Thiên liền nói: “Vương gia, Bao Chi sư huynh nói xiêm y này kêu『Kim Thứ Vị』, là bảo bối của Tê Phong Môn. Nếu không phải thiếu gia mở miệng, Tả Bách Chu tuyệt đối sẽ không lấy ra.”

Ô Dạ Lôi chậm nhẹ cái áo không tay đính đầy châm nhỏ màu vàng, nhếch miệng: “Vẫn là Như Sơ đau lòng ta.”

“Vương gia, thuộc hạ mặc cho ngài.”

Đem Kim Thứ Vị giao cho Đại Thiên, Ô Dạ Lôi cởi áo ngoài, hạnh phúc mặc vào. Có “phu nhân” đau lòng để ý hần như vậy, làm phu quân còn dám đòi hỏi gì hơn?

Ô Dạ Lôi thực nghe lời, trừ khi ở Túc Phong Đường, bất cứ lúc nào hần đều mặc kiện Kim Thứ Vị đó, khi không có người, hần còn thường cách quần áo sờ sờ. Đây không phải là một kiện y phục bảo mệnh bình thường, đây là cảm tình Trác Như Sơ dành cho hần.

Hàng năm, mười tám tháng mười một là ngày giỗ của tiên hoàng Văn Linh Đế. Dòng họ hoàng thất đến ngày đều phải tắm rửa trai giới ba ngày, sau đó đi hoàng lăng vì Văn Linh Đế quét lăng, năm nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Ô Mạc Cát dù là độc sủng Kỳ Hoa, hàng đêm sinh ca cũng thành thành thật thật tắm rửa trai giới, cố nén dục vọng.

So với hần, Ô Dạ Lôi chính là phóng đảng không kềm chế được. Ở tối ngày mười bảy, hần vẫn không chịu buông tha Trác Như Sơ. Ô Dạ Lôi tự xem, hần làm nhi tử đối phụ hoàng rất tốt, không cần thiết làm cái bộ dạng này.

Trác Như Sơ đối với mấy cái hoàng gia tập tục này từ trước đến nay không có hứng thú, hay nói thẳng ra là không biết. Sau khi bị Ô Dạ Lôi hôn vành tai, y liền tùy đối phương muốn làm gì thì làm.

Ngày mười tám, Ô Dạ Lôi dậy thật sớm, hôn nhẹ Trác Như Sơ còn đang ngủ nói: “Ta đi trước, buổi tối sẽ trở lại. Trời rất lạnh, người không cần ra ngoài, có chuyện gì cứ phân phó Tiểu Thiên.”

“Người mang theo Tiểu Thiên, ta không có gì cần hần làm.” Trác Như Sơ ngồi dậy.

Đề lại bờ vai của y, Ô Dạ Lôi nói: “Ngủ tiếp một lát.”

“Ta đã tỉnh.”

Ô Dạ Lôi cũng không miễn cưỡng, tự mình lấy ra xiêm y cho Trác Như Sơ. Giờ lành không thể kéo dài, hần lại hôn môi Trác Như Sơ, sau đó liền rời đi.

Trác Như Sơ rất nhanh mặc xiêm y, sau đó rửa mặt, y đi phòng bếp cầm vài cái bánh bao, người liền không thấy tăm hơi. Trong ngày thường chỉ có thời điểm Ô Dạ Lôi lộ diện Trác Như Sơ mới xuất hiện, cho nên người trong phủ thấy nhưng không thể trách, không giống lúc đầu nặng nề đi khắp nơi tìm y.

Khi Ô Dạ Lôi đến hoàng cung, Ô Mạc Cát cùng đội danh dự hoàng gia cùng các cấm vệ quân đã chuẩn bị sắp xếp đầu ra đó. Đối hoàng đế hành lễ dập đầu, làm tiếp một ít nghi thức, đội ngũ liền chậm rãi hướng phía hoàng lăng xuất phát.

Ô Dạ Lôi không có ngồi xe ngựa, hần ngồi trên lưng ngựa đi theo ngự liễn của hoàng đế. Trường hợp này Ô Dạ Lôi cũng không ngồi xe, phòng ngừa có người đánh lên hần phản ứng không kịp. Tuy nói từ sau lần đó cũng không có người ám sát hần nữa, Ô Dạ Lôi cũng không tin là đối phương dễ dàng dừng tay như vậy, người hãm hại hần vẫn còn chưa tìm ra.

Dòng họ hoàng gia nay chỉ còn lại có Ô Mạc Cát, Ô Dạ Lôi cùng Ô Tam Hữu ba người. Ô Mạc Cát cùng Ô Tam Hữu tránh ở trong xe, bọn họ không

chịu nổi gió lạnh mùa đông. Ô Tam Hữu sau khi tặng Kỳ Hoa cho Ô Mạc Cát, vẫn thường đưa chút tân kỳ ngoạn ý cho Ô Mạc Cát tìm vui. Thái độ Ô Mạc Cát đối Ô Tam Hữu rõ ràng cùng trước kia đã thay đổi.

Thời gian này trôi qua tâm tình Ô Mạc Cát rất là thư thái. Trên triều có Ô Dạ Lôi giúp hấn nắm giữ, cái gì cũng đều không làm, ngày thường lại có Ô Tam Hữu giúp tìm thú vui. Ô Mạc Cát không chỉ một lần cảm khái: làm hoàng đế cũng chỉ như vậy thôi.

Lời này tự nhiên sẽ truyền đến tai người khác, Linh Thái Hậu nghe xong chỉ lắc đầu thở dài, còn Ô Dạ Lôi thì nhú mày, nhìn không ra tâm tư. Thái độ của Ô Tam Hữu độ thực trực tiếp, hướng trong cung mà chạy vào càng ngày càng chuyên cần, thật không hổ danh “Cần” Vương.

Hơn một canh giờ sau, đoàn xe đã tới Kinh Giao hoàng lăng. Trời u u ám ám, có một ít tuyết rơi xuống. Ô Dạ Lôi ngẩng đầu nhìn trời, thẳng nhú mày, không biết Như Sơ có ngoạn ngoạn ở trong phủ không. Trời lạnh như thế, mặc công đem y đông lạnh hổng.

Tiếng tru dài trời lên, Ô Dạ Lôi liếm thần, làm theo những gì lễ quan yêu cầu tiến hành nghi thức rườm rà. Nghi thức bắt đầu từ giờ Tỵ nhị khắc tới giờ Mùi kết thúc, trong lúc đó bất luận kẻ nào cũng không thể ăn cơm uống nước.

Ở trong gió rét đông lạnh nhiều canh giờ, nghi thức cuối cùng cũng xong, Ô Mạc Cát được cung nhân dắt lấy tứ chi cứng ngắc lên xe. Vừa lên xe, hấn liền đánh ba cái hắt xi.

Ô Tam Hữu cũng bị đông lạnh đến sắp hổng, lên xe chuyện thứ nhất chính là nắm lò sửa ở tay, thăm oán phụ hoàng vì sao không chết ở mùa xuân, cổ tình chọn cái thời tiết rét lạnh này mà chết. Nhéo nhéo mũi, Ô Tam Hữu thò đầu ra nhìn sắc trời một chút, trong lòng bất ổn.

Trời tối sớm, Ô Dạ Lôi sau khi nghỉ ngơi hồi phục liền hạ lệnh quay về kinh. Hấn không giống Ô Mạc Cát cùng Ô Tam Hữu đông lạnh thành cái bộ dạng kia. Nhờ Trắc Như Sơ vẫn thường kéo hấn đi luyện công, có nội công hộ thể, tay hay tâm của Ô Dạ Lôi đều rất âm áp.

Hàng dài nhân mã chậm rãi hướng kinh thành trở về, nhưng chắc do đều đông lạnh hết cả, đội ngũ đi chuyển thật sự chậm.

Trời càng phát ra âm u, bông tuyết cũng biến lớn. Liếc mắt nhìn mọi người đông lạnh uể oải không phấn chấn, Ô Dạ Lôi rống lên một tiếng: “Các người mau chóng lên tinh thần cho bốn vương! Kẻ nào tiếp tục trưng cái bộ dạng như bị bệnh kia, bốn vương liền đem hấn đưa đến biên quan!”

Hấn rống xong, lưng mọi người lập tức đứng thẳng, ánh mắt cũng trùng đến tròn lên. Xem hấn một bộ sinh long hoạt hổ, mọi người trong lòng kính nể, thật không hổ là Đình Vương. Ô Dạ Lôi làm như vậy cũng không phải là vì hoàng thượng, hấn làm vậy vì chính hấn.

Cứ theo cái đà này trở lại kinh thành cũng không biết tới bao giờ, hấn không trở về Như Sơ cũng sẽ không đi nghỉ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Ô Dạ Lôi muốn ngọt bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Hấn vẫn tin tưởng Như Sơ yêu hấn, chẳng qua là ngưng ngưng chưa nói mà thôi.

Từ hoàng lăng đến kinh thành, dọc theo đường đi đều tính bằng phẳng. Bất quá trên dọc đường có một gò núi dốc, trên gò núi chỉ có cỏ dại sinh trưởng, ngoài ra không có cây gì, chỉ có mấy cây tùng.

Khi đội ngũ đi qua nơi này, đột nhiên từ trên sườn núi lăn xuống đến hơn mười quả cầu lửa. Đội danh dự đi đầu tiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, không ít người trên người đều bắt lửa.

Ô Dạ Lôi nắm chặt cương ngựa, hô to: “Đem hoàng thượng mang đi! Trên sườn núi có thích khách! Bắn tên!”

Trong lúc nhất thời đội ngũ đại loạn, ngay sau đó hơn mười quả cầu lửa hừng hực lại từ trên sườn núi lăn xuống. Đội ngũ nhanh chóng tách ra, rất nhiều cấm vệ quân ngồi trên lưng ngựa tránh không kịp, bị đẩy văng xuống lưng ngựa.

Tình huống hỗn loạn không chịu nổi, Ô Dạ Lôi một bên chỉ huy, một bên tránh né quả cầu lửa hướng hấn mà đến. Cấm vệ quân bắn ra vũ tiễn, trên sườn núi bóng người chớp động, thích khách xuất hiện.

“Ô Dạ Lôi! Ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!”

“Vi huynh đệ chết đi báo thù!”

“Vi hoàng thượng diệt trừ gian nịnh! Giết!”

Một đám thích khách nhân số rất nhiều, chỉ thấy trên sườn núi hàng chục hắc y nhân tay cầm các loại vũ khí vọt xuống. Ô Dạ Lôi vẻ mặt lạnh lẽo, những con rệp đáng chết này!

“Giết! Một tên cũng không để lại!”

Hấn cười ngựa dẫn đầu liền xông ra ngoài, Đại Thiên Tiểu Thiên theo sát phía sau. Đầu kia, Ô Mạc Cát cùng Ô Tam Hữu từ trên xe hốt hoảng trốn tới phía sau một tảng đá lớn, trong lòng run sợ lướt qua tảng đá nhìn Ô Dạ Lôi thống lĩnh cấm vệ quân cùng bọn thích khách chém giết.

Ô Tam Hữu ngừng điệu thăm oán nói: “Hoàng thượng, đây đều là thích khách tới giết Đình Vương, chúng ta bị vạ lây a.”

Ô Mạc Cát nhin không được nói: “Đình Vương cũng là vì trẫm mới có ô danh này.”

Ồ Tam Hữu sắc mặt chợt biến đổi, nhanh chóng phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy.”

Mục tiêu của bọn thích chính là Ổ Dạ Lôi, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên che ở hai bên Ổ Dạ Lôi để ngừa có người đánh lên.

Một thanh loan đao từ không trung bay tới, thẳng đến đầu Ổ Dạ Lôi. Đao còn chưa đến, chợt nghe “phanh” một tiếng, loan đao thay đổi phương hướng bay xéo ra ngoài, đánh vào một tảng đá, rớt xuống trong bụi rậm.

Đám người phát ra kinh hô, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng giẫm lên bả vai cấm vệ quân bay tới, kiếm khí quét ra thích khách vây công Ổ Dạ Lôi, thân hình hần như chim yến dừng ở bên người Ổ Dạ Lôi.

Vừa nhìn thấy y, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên suýt nữa rơi nước mắt, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

“Như.” Nuốt xuống tên của đối phương, Ổ Dạ Lôi liền rống: “Sao ngươi lại tới đây?!”

“Hãy bớt nói nhảm đi!”

Đối phương lạnh lùng một câu, tuy rằng che mặt, nhưng hai hàng lông mày đôi mắt lại lộ ra tinh quang lạnh lùng nghiêm túc. Ổ Dạ Lôi không lên tiếng, khi thể đại chấn: “Đem những thích khách này bắt hết! Dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, giết không tha!”

“Giết!” Đại Thiên nộ rống liền xông ra ngoài.

Tiểu Thiên đi theo hô lớn: “Tước vũ khí không giết!” (=))

“Người kia là ai?” Ổ Mạc Cát nhìn chằm chằm mặt bóng người màu trắng kia, sừng sốt. Tóc bạc của người nọ bị gió lạnh thổi bay, rất dễ chú ý.

Trong mắt Ổ Tam Hữu hiện lên phần hận, giả bộ không hiểu nói: “Thần không biết. Bất quá nghe nói Đình Vương có một nam sủng tóc bạc võ công cực cao ở bên người, có thể chính là người nọ đi.”

“Nam sủng?” Ổ Mạc Cát thật sự không thể đem người có động tác sắc bén, giờ tay nhắc chân đều đoạt nhân tâm cùng nam sủng liên hệ tới.

Chẳng biết tại sao, nhìn người nọ lần lượt ngăn kiếm thích khách, một tác cũng không rời bảo hộ Ổ Dạ Lôi, Ổ Mạc Cát sinh ra chút hâm mộ cùng ghen tị. Trên đời này liệu có người như vậy bảo hộ hần?

Gió càng ngày càng mạnh, tựa hồ là phụ trợ không khí ngưng trọng giờ phút này. Lần này, Trác Như Sơ không có thủ hạ lưu tình, mỗi đường kiếm hạ xuống, máu thích khách lại nhuộm đỏ bông tuyết, bên chân Ổ Dạ Lôi trải lên một tầng thảm máu.

Bọn thích khách phát hiện không giết Trác Như Sơ căn bản rất khó gỡ xuống đầu Ổ Dạ Lôi, toàn bộ diện cuồng nhắm phía Trác Như Sơ mà đánh. Ổ Dạ Lôi ánh mắt phát đỏ, nguyên bản bởi vì Trác Như Sơ mà áp chế thị huyết, thế nhưng khi nhìn đến bọn thích khách vây công Trác Như Sơ, bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh.

“Cẩn thận!” Một người kéo lấy tay hần cực nhanh nói: “Không nên để bọn họ chọc giận. Bọn họ không phải là đối thủ của ta, ngươi hãy bảo vệ tốt chính mình.”

Người nọ sau khi nói xong, buông tay hần ra, một kiếm đâm chết một gã thích khách đánh lên Ổ Dạ Lôi. Ổ Dạ Lôi dần bình tĩnh lại.

Mấy chục mũi ám khí hướng Trác Như Sơ bắn ra, Trác Như Sơ nhảy lên thật cao, ánh lửa phụt ra, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, không ít thích khách ôm đầu hoặc thân mình thông khổ ngã trên mặt đất. Khi Trác Như Sơ hạ xuống, lại có mấy mũi ám khí phóng tới, y thoải mái chặn lại, nhưng một quả ám khí vừa vọt từ khuôn mặt của y bay qua, một luồng đầu bạc hạ xuống, che mặt của Trác Như Sơ bị rơi.

“Như Sơ!”

Lúc khuôn mặt Trác Như Sơ bại lộ trước mắt mọi người, phản ứng đầu tiên của Ổ Dạ Lôi là tiến lên che khuất mặt y. Trác Như Sơ lạnh lùng nhìn hần một cái, đá văng ra hai người, thân thủ liền nắm Ổ Dạ Lôi xoay người một cái, giết chết thêm một tên.

“Đề ý chính ngươi!”

Giận dữ mắng một câu, Trác Như Sơ không rõ Ổ Dạ Lôi vì sao đột nhiên nổi điên.

Dung mạo của Trác Như Sơ làm không ít người sững sờ ở tại trận, cũng đồng dạng làm Ổ Mạc Cát cùng Ổ Tam Hữu tránh ở mặt sau tảng đá ngăn cản người. Vừa nhìn thấy ánh mắt người chung quanh, Ổ Dạ Lôi bất chấp tất cả kéo xuống một khối y phục đối Trác Như Sơ rống to: “Đem mặt che vào cho ta!”

Trác Như Sơ vội vàng đối phó thích khách, không rảnh để ý tới hần. Ổ Dạ Lôi cũng không quản thích khách, tiến lên kéo qua che mặt cho Trác Như Sơ. Trác Như Sơ đẩy hần ra: “Đến lúc nào rồi mà ngươi còn tùy hứng!”

“Ta không quan tâm! Ngươi đem mặt che lại cho ta!”

Ô Dạ Lô tính bưng bình trời dậu, Trác Như Sơ áp cũng không xuống. Không muốn cùng Ô Dạ Lô tranh chấp, Trác Như Sơ cầm qua miếng vải rất nhanh che kín mặt, tiếp tục đối phó thích khách nhân số đã còn không nhiều lắm.

Ô Dạ Lô thế nhưng vẫn còn giận, hai mắt đỏ bừng hướng bốn phía nhìn quanh. Mắt thấy hai người phía sau tảng đá lộ ra ánh mắt si mê, lửa giận một lần nữa bùng hực.

“Giết hết cho bốn vương! Một tên cũng không để lại! Để chạy thoát một người, các ngươi ai cũng đừng nghĩ sống!”

“Giết!”

Trong nháy mắt, tiếng giết nổi lên bốn phía, bọn thị vệ đều liều mạng. Thích khách nguyên bản bởi vì Trác Như Sơ xuất hiện liền trận cuộc đại loạn lúc này không dấy một lát đã bị chém giết toàn bộ. Ô Dạ Lô cả mặt và người đều là máu, hung hăng chém xuống đầu một gã thích khách, hấn vẫn chưa hết giận.

Trên áo trắng của Trác Như Sơ cũng dính máu. Y thu kiếm, đi đến trước mặt Ô Dạ Lô nói: “Bảo bọn họ nhanh chóng thu thập lập tức trở về kinh. Những người kia không phải bọn giang hồ bình thường, nơi đây không an toàn.”

Ô Dạ Lô trong ngực kịch liệt phập phồng, cũng không quản nơi này có thích hợp hay không, hấn ôm cổ Trác Như Sơ, cách che mặt của Trác Như Sơ hung hăng hôn lên cái miệng của y.

Trác Như Sơ không có phản kháng, mặc cho hấn phát tiết.

Giờ khắc này, những người còn sống đều biết thân phận của Trác Như Sơ, đã biết ý nghĩa của y đối với Đình Vương.

Hướng mọi người biểu thị công khai quyền sở hữu tuyệt đối của mình với Trác Như Sơ, Ô Dạ Lô mới buông y ra, giọng giọng rống to: “Hồi kinh!”

Ô Mạc Cát cùng Ô Tam Hữu rùng mình một cái, vội vàng từ mặt sau tảng đá chui ra, để cung nhân đi đỡ lên xe.

Trước khi lên xe, Ô Mạc Cát nhìn không được lại nhìn về phía Trác Như Sơ, liền bị Ô Dạ Lô theo dõi y nhìn thấy. Bị ánh mắt Ô Dạ Lô đâm đến, hấn vội vàng cúi đầu tiến vào trong ngự liễn, tim vẫn còn thỉnh thoảng nháy.

Nhân mã rất nhanh tập kết hướng kinh thành xuất phát, không cần Ô Dạ Lô thúc giục, mỗi người đều đi rất nhanh.

Trước khi trời tối, mọi người đã tới kinh thành. Dọc theo đường đi, Ô Dạ Lô một câu đều không nói, trở lại kinh thành thậm chí còn không hộ tống Ô Mạc Cát hồi cung, liền trực tiếp mang theo Trác Như Sơ hồi phủ.

Vương gia cùng Trác thiếu gia một thân đầy máu trở lại, trong Đình Vương phủ khăn trương cũng có thể hiểu. Đại Thiên cùng Tiểu Thiên bất chấp nghỉ ngơi, lệnh cho thị vệ tăng mạnh thủ vệ Vương Phủ, sau đó cả hai phái người đi điều tra lai lịch thích khách.

Từ trong hành động của Trác Như Sơ, bọn họ đã nhận thấy được những người này lai lịch không đơn thuần. Nếu là người giang hồ bình thường, Trác Như Sơ sẽ không hạ sát.

Trong Túy Tiên Trì, Ô Dạ Lô dùng thân mình Trác Như Sơ đến bình ổn lửa giận(dấm chua) của hấn. Khi hết thấy đều bình tĩnh xong, hấn vẫn chôn ở trong cơ thể Trác Như Sơ không muốn đi ra. Qua một lát, hấn mới nhỏ giọng khàn khàn: “Ta không thích ánh mắt bọn họ nhìn ngươi, ngươi là của ta.”

Trác Như Sơ mặt nhẩn mày nhủ, ánh mắt cái gì?

“Như Sơ, đáp ứng ta, về sau không được để cho người khác xem mặt ngươi. Lúc ra cửa nhất định phải che mặt.”

“.....” Y hôm nay có che.

“Vừa nghĩ tới bọn họ mơ tưởng đến ngươi, ta liền muốn giết người.”

Đẩy ra Ô Dạ Lô, cho hấn rời đi chính mình, Trác Như Sơ cầm khăn vải lau, hoàn toàn không để ý tới Ô Dạ Lô có tình gây sự.

Ô Dạ Lô mặc kệ, mặt dày mày dạn lại ôm lấy Trác Như Sơ, cắn cắn lỗ tai của y: “Như Sơ, ngươi có yêu ta không?”

Ngay hôm nay, hấn đột nhiên hiểu rõ tình cảm của mình.

Động tác Trác Như Sơ dừng một chút, vẫn đẩy ra Ô Dạ Lô, thân nhiên nói: “Vì sao phải rối rắm về việc này? Ta để ý chỉ là ngươi còn sống hay không.”

Ô Dạ Lô ngây ngẩn cả người, tiếp theo hấn lại nghe Trác Như Sơ nói: “Những người đó thân thù không phải là bọn giang hồ bình thường, ngươi phải lưu tâm nhiều, nghĩ kĩ lại xem ai muốn trừ khử ngươi nhất.”

Ô Dạ Lô trầm mặc một lát, sau đó ôn nhu ôm lấy Trác Như Sơ: “Như Sơ, cảm ơn ngươi.”

Người này không nói yêu, nhưng hấn có thể khẳng định, người nọ là thương hấn. Thương hấn, mới có thể để ý hấn còn sống hay không. Thương hấn, mới có thể chú ý tới thích khách hôm nay cùng trước kia có gì bất đồng.

“Ta sẽ đi thăm dò, lại để ngươi bận tâm rồi.”

“Về sau không được làm vậy nữa.”

“Ta đáp ứng ngươi.”

Từ Tủy Tiên Tri đi ra, Ô Dạ Lô gọi tới Đại Thiên cùng Tiểu Thiên, dặn bọn họ đi làm một việc. Trác Như Sơ cũng không có nhân rồi, y viết phong thư cho sư phụ Tả Bách Chu, nhờ Ô Dạ Lô phái người suốt đêm đưa đi.

Trong hoàng cung,

Sau khi trở lại tẩm cung, Ô Mạc Cát ngấm mình ở trong đục dưng xuất thần. Một đôi tay trắng quắn lấy hân, lại bị hân kéo ra.

“Hoàng thượng?”

“Trăm mệt mỏi, đêm nay ngươi không cần hầu hạ.”

Sắc mặt Kỳ Hoa thay đổi, hoàng thượng chưa bao giờ đối với hân lạnh nhạt như thế.

Ô Mạc Cát chui vào trong nước, không nói gì, Kỳ Hoa cũng chỉ có thể không cam lòng đồng ý lui ra.

Lúc này, Ô Mạc Cát cả đầu đều là khuôn mặt một người lãnh mạc mà tuyệt diệu, còn có người im lặng mặc cho Ô Dạ Lô “khinh bạc” y. Vì sao, người như vậy thuộc về Ô Dạ Lô? Vì sao, bên cạnh hân không có một người thương hân như thế?

Mà lúc này, Ô Tam Hữu cũng đồng dạng trầm tư ở trong phủ của mình. Hân đã nghe được tin tức nam tử đầu bạc kia chính là Trác Như Sơ nam sủng của Ô Dạ Lô.

Không nghĩ tới người nọ vô công lợi hại như thế, làm hỏng chuyện tốt của hân!

Ô Tam Hữu hận đến cắn răng, chẳng lẽ hân thật sự không có cách nào hạ Ô Dạ Lô? Cứ phải uất ức như vậy bị Ô Dạ Lô chèn ép cả đời, vĩnh viễn không ngày nổi danh?

Lúc này, có người tiến vào, ghé vào lỗ tai hân nhỏ giọng nói mấy câu. Ô Tam Hữu sững sờ: “Thật sự?”

“Là chính mồm Kỳ Hoa tổng xuất tin tức.”

Ô Tam Hữu ánh mắt mị mị. Hồi lâu sau, hân hướng thủ hạ vẫy tay, rỉ tai nửa ngày.

Kinh thành bởi vì chuyện thích khách lại lâm vào khốn trương. Lần này thích khách không chỉ muốn giết Đình Vương, còn quá nhiều luân thánh giá, Ô Dạ Lô mượn việc này bắt không ít người.

Trác Như Sơ không có ngăn cản hân, chỉ bảo hân không cần sát hại người vô tội. Ô Dạ Lô tự nhiên nghe y. Trác Như Sơ hiểu được tình cảnh của Ô Dạ Lô, chỉ cần Ô Dạ Lô không lạm sát, hân muốn làm như thế nào Trác Như Sơ cũng sẽ không nói nhiều một chữ.

Một ngày này, trong cung truyền ra tin tức, Kỳ Hoa được Ô Mạc Cát sủng ái nhất chết ở tẩm cung của mình, bị người cắt đứt yết hầu, máu loãng chảy đầy đất, trên tường rõ ràng có mấy chữ bằng máu: kết cục lắm miệng.

Ô Mạc Cát sau khi thấy được hiện trường liền bị dọa ngất. Ai có thể ở trong hoàng cung kiêu ngạo giết chết thị tỳ được sủng ái nhất của hoàng thượng? Vẫn là sau khi hoàng thượng thượng triều?!

Không người nào dám nói vậy, nhưng vẫn có lời đồn đãi truyền ra. Trừ bỏ Đình Vương Ô Dạ Lô, còn ai có thể, còn ai dám làm như vậy?!

Từ sau khi quét lăng trở về, Ô Dạ Lô liền đối hoàng thượng cùng Càn Vương không còn khách khí, lại xử trí thêm vài vị hảo cận thị bên người hoàng thượng, có giết chết Kỳ Hoa cũng không lạ.

Hơn nữa cũng có người từng nghe nói Kỳ Hoa đối Đình Vương hơi có bất mãn. Trong cung khắp nơi đều có người của Đình Vương, tự nhiên sẽ truyền tới tai của Đình Vương. Đình Vương giết Kỳ Hoa, bên ngoài là giết gà dọa khỉ, thực tế là cảnh cáo Ô Mạc Cát.

Tóm lại, nói cái gì đều có. Ô Mạc Cát nghe đến mấy lời đồn đãi thì gào khóc, ở trong tẩm cung cuồng phá một chút, chửi mắng: “Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!”

Đồng thời cũng nghe được lời đồn đãi Ô Dạ Lô chỉ lạnh lùng cười. Người không phải hân giết, hân không thẹn với lương tâm. Bất quá người này trăm phương ngàn kế muốn giết hân như thế, phá hư quan hệ của hân cùng hoàng thượng, hân cũng rất là bội phục “dũng khí” của người nọ.

Cự tuyệt mẫu hậu yêu cầu hân tiến cung giải thích, Ô Dạ Lô đối người tới nói: “Ngươi trở về nói cho mẫu hậu, về sau phạm là chuyện của bốn vương thi không cần hỏi đến. Bốn vương không phải trẻ con ba tuổi, bốn vương biết mình đang làm cái gì.”

Hắn cũng muốn nhìn xem, là ai ở sau lưng càng không ngừng ám tiến đã thương hắn. Ô Mạc Cát nghĩ như thế nào, Ô Dạ Lôi không thèm quan tâm. Người kia, hắn đã sớm mệt mỏi.

Người tới trở về bẩm báo Linh Thái Hậu. Chỉ chốc lát sau, trong cung liền truyền khắp: Đình Vương đã muốn thừa nhận Kỳ Hoa là do hắn giết.

Không khí trong cung, hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đệ thập chương

"Hoàng thượng, Cần Vương đến."

"Truyền."

Sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế rồng, bất quá mới có hai ngày, Ô Mạc Cát liền gầy đi rất nhiều. Hắn dĩ nhiên sẽ không vì Kỳ Hoa mà đau lòng, hắn đau lòng là Đình Vương bức bách hắn.

"Hoàng thượng, thần đã tới." Bị Ô Mạc Cát triệu tiến cung, Ô Tam Hữu cúi đầu đi đến.

Ô Mạc Cát trực tiếp mở miệng: "Trẫm muốn trừ khử Đình Vương. Cần Vương, ngươi phải giúp trẫm."

"Hoàng thượng?!" Ô Tam Hữu khiếp sợ, đáy lòng thế nhưng mừng như điên. Hắn còn nghĩ phải mượn sức hoàng thượng như thế nào, không nghĩ tới một Kỳ Hoa liền đem hoàng thượng đẩy tới bên cạnh mình. Quả nhiên giết chết Kỳ Hoa giả họa cho Ô Dạ Lôi là chính xác!

"Đình Vương khinh người quá đáng, căn bản không đem trẫm để vào mắt. Bên người trẫm trừ ngươi không còn ai đáng tin cậy. Hoàng huynh, giúp trẫm" Ô Mạc Cát khóc.

Ô Tam Hữu vẻ mặt luống cuống: "Hoàng thượng, thần."

"Hoàng huynh, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày Đình Vương giết trẫm giống như giết Kỳ Hoa. Đến lúc đó, ngươi bất quá cũng chỉ là một oan hồn dưới kiếm Đình Vương!"

Ô Tam Hữu do dự, qua hơn nửa ngày sau, hắn khẽ cắn môi: "Ô Dạ Lôi đúng là khinh người quá đáng! Chỉ cần hắn còn sống, hoàng thượng cùng thần vĩnh viễn không có ngày nổi danh, còn phải lo lắng tính mạng. Hào! Hoàng thượng, thần đáp ứng ngài, giúp ngài trừ bỏ Ô Dạ Lôi, đoạt lại quyền lực!"

"Hoàng huynh, trẫm biết ngươi sẽ giúp trẫm!" Hai mắt Ô Mạc Cát phát sáng, tiếp theo lại tắt, hắn sầm khò nói: "Nhưng là, phải trừ khử Đình Vương như thế nào?"

Ô Tam Hữu đảo mắt, đi lên phía trước nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, thần có một kế."

"Nói mau!"

Ô Tam Hữu ghé vào bên tai Ô Mạc Cát nói ra kế sách hắn đã sớm nghĩ. Ô Mạc Cát đầu tiên có chút bận tâm, sau đó cũng gật đầu.

"Chính là hai người kia nhân phẩm rất cao, cần một số bạc lớn mới có thể thỉnh bọn họ rời núi."

"Mặc kệ bao nhiêu bạc, chỉ cần có thể giết Đình Vương, trẫm đều cấp! Bất quá, người kia."

"Hoàng thượng là nói Trắc Như Sơ kia sao? A, hoàng thượng yên tâm, người hoàng thượng muốn, thần chắc chắn hai tay dâng đến trước mặt hoàng thượng."

"Nhưng võ công của y hình như rất cao."

"Hai người kia chính là sát thủ thiên hạ nổi danh. Bọn họ liên thủ, người nọ võ công cao tới đâu cũng không thể là đối thủ. Đến lúc đó, bảo bọn họ phé đi võ công của người nọ, hoàng thượng muốn làm như thế nào, y không phải chỉ còn có thể nghe theo thôi sao?"

"Vây. Vây trẫm liền giao cho hoàng huynh."

"Hoàng thượng yên tâm, thần lập tức đi làm việc này."

“Hào, hào.”

Ồ Tam Hữu đi rồi, Ổ Mạc Cát tê liệt ngã xuống ở trên ghế rồng. Bằng bất cứ giá nào, việc này chỉ có thể thành công, tuyệt đối không thể thất bại.

Trước mắt lại toát ra khuôn mặt ấy, tim Ổ Mạc Cát nhảy thành thịch.

“Như Sơ, gần sang năm mới cũng đừng có mặc đồ màu trắng, rất tầm thường, mặc cái này đi.”

“.....”

“Cái này làm sắc mặt của ngươi nhìn tốt hơn nhiều, mau mặc cái này.”

Không nói nhiều, Ổ Dạ Lôi giúp Trác Như Sơ mặc vào kiện y sam đỏ thẫm hần đã sớm cho người làm tốt. Trác Như Sơ sống ba mươi năm làm sao mặc qua xiêm y xinh đẹp như vậy. Nhìn chăm chăm thân hồng y kia, y thẫm nghĩ kéo xuống.

“Như Sơ, hôm nay là lễ mừng năm mới, ngươi phải nghe lời ta.”

Nhẹ hôn môi Trác Như Sơ một cái, Ổ Dạ Lôi tham lam nhìn đối phương, không nghĩ tới chẳng qua là đồ thân xiêm y, Như Sơ liền thể hiện ra một loại phong tình khác, làm hần mê muội không thôi, thật muốn về sau bắt người này mặc đồ đỏ. Bất quá, Ổ Dạ Lôi cũng biết mình là si tâm vọng tưởng, hơn nữa Như Sơ mặc đồ đỏ hần càng không muốn cho y ra khỏi cửa.

Cảm giác giống Như Sơ sắp gả cho mình, Ổ Dạ Lôi tâm tình nhộn nhạo, hận không thể đem đối phương kéo tới trên giường “ôn tồn” trong chốc lát.

“Vương gia, người trong cung tới, thỉnh Vương gia tiến cung.”

Ổ Dạ Lôi nhú mày: “Có chuyện gì chờ qua năm mới nói sau!”

Đại Thiên nói: “Hình như là Thái Hậu bị bệnh, thỉnh Vương gia tiến cung đi nhìn một cái.”

“Mẫu hậu bị bệnh?” Ngẫm lại thấy mình đối mẫu hậu quả thật quá mức lạnh nhạt, Ổ Dạ Lôi nói: “Chuẩn bị xe, bốn vương tiến cung.”

“Dạ”

Thờ dài, Ổ Dạ Lôi nhìn về phía Trác Như Sơ: “Ta tiến cung đi xem, nếu mẫu hậu bệnh không nghiêm trọng, ta liền sớm trở về, nếu nặng. Buổi tối ta nhất định cùng ngươi ăn cơm tất niên.”

“Không cần, sức khỏe Thái Hậu quan trọng hơn.” Trác Như Sơ nghĩ nghĩ, lại nói: “Đừng để Đại Thiên cùng Tiểu Thiên rời khỏi ngươi.”

Ổ Dạ Lôi kim lòng không được hôn Trác Như Sơ. Hơn nửa ngày sau, hần mới buông đối phương ra, khàn giọng nói: “Ta sẽ tùy thời mang theo bọn họ, không cần lo lắng cho ta.”

“Cẩn thận không phải chuyện xấu.”

“Hào.”

Không tha rời đi Trác Như Sơ, Ổ Dạ Lôi vội vàng xuất phủ lên xe ngựa. Sau khi hần rời đi, Trác Như Sơ lại như thường lệ không thấy bóng dáng.

Tiến cung, Ổ Dạ Lôi đã bị người ngăn lại, là một thái giám ở bên người Ổ Mạc Cát, người nọ nói: “Vương gia, hoàng thượng mời ngài đi qua.”

“Bốn vương muốn đi xem mẫu hậu.”

“Vương gia, hoàng thượng mời ngài đi qua vì bệnh của Thái Hậu nương nương.”

Chẳng lẽ bệnh của mẫu hậu thực nghiêm trọng? Tâm Ổ Dạ Lôi trầm xuống, hỏi: “Hoàng thượng ở đâu?”

“Hoàng thượng ở tẩm cung chờ Vương gia.”

“Vội đi tẩm cung của hoàng thượng.”

Dựa theo quy củ, nam nhân không được tùy ý xuất nhập hậu cung. Ổ Mạc Cát không có sắc phong hoàng hậu, nhưng phi tử cũng không ít. Nguyên bản Ổ Dạ Lôi chỉ có thể một mình đi trước, nhưng hần nhớ rõ Trác Như Sơ phân phó, dẫn theo Đại Thiên cùng Tiểu Thiên vào hậu cung. Dù sao hần cũng là Đình Vương, người khác cũng không dám nói thêm cái gì.

Đếm tẩm cung Ổ Mạc Cát, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên bị ngăn lại ở cửa, Ổ Dạ Lôi đối thủ vệ nói: “Bọn họ là thị vệ thiếp thân của bốn vương, phải đi theo bốn vương mọi lúc.”

“Vương gia, bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài, hơn nữa kiếm của Vương gia ngài cũng phải tháo xuống.”

Ô Dạ Lôi nhìn chằm chằm tên thị vệ lạ mặt kia, lại nhìn bốn phía, rất nhiều gương mặt xa lạ, hần trăm giọng nói: “Bỏ vương gặp hoàng thượng cho tới bây giờ đều mang theo kiếm, vì sao hôm nay cố tình muốn lấy xuống? Ngươi là ai? Bỏ vương như thế nào chưa từng gặp ngươi?”

“Thuộc hạ vừa mới vào cung, Vương gia dĩ nhiên chưa từng thấy qua. Thuộc hạ phải bảo vệ an nguy của hoàng thượng, kính xin Vương gia không làm khó thuộc hạ.”

“Ngươi xem ngươi là ai, bỏ vương sao phải làm khó ngươi?”

Ô Dạ Lôi lui về phía sau vài bước, Đại Thiên cùng Tiểu Thiên cầm kiếm bên hông. Ô Dạ Lôi cẩn thận quan sát bốn phía, nói: “Ngươi đi nói cho hoàng thượng, nói bỏ vương đến đây, bỏ vương muốn mang kiếm và ngươi đi vào. Hoàng thượng nếu không đồng ý, bỏ vương đành phải trực tiếp đi gặp mẫu hậu.”

Vì sao người bên người hoàng thượng hần lại không biết? Ô Dạ Lôi âm thầm cẩn thận, thật sự không thích hợp.

Lúc này, một giọng nói truyền đến: “Đình Vương ý đồ ám sát hoàng thượng, bắt lấy hần!”

Ô Dạ Lôi nhìn phía phát ra giọng nói, cắn răng: “Ồ Tam Hữu!”

“Bắt lấy hần!”

Tên thị vệ vừa ngăn lại Ô Dạ Lôi đột nhiên từ phía sau lưng rút ra một cây đao, hướng Ô Dạ Lôi liền bổ xuống.

“Đương!”

Đã có cảnh giác, Ô Dạ Lôi rút kiếm chặn thế công của cây đao kia. Đại Thiên cùng Tiểu Thiên hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cầm kiếm hướng tên thị vệ kia đâm tới, miệng hô to: “Vương gia! Ngài đi mau!”

“Ồ Tam Hữu! Nguyên lai là ngươi tên khốn kiếp này!”

Tiếng mắng của Ô Dạ Lôi vừa dứt, có cái gì nặng nề đâm vào tim của hần. Ô Dạ Lôi xoay người, phía sau hần còn có một người! Hần thể nhưng không biết người này khi nào xuất hiện!

Người nọ đồng dạng cũng mặc trang phục thị vệ, nguyên bản kiếm trong tay hần hần là đã muốn đâm xuyên qua trái tim của Ô Dạ Lôi, nhưng mũi kiếm lại bị cái gì chặn lại, thật của Ô Dạ Lôi cũng không đâm tới.

Tên thị vệ kia sừng sốt một chút, nghiêng người rất nhanh né tránh Ô Dạ Lôi công kích, hô: “Trên người hần có vật phòng thân! Chém đầu của hần!”

“Vương gia! Đi mau!”

“Đại Thiên!”

Hai mắt Ô Dạ Lôi sung huyết, tên thị vệ cầm đao kia chém vào trên vai Đại Thiên.

Lúc này, mấy trăm tên cấm vệ quân từ bốn phía tầm cung trào ra đem ba người bao vây, nhưng đáng sợ không phải là bọn hần, mà là hai tên thị vệ khả nghi kia. Bọn họ căn bản không giống thị vệ bình thường, giống như sát thủ hơn. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thiên cũng bị thương. Nếu không phải Ô Dạ Lôi mặc Kim Thứ Vĩ, một kiếm vừa rồi hần đã sớm gặp Diêm Vương.

“Đương!”

Lại là một tiếng va chạm, đao bổ về phía Đại Thiên bị một viên đá bắn bay ra ngoài, dị biến này khiến cho mọi người đều sửng sốt ở tại chỗ. Một bóng dáng màu trắng dừng ở trước người Đại Thiên, trên cổ tên cấm vệ quân chém Đại Thiên nháy mắt phun ra máu.

“Thiếu gia!”

Tay cầm kiếm của Đại Thiên cùng Tiểu Thiên phát run, là nhẹ nhõm khi nhìn thấy người tới.

Ồ Tam Hữu trốn ở góc phòng hoàn hồn, vội vàng hô to: “Mau giết y!”

Vừa mới nói xong, một thanh đao liền thẳng đến đầu Ô Tam Hữu bay qua. Có người thay Ô Tam Hữu đá ra đao của Trác Như Sơ, hai tên sát thủ được Ô Tam Hữu dặn dò quay ngược tấn công về phía Trác Như Sơ.

Trác Như Sơ che mặt như cũ lộ ra hai con mắt sắc bén bên ngoài, y một tay nhấc lên Đại Thiên bị thương nặng nhất, đem hần đưa đến trước một hòn giả sơn trong viện. Ô Dạ Lôi đỡ Tiểu Thiên cùng nhau thối lui đến nơi đó.

Đại Thiên hư nhược nói: “Thiếu gia, ngài mang Vương gia đi mau... Không cần lo... Cho chúng ta.”

Trác Như Sơ không để ý tới hần, kiếm trong tay đã cùng hai gã thích khách triển đấu. Ô Dạ Lôi điểm huyết đạo chung quanh miệng vết thương của Đại

Thiên cùng Tiểu Thiên, giúp bọn họ cầm máu.

Góc núi già này, xem như là địa phương tương đối an toàn. Ô Dạ Lôi giật xuống yêu bài của mình nhét vào trong tay Tiểu Thiên nhanh chóng nói: “Người hãy nghĩ biện pháp xuất cung đi kiếm viện binh.”

Tiểu Thiên nắm chặt yêu bài, kiên định gật đầu: “Vương gia liền giao cho thuộc hạ.”

“Phải cố sống sót.” Vô vai Tiểu Thiên, Ô Dạ Lôi rút kiếm xoay người vọt tới bên người Trác Như Sơ.

Ngay sau khi Ô Dạ Lôi xuất hiện, Trác Như Sơ chuyển tâm đối phó hai cao thủ kia. Về phần những cấm vệ quân còn lại, y yên tâm giao cho Ô Dạ Lôi đối phó. Lấy thân thủ Ô Dạ Lôi, đối phó thị vệ bình thường còn dư dả.

Dưới mái hiên, Ô Tam Hữu lòng nóng như lửa đốt. Hắn rõ ràng nhận được tin tức chỉ có Ô Dạ Lôi một mình tiến cung, người này không biết từ đâu chui ra!

Mất thấy hai người kia chậm chạp bắt không được Trác Như Sơ, Ô Tam Hữu càng không ngừng đỏ mặt hồi lạnh.

Nếu không thể mau chóng giết chết Ô Dạ Lôi, thừa dịp bộ hạ Ô Dạ Lôi phản ứng không kịp chiếm binh quyền của hắn, một khi tin tức truyền đi, bọn họ sẽ không còn phần thắng.

Ô Tam Hữu đương nhiên sợ hãi, binh quyền trên cơ bản đều giữ tại trong tay Ô Dạ Lôi, bao gồm cả cấm vệ quân. Ô Mạc Cát trước đó một mình triệu kiến thống lĩnh cấm vệ quân, nhân cơ hội giết hắn, sau đó lợi dụng binh phù của hắn điều cấm vệ quân đến hậu cung rồi đổi thành người của bọn họ, cho nên Ô Dạ Lôi mới cảm thấy những người đó lạ mặt.

Ô Tam Hữu cùng Ô Mạc Cát đoạt được tiền cơ, nhưng một khi tiền cơ mất đi, bọn họ cũng xong đời.

Ô Tam Hữu sau vài lần ám sát Ô Dạ Lôi không có kết quả, đã tổn thất hơn phân nửa nhân mã, hiện tại nơi này chính là lợi thế cuối cùng của hắn. Mất thấy người của mình, một người lại một người bị Ô Dạ Lôi chém như thái rau, hắn điên cuồng mà hướng hai người kia hô: “Mau giết y!”

Lúc này, có người từ trong tầm cung chạy đến vội vàng nói: “Hoàng huynh! Người không phải đáp ứng trẫm không giết y sao?”

“Hoàng thượng! Không giết y chúng ta đều phải chết! Thiên hạ mỹ nhân rất nhiều, hoàng thượng còn lo lắng tìm không ra người hấp dẫn hơn y sao?”

“Ô Mạc Cát! Ô Tam Hữu! Các người đúng là muốn chết!”

Vừa nghe Ô Mạc Cát thế nhưng đối Trác Như Sơ ôm tâm tư xấu xa, Ô Dạ Lôi tức giận đến hốc mắt đều trừng đến đỏ. Bỏ lại tên thị vệ, hắn hùng hổ hướng hai người vọt tới.

Ô Mạc Cát cùng Ô Tam Hữu thấy thế, sợ hãi ôm đầu trốn vào tầm cung. Một gã sát thủ tránh thoát thế công của Trác Như Sơ, cản lại Ô Dạ Lôi, Ô Dạ Lôi không nói hai lời kiếm chém xuống.

Một người kéo lấy áo Ô Dạ Lôi đem hắn đá đến phía sau, bóng dáng màu trắng che ở trước mặt hắn lạnh nhạt nói: “Bảo vệ Đại Thiên!”

Những lời này như một chậu nước lạnh dội vào trên đầu Ô Dạ Lôi, hắn lộn trở lại bên người Đại Thiên. Bọn cấm vệ quân còn sống chẳng còn mấy người, Ô Dạ Lôi một bụng đầy nộ khí liền phát tiết trên người của bọn chúng.

Phía sau, không ai chú ý tới Tiểu Thiên căn bản hẳn phải ở bên người Đại Thiên lại không thấy. Hai gã cao thủ cũng không phát hiện, bởi vì bọn chúng chỉ vội ứng phó Trác Như Sơ, dĩ nhiên không rảnh đi chú ý những người khác.

Chưa có người nào thấy qua Trác Như Sơ xuất hết công lực là như thế nào, ngay cả Tả Bách Chu cũng vậy.

Trác Như Sơ yếu võ thành si, nhưng cũng không tranh giành hiếu chiến, y chỉ thích ở trên núi Tê Phong Môn dốc lòng nghiên cứu nội công kiếm pháp của y.

Khi Ô Dạ Lôi chém xuống đầu một gã cấm vệ quân già cuối cùng rồi quay đầu tìm Trác Như Sơ, ngay tại cái nhìn đó, Ô Dạ Lôi đến chết cũng khó quên.

Trác Như Sơ giống như học phân thân thuật, chỉ thấy mười mấy cái bóng trắng ở trước mặt Ô Dạ Lôi xuất ra những chiêu thức bất đồng. Một gã sát thủ trừng mắt cúi đầu nhìn mũi kiếm từ phía sau xuyên qua lồng ngực của hắn, không thể tin được chính mình cứ như vậy chết đi. Kiếm mang theo máu trong thân thể tên sát thủ kia rút ra, cùng bóng trắng này hợp làm một thể.

Kiểm trong tay Ô Dạ Lôi rớt xuống, hắn che đầu nhin không được kêu rên hai tiếng, nhưng lại luyến tiếc dời đi, hai mắt vẫn gắt gao khóa trên từng đạo bóng trắng kia.

Cả mắt đều là màu trắng thuần túy, trắng cả mắt Ô Dạ Lôi. Trước mắt hắn hình ảnh dần dần méo mó, mặt tóc trắng lại biến thành màu đen.

“Ô Dạ Lôi, dựa vào cái gì ngươi vừa ra đời lại được phong tước vị thân vương, mà ta cẩn thận hầu hạ phụ hoàng nhiều năm như vậy mới chỉ là quận vương! Mưu phi ngươi thủ đoạn thật cao.”

“Không được nói xấu mẫu phi ta!”

“Ba!”

Một cái tát hung hăng tát ở trên mặt của hắn. Hắn không thấy rõ bộ dáng người nọ, nhưng chỉ nghe thanh âm, hắn cũng đã hận không thể đem người nọ băm thây vạn đoạn.

“Phụ hoàng rất bất công, hắn thế nhưng phong ngươi làm Đô Úy tướng quân! Ngươi ngay cả người cũng chưa giết qua, thế nhưng lại làm tướng quân! Ha ha.. Ha ha ha! Ta làm quận công vậy tính cái gì?! Ta làm hết thấy vậy tính cái gì?!”

“Phụ hoàng biết ngươi lòng lang dạ sói, cho nên tình nguyện cho ta, cũng không cho ngươi!”

“Ba ba.”

Người nọ bị nói đến chỗ đau, hung hăng tát hắn vài cái.

“Phụ hoàng thương ngươi! Tốt lắm! Bản thân ta muốn nhìn thử xem ngươi chết phụ hoàng còn thương ngươi thế nào. Ô Dạ Lôi, đừng trách nhị ca tâm ngoan, muốn trách thì trách phụ hoàng bất công. Mọi người đều là nhi tử của phụ hoàng, hắn vậy mà chỉ để ý ngươi!”

“Ngô ngô!”

Hắn bị bắt uống một lọ thuốc.

“Bát đệ, biết đây là cái gì không? Vật này là thứ tốt, nó sẽ không khiến ngươi chết ngay, nó sẽ từ từ, chậm rãi, tra tấn ngươi một chút, cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong. Chỉ có như vậy, mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng ta!”

“Ta chết cũng sẽ hóa thành quỷ kéo ngươi cùng đi gặp Diêm Vương!”

“Ha ha ha, miệng ngươi quả thực cứng a. Dù sao thời gian nhị ca còn nhiều, ở chỗ này bồi ngươi cũng được. Đến lúc đó, ngươi đừng khóc cầu xin ta a, độc này không có giải dược đâu.”

“Phanh!”

Cửa phòng đóng chặt bị người đá văng ra. Một người đứng ở cửa, hắn nhìn thấy rõ người nọ.

“Như Sơ?!”

“Ngươi! Ngươi làm sao vào được?! Người tới! Người tới!”

Ồ Bất Do hô lớn vài tiếng, nhưng không một người đi vào. Người tới mang theo kiếm nhỏ máu, trên áo trắng cũng dính máu, y sắc mặt bình tĩnh mà thẳng bước tiến vào.

Tóc đen trước người hơi hơi phiêu động.

“Đừng tới đây! Ngươi tiến lên nữa từng bước ta liền giết hắn!”

Trên cổ lập tức truyền đến đau nhức, hắn hướng người nọ kêu: “Ngươi tới làm gì?! Mau đi đi!”

Ồ Bất Do cúi đầu nhìn hắn một cái, khóe miệng giương lên nụ cười âm hiểm. Trong phòng này còn có ba gã thân tín của hắn, hắn đưa thanh chủy thủ giao cho một người trong đó: “Cẩn thận hắn.”

“Ngươi đi mau! Đi mau!”

Ánh mắtỒ Bất Do nhìn y làm hắn hoảng hốt. Hắn gấp đến độ rống to, nhưng người nọ chỉ liếc mắt nhìn hắn, cái gì cũng không nói.

“Xem ra ngươi chính là vị sư huynh mà Bát đệ tâm tâm niệm niệm kia.”Ồ Bất Do không có hảo ý nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của người vừa tới, liếm liếm môi.

“Như Sơ! Đi! Ngươi đi mau!”

Hắn nhìn thấu tâm tư củaỒ Bất Do, biết bản thân đã hết sống nổi, thế nên tuyệt không thể liên lụy Như Sơ!

Ồ Bất Do đối thủ hạ ném một ánh mắt. Có người dùng dây thừng ghim chặt cổ của hắn, sau đó một cây chủy thủ đâm xuyên qua bắp đùi của hắn, tiếp theo rơi hạ xuống.

Qua một lát, hắn nghe đượcỒ Bất Do nói: “Không muốn hắn chết, liền buông kiếm xuống, đem xiêm y thoát.”

“Ồ Bất Do! Ngươi dám chạm vào y ta chết cũng không tha cho ngươi! Như Sợ! Ngươi mau đi đi! Ta trúng độc, ta sống không được nữa rồi! Ngươi không cần lo cho ta! Đi mau!”

Mà động tác của người nọ làm hô hấp của hắn nháy mắt đình chỉ. Người nọ buông kiếm, gờ tay đặt trên nút áo, thản nhiên nói: “Không cần đánh hắn, ta nghe theo ngươi.”

Roi không có hạ xuống, nhưng dây thừng ghim hắn vẫn không có buông ra, Ổ Bất Do quyết tâm muốn trước khi hắn chết nhục nhã hắn, tra tấn hắn.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Bất đệ, dù sao ngươi cũng sắp chết, vì huynh liền thay ngươi hảo hảo thương y đi.”

“Ồ Bất Do! Ngươi không được đụng y!”

“Ngăn cái miệng của hắn.”

“Ngô ngô ngô!”

“Bộ dạng này thân mình cũng thật xinh đẹp, thêm một chút nhan sắc hắn sẽ xem tốt hơn.”

Ổ Bất Do cầm roi lên.

“Ba!” Roi rơi vào trên người Như Sợ, cũng rơi vào trong lòng hắn. Hắn cái gì cũng đều không cảm thấy, dù cho thanh chủy thủ cắm ở trên đùi hắn bị người rút ra, hắn một chút cũng không thấy đau.

Trong mắt của hắn chỉ có hình ảnh Như Sợ bị Ổ Dạ Lôi quất, chỉ có mi tâm người nọ nhện đau, khuôn mặt trắng bệch còn có đầy người là máu. Roi dừng ở trên thân thể trần trụi không che lấp của Như Sợ, trên roi còn xuất ra máu loãng nhiễm đỏ hai mắt của hắn.

Đánh một mồi, Ổ Bất Do bỏ lại roi: “Lại đây.”

Dưới chân vết máu loang lổ Trác Như Sợ sắc mặt lạnh nhạt một bước gian nan đi tới. Từ đầu đến cuối, tầm mắt của người nọ đều dừng ở trên người hắn.

Ổ Bất Do một phen nắm tóc Trác Như Sợ, chân của Trác Như Sợ lao đảo một cái, té ngã trên đất. Bất Trác Như Sợ nâng đầu lên, tay bản của Ổ Bất Do ở trên người đầy rẫy vết thương kia sờ tới sờ lui, mà hắn bị chặn ở miệng chỉ có thể tê tâm ô ô kêu.

Ổ Bất Do hài lòng nhìn hắn phần hận cùng liều chết giãy dụa, sỗ sàng liếm vành tai mang theo huyết châu của người nọ nhìn hắn nói: “Bất đệ, sư huynh của ngươi tư vị thoát nhìn rất tốt, nhị ca thu vào vậy.”

Ổ Bất Do cười dữ tợn, một tay chế trụ bả vai đỏ máu của người nọ, đem người nọ xoay người đặt ở trên đất.

“Ô ô ô ô!” Ổ Bất Do! Ngươi buông y ra! Buông y ra!

Ổ Dạ Lôi ra sức giãy dụa, nhìn Ổ Bất Do cời dây quần, lấy ra dơ bẩn gì đó, nhìn Ổ Bất Do tách hai chân người nọ, hắn chưa bao giờ thống hận sự bất lực của mình như vậy.

Trước mắt hắn, là một mảnh màu đỏ.

Mà ở ngay sau đó, dị biến phát sinh. Có cái gì từ trên đỉnh đầu của hắn bay qua, dây thừng ghim cổ hắn buông lỏng ra, hết thấy đều phát sinh ở trong chớp mắt. Hắn không có nghe được tiếng kêu thảm thiết, cũng không thấy được thân thể Ổ Bất Do không cam lòng ngã xuống, hắn chỉ nhìn được đến Như Sợ, Như Sợ của hắn.

“Như Sợ. Thục xin lỗi.”

Đều là hắn vô năng, là hắn hại Như Sợ bị người làm nhục. Nhưng Như Sợ một câu cũng không trách cứ hắn, chính là giải khai dây thừng trên người hắn, giúp hắn băng bó vết thương trên đùi.

“Như Sợ.” Ôm lấy Như Sợ, hắn không tiền đồ khóc.

“Đi trở về.”

Như Sợ công hắn, không quan tâm một thân vết thương của mình.

“Như Sợ, ta vô dụng, ta làm liên lụy ngươi. Ngươi không cần lo cho ta.”

Như Sợ không có buông hắn xuống, mà càng nâng hắn đi. Đi ngang qua Ổ Bất Do còn thừa một hơi, y hỏi: “Giải được ở đâu?”

Trong mắt Ổ Bất Do làm sao còn có nửa điểm liễu lĩnh, chỉ còn có sợ hãi, hắn lắc lắc đầu: “Không, không có giải được, đừng giết ta.”

Máu loãng phun tới, Như Sợ cắt đứt yết hầu của Ổ Bất Do.

Ồ Bất Do thống khổ vật lộn trong chốc lát, liền không cam lòng đoạn khí.

“Như Sơ Không cần lo cho ta.” Hắn chỉ biết liên lụy Như Sơ, không bằng nhanh chết đi.

Như Sơ vẫn là câu kia: “Đi trở về.” Sau đó y thiêu rụi căn nhà làm hắn không chịu nổi, cõng hắn trên lưng hồi Tê Phong Môn.

Hình ảnh từng mảnh hỗn loạn xuất hiện ở trước mắt hắn. Khi Ô Dạ Lôi mở mắt ra, hắn nhất thời không rõ mình đang ở đâu. Trước mắt xuất hiện khuôn mặt mẫu hậu, hắn chỉ nghe được đối phương lo lắng hỏi: “Dạ nhi, khá hơn chút nào chưa? Tỉnh tỉnh, là mẫu hậu.”

Mẫu hậu? Ô Dạ Lôi còn đắm chìm trong hồi ức nhắm mắt lại. Trong đầu hắn hỗn loạn cực kỳ, trí nhớ mười năm quên mất nhất thời toàn bộ vụt trở về.

“Thái y, người mau nhìn Dạ nhi một cái, nó bị làm sao vậy?”

“Hồi Thái Hậu, Vương gia cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tỉnh lại là tốt rồi.”

“Vậy nó làm sao lại té xỉu?”

“Này.”

Tay Ô Dạ Lôi từ trong chăn xoa bóp thái dương, Linh Thái Hậu lập tức hạ thấp thanh âm: “Dạ nhi, người không thoải mái ở chỗ nào?”

Mở to mắt, thấy rõ đây là giường của mình, Ô Dạ Lôi hướng bên giường nhìn.

Linh Thái Hậu lập tức hiểu được quay đầu hô: “Vương gia tỉnh, mau đi tìm Trác thiếu gia.”

“Mẫu hậu, ta bị làm sao vậy?”

“Người té xỉu, Như Sơ cõng người trở về.”

“Lại là Như Sơ cõng ta.”

Hắn nói làm Linh Thái Hậu không hiểu. Ô Dạ Lôi chống thân mình ngồi dậy, nghĩ tới điều gì, hắn ngừng đầu hỏi: “Mẫu hậu, người không sao chứ?”

Hốc mắt Linh Thái Hậu nhất thời ươn ướt: “Không có gì, mẫu hậu không có việc gì. Cũng nhờ có Như Sơ, y viết thư báo sư phụ cùng sư huynh người tiến cung báo hộ mẫu hậu, cho nên âm mưu của bọn chúng không có thực hiện được. Tiểu Thiên xuất cung gọi viện binh, chúng ta đều được cứu.”

Đang nói, Trác Như Sơ tiến vào, Linh Thái Hậu đứng dậy nhường bị trí bên giường, ý bảo mọi người lui ra, nàng cũng lui xuống. Nàng biết, nhi tử hiện tại nhất định có rất nhiều lời muốn nói với người này.

Trác Như Sơ mới vừa ở bên giường ngồi xuống, đã bị người kéo qua. Đề lại bàn tay muốn giải khai nút áo mình của Ô Dạ Lôi, y nhú mi, nghĩ đến Ô Dạ Lôi lại phát tình chẳng phân biệt được tình hình.

“Như Sơ, cho ta xem xem vết thương trên người người.”

Trác Như Sơ nhường mảy, kéo xuống tay Ô Dạ Lôi: “Ta không bị thương. Người có làm sao không? Khi ta giết hai người kia quay đầu lại chỉ thấy người ngã xuống đất ngất đi.” Ngay sau đó, cái miệng của y bị người hôn lên.

Vội vàng đòi lấy Trác Như Sơ, Ô Dạ Lôi dùng hết toàn lực ôm chặt Trác Như Sơ. Khi hơi thở hai người đều không ổn, hắn mới buông ra, chống đỡ cái trán Trác Như Sơ khàn giọng nói: “Như Sơ, ta đã trở về.”

Trác Như Sơ chớp chớp mắt, có điểm hồ đồ, tiếp theo y nghe đối phương nói: “Ta đã nhớ ra rồi.”

Thân mình Trác Như Sơ hơi chấn động, nhịp thở nháy mắt bình tĩnh lại.

Cầm tóc bạc của Trác Như Sơ, trong mắt Ô Dạ Lôi đầy nước: “Như Sơ, thực xin lỗi. Ta đáng chết... Ta... vậy mà quên người, quên người.”

Một bàn tay che kín cái miệng của hắn, Trác Như Sơ thần nhiên nói: “Người không có gì phải xin lỗi ta.”

“Như Sơ.” Nước mắt tự trách muộn màng gần tám năm của Ô Dạ Lôi rơi xuống.

Lúc này, Trác Như Sơ cũng không biết nên nói cái gì. Y từ đầu luôn không nghĩ tới Ô Dạ Lôi sẽ nhớ, hơn nữa tận sau trong đáy lòng, y cũng không hi vọng người này nhớ.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, Ô Dạ Lôi ôm chặt Trác Như Sơ thấp giọng khóc rống. Hắn tại sao có thể?! Tại sao có thể quên Như Sơ?! Tại sao có thể quên cừ hận?!

Trác Như Sơ vẫn không nhúc nhích tùy Ỗ Dạ Lôi ôm. Sau một hồi, y mở miệng: “Ỗ Bất Do chưa có thực hiện được, ngươi không cần tự trách.”

Vuốt vết roi lưu lại trên người Trác Như Sơ, Ỗ Dạ Lôi lắc lắc đầu.

Hắn hại hắn yêu nhất bị làm bản, cho dù chưa có thực hiện được, hắn cũng nên chết đi, đừng nói chi người này vì giải độc cho hắn mà chịu hành hạ thống khổ.

Qua thật lâu, Ỗ Dạ Lôi mới ngừng khóc, ngẩng đầu nói: “Như Sơ, chờ giải quyết xong tất cả, chúng ta quay về Tê Phong Môn.”

Trác Như Sơ nhìn hắn, không trả lời.

Ỗ Dạ Lôi vén tóc trắng của Như Sơ sau vành tai, nói: “Trước kia, tâm nguyện của ta là cùng ngươi ở Tê Phong Môn sống đến đầu bạc răng long, ngày qua ngày nguyện làm uyên ương không làm tiên. Hiện tại, cũng vẫn như vậy. Ngươi quay về Tê Phong Môn trước, giải quyết xong chuyện kinh thành, ta liền đi tìm ngươi. Lần này, ta muốn tuyệt trừ hậu hoạn, ta không muốn ngươi thấy ta dùng thủ đoạn kia. Ta đáp ứng ngươi, sẽ không lạm sát kẻ vô tội.”

Trác Như Sơ đưa mắt nhìn Ỗ Dạ Lôi sau một lúc lâu, sau đó mở miệng nói: “Ta ngày mai sẽ đi.”

Ỗ Dạ Lôi ở trên môi Trác Như Sơ hôn một cái: “Như Sơ, ta yêu ngươi, ngươi chờ ta.”

Sau khi trở lại Tê Phong Môn, Trác Như Sơ lại về đỉnh núi nơi y ở cùng Ỗ Dạ Lôi trước kia, mỗi ngày say mê luyện võ, đối chuyện dưới chân núi chẳng quan tâm, đối Ỗ Dạ Lôi làm những gì cũng không tò mò.

Hai gã sát thủ kia vừa chết, Ỗ Mạc Cát cùng Ỗ Tam Hữu liền nhất định thất bại, tiếp theo Tiểu Thiên mang đến cứu binh, trận chiến được xưng tụng là chính biến cung đình khôi hài cứ như vậy đã xong.

Không có Trác Như Sơ ở bên người, Ỗ Dạ Lôi lại hóa thành ma vương. Ỗ Tam Hữu bị trăm sát thị chúng, người trong phủ Càn Vương bị lưu đầy lưu đầy, sung quân sung quân, chém đầu chém đầu.

Ỗ Dạ Lôi không có giết Ỗ Mạc Cát, chỉ đem hắn giam lỏng tại thâm cung, người bên cạnh toàn bộ đổi thành thủ hạ của Ỗ Dạ Lôi, ngay cả tần phi của Ỗ Mạc Cát cũng bị Ỗ Dạ Lôi đưa ra ngoài cung, Ỗ Mạc Cát thành trở thành một người cô độc.

Một tháng sau, Ỗ Mạc Cát “hạ chỉ” phong Ỗ Thường Hạo con độc nhất năm ấy bốn tuổi của mình làm thái tử. Lại một tháng sau, Ỗ Mạc Cát lại “hạ chỉ”, thoái vị nhường ngôi cho thái tử, phong Ỗ Dạ Lôi làm nhiếp chính vương, phụ tá thái tử.

Trong lòng tất cả mọi người đều biết, đây là Đỉnh Vương đối hoàng thượng trả thù.

Đầu tháng tư, Ỗ Mạc Cát bệnh chết ở trong cung. Sau khi hắn chết, Ỗ Dạ Lôi đem hắn qua loa chôn cất trong hoàng lăng, hoàn toàn không có phở trương mà để vương nên có.

Quan viên trong triều đều thay đổi. Lần này, Ỗ Dạ Lôi thay bằng một đám quan viên dân chúng kính yêu. Hắn còn chọn lựa bốn gã đại thần cùng phụ tá hoàng thượng nhỏ tuổi, cho bá quan giám sát.

Tháng sáu, kinh thành lại khôi phục yên tĩnh như trước, trừ bỏ người trên ghế rồng thay đổi, tựa hồ không có cái gì bất đồng.

Năm sau, một người đến bên cạnh Ỗ Dạ Lôi. Mà năm này, Ỗ Dạ Lôi ly khai kinh thành.

Từ nay về sau, kinh thành không còn Đỉnh Vương phủ, muốn gặp Đỉnh Vương mời đến Tê Phong Môn. Bất quá, trừ phi trời sập, nếu không, bất luận kẻ nào đều không thể đi quấy rầy hắn.

Tháng sáu Tê Phong Môn vẫn mát mẻ như xuân, một đạo bóng dáng màu trắng đang ở trong rừng chuyên tâm luyện kiếm. Tiếng bước chân rõ ràng từ nơi không xa truyền đến, lá rụng bị đạp phát ra tiếng thanh thúy.

Người nọ đang xuất chiêu thức dừng lại, thở nhẹ xoa người.

Một người cười cười đi đến trước mặt y, cầm tay y: “Như Sơ, ta đã trở về.”

“.....”

“Ta đem Đỉnh Vương phủ dời đến Tê Phong Môn, ngươi sẽ không trách ta đi?”

Trác Như Sơ nhíu mày, thân mình liền bị đối phương ôm vào trong lòng.

“Như Sơ, chờ khi ngươi và ta trăm tuổi, chúng ta liền chôn cất ở trong này như thế nào?”

“.....”

“Như Sơ, ngươi thú ta đi.” Nụ hôn hạ xuống.

Một thanh kiếm nhẹ rơi trên đồng lá rụng, một đôi tay buông thõng chậm rãi nâng lên, ôm lấy người dây dưa không buông với mình.

Sói, cả đời chỉ biết yêu một con sói. Có người, cả đời cũng chỉ yêu một người, vô luận, hấn nhớ rõ hay không.

—:—Toàn văn hoàn—:—

Bạn đang đọc truyện *Lang Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.